Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, L. KANCHEEPURAM.

23

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 229

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சி. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 6 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 116.

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

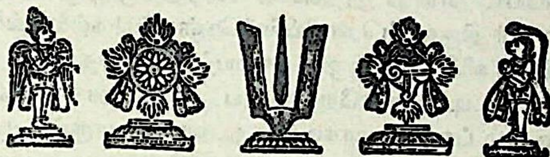

ஆழ்வாரெம்பெருமானார்ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி * — ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1968 ஜனவரிமீ பிலவங்கஞு தைமீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் — 229

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர் : ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 20 | ப்லவங்களு தைமீ 1968 ஜனவரிமீ வெளியிடப்பட்டது. | ஸஞ்சிகை 1

நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி—3.

(தஞ்சை மாமணிக்கோயில்.)

ஓதக்கேள் நெஞ்சே! உனக்குமிது நன்றெனக்கும்
மேதக்க நன்மையினி வேறில்லை —போதப்
பெருந்தஞ்சை மாமணியைப் பேணி வடிவம்
பொருந்தஞ்சை மாமணியைப் போற்று. (3)

நெஞ்சே! ஓத கேள்	மனமே! உனக்கு நான் சொல்லுமிதனைக் கேளாய்;	போத பேணி	மிகவும் ஆதரித்து
இது உனக்கும் நன்று	நான் சொல்லுவதை ஆதரிப்பது உனக்கும் நன்மை பயக்கும்;	வடிவம் பொருந்து	அப்பெருமானது திருமேனியிற் பொருந்தியுள்ள
எனக்கும் மேதக்க நன்மை இனி வேறு இல்லை	சொல்லுகிற எனக்கும் மிகச் சிறந்த நன்மை இதற்கு மேல் வேறில்லை;	அஞ்சை	பஞ்சாயுதாழ்வார்களையும்
பெரு தஞ்சை மா மணியை	பெருமை பொருந்திய திருத் தஞ்சையில் வாழும் மாமணிப் பெருமானை	மா மணியை	சிறந்த ஸ்ரீ கௌஸ்துபமணியையும்
		போற்று	துதிப்பாயாக.

* * * 'தஞ்சை மாமணிக்கோயில்' என்று ப்ரஸித்தமான சோழநாட்டுத் திருப்பதியைப் பாடும் பாசுரமிது. "தஞ்ஜாபுரீ" என்னும் வடமொழிப் பெயர் தஞ்சையாயிற்று. 'நெஞ்சே! கேள்' என்றவிடத்துச் சிறியதோர் ஆராய்ச்சி கேண்மின். "மந: பூர்வோ

வாகுத்தர:" என்ற சுருதியின்படி நெஞ்சு நினைத்ததை வாய் சொல்லுமேயல்லது நெஞ்சின் உதவியின்றி வாய் சொல்லகில்லாது; ஆகவே, தம்மிற்காட்டில் வேறுபடாத நெஞ்சை வேறுபடுத்தி விளித்துச் சொல்லுவது அஸம்பாவிதமென்று நினைக்க நேரும். உண்மையில் நெஞ்சு தம்மிற்காட்டில் வேறுபட்டதன்றுதான்; ஆனாலும் *மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:* என்று நூற்களில் மனத்திற்கு ஒரு ப்ராதான்யம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் *நெஞ்சமே! நல்லைநல்லை யுன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்* என்றருளிச் செய்கிறார். *முயற்றிசுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாயெம்மொடு நீகூடி* என்றே பெரிய திருவந்தாதியைத் தொடங்குகின்றார். நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதும் ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. வடநூலாரும் *நபும்ஸகமிதி ஜ்ஞாத்வா தாம் ப்ரதி ப்ரேஷிதம் மந:, தத் து தத்ரைவ ரமதே ஹதா: பாணிநிநா வயம்* என்று விநோதமாகக் கூறுகின்றார்கள். இதெல்லாம் சமத்காரசாலியான வார்த்தைப்பாடு என்பர்.

நமது வேதத்தில் இரண்டாவது காண்டத்தில் ஐந்தாவது ப்ரச்நத்தில் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் ஒரு விவாதமேற்பட்டதாக உபாக்கியானமொன்று ஓதப்பட்டுள்ளது. அதனைச் சுருக்கமாகக் கேளீர்; [வாக் ச மநச் ச ஆர்த்தியேதாம்] வாக்கும் மநஸ்ஸும் விவாதப்பட்டன. என்னவென்று? என்னில்; [அஹம் தேவேப்யோ ஹவ்யம் வஹாமீதி வாக் அப்ரவீத்] தேவதைகளுக்கான ஹவிஸ்ஸை நான் வஹிக்கிறேனென்று வாக்கு உரைத்தது. [அஹம் தேவேப்ய இதி மந:] மநஸ்ஸும் அவ்விதமாகவே சொல்லிற்று. விவாதம் ஓயவில்லை; [தௌ ப்ரஜாபதிம் ப்ரச்நமைதாம்] விவாதசாந்திக்காக இருவரும் ப்ரஜாபதியிடம் சென்று முடிவுகூற வேணுமென்று கேட்டார்கள். [ஸோப்ரவீத் ப்ரஜாபதி:] கேட்கப்பட்ட ப்ரஜாபதி முடிவு சொன்னார். என்ன சொன்னாரென்னில் [தூதிரேவ த்வம் மநஸோஸி; யத் ஹி மநஸா த்யாயதி தத் வாசா வததீதி.] வாக்கே! மநஸ்ஸுதான் மேன்மை பெற்றது; அதற்கு நீ பணிவிடை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக் கிறாய்; மனஸ்ஸு நினைப்பதைத் தானே வாக்கு சொல்லமுடியும் என்று. இதற்கு மேலும் கதை சிறிது செல்லுகின்றது. அது நிற்க. மனஸ்ஸுக்கு ஒரு ப்ராதாந்யமுள்ள தென்பதை மட்டும் இந்த உபாக்கியானத்தினாலுணர்க.

வடிவில் பொருந்து அஞ்சை = எம்பெருமான் *நாந்தகம் சங்கு தண்டு நாணொலிச் சார்ங்கம் திருச்சக்கரமெனப்படுகிற பஞ்சாயுதங்களோடு கூடியவனாதலால் அந்த ஐம்படைகளையும் போற்றுமாறு சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் பரம் வியூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என ஐவகைப்பட்டிருத்தலால் அவ்வைந்தும் விவக்ஷிதமாகலாம். மாமணியை = *குருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழுந் திருமார்வனாகையாலே அத்திருமார்வில்திகழும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியைச் சொன்னவாறு. 'அஞ்சையும் மாமணியையும்' என்று உம்மை கூட்டிக்கொள்ளத்தக்கது. மா—பிராட்டியு மாம். பூதத்தாழ்வாருடையவும் திருமங்கையாழ்வாருடையவும் மங்களாசாஸனம் பெற்ற தலமிது. ... ... (3)

முக்கியமான அறிவிப்பு:—சந்தா செலுத்தாதது காரணமாகப் பத்ரிகை நிறுத்தப் பெற்றவர்கள் 'எமக்குப் பத்ரிகை ஏன் அனுப்பப்படவில்லை?' என்று கேட்கிறார்கள். மேற்கொண்டு பத்ரிகையை விரும்பாவிட்டாலும் பாக்கியுள்ள சந்தாவைச் செலுத்த வேண்டியது அவசியம். (மானேஜர்.)

புத்தாண்டு பிறப்பு.

நமது ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்தொன்பது பிராயங்களை இனிது கழித்து இன்று இருபதாம் பிராயத்திற் புகுகின்றபடியால் இப்பிராயமும் மேன்மேலும் பிராயங்களும் இனிது செல்லவேணுமென்று எம்பெருமானையும் அவனடியார்களையும் இனிதிறைஞ்சித் தொழுதேத்தலாகிறது. இதன் அங்குரதசையே தொடங்கி எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுககருணை யொன்றுதான் முக்கியமான அவலம்பமாகக் காண்கிறது. ஸ்வயமாகவே ப்ரஸரித்தவதனை நாம் ப்ரார்த்திப்பதென்பது தகுதியன்றாயினும் புருஷார்த்தமாகைக்காக ப்ரார்த்திக்கவும் ப்ராப்தம். நெடுநாளாகவே இதில் ஹ்ருதயபூர்ணமான அபிமானங் கொண்டிருக்கும் ஸஹ்ருதயர்கள் பக்கலிலும் நாம் பிரார்த்திக்கவேண்டியது ஏதுமில்லை.

அடியேனுடைய உடல்நலக்குறைவை அறிந்துள்ள ஆப்தர்கள் பலர் "உடலை நோக்கிக்கொள்ளவேண்டும்" என்று நேரில் சொல்லுவதும் ஸ்ரீமுகங்களில் எழுதுவது மாகவுள்ளார்கள். 'யாருடைய உடம்பை யார் நோக்கிக்கொள்வது' என்பதே அனைவர்க்கும் அடியேனுடைய உத்தரம். *தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைக்கவே* என்றநுஸந்தித்து நிற்கிறேன். ... ... ❃

நம் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் இருபதாவது பிராயத்தில் புகும் இந்த நன்னாளில்
ஸ்ரீ ராமாநுஜரைப்பற்றி

இருபது விசேஷங்களை விஜ்ஞாபிக்கின்றது.

[இராமானுச நூற்றந்தாதியிலிருந்தும் யதிராஜஸப்ததியிலிருந்தும் யதிராஜவிம்சதியிலிருந்தும்.]

1. மாறனடிபணிந்துய்ந்தவிராமானுசனென்று நூற்றந்தாதி தொடங்குகின்றது. நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைப்பணிந்து உஜ்ஜீவித்தவரென்று பொருள். அர்ச்சைகளில் எங்கும் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிநிலைக்கு நாதமுனிகளென்றோ மதுரகவிகளென்றோ வ்யபதேசமின்றிக்கே ராமாநுஜனென்றே ஸார்வத்ரிகமான வ்யபதேசமிருப்பதுகொண்டு இதனையறுதியிடலாம். ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளில் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தி களை யடியொற்றியே அர்த்த விசேஷ நிர்வாஹங்கள் செய்தருளியிருப்பதை அடியே னுடைய த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸர்வஸ்வத்தில் பரக்கக் காணலாம்.

2. நூற்றந்தாதியின் இரண்டாவது பாசுரத்தில் *குறையல் பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பனிராமாநுசன்* என்று திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளில் அன்புமிக்க வரெனப்படுகிறது. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் 'பராங்குச பரகால யதிவரர்கள்' என்கிற வ்யபதேசம் ப்ரஸித்தம். நம்மாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் எம்பெருமானார் ஆகிய இம்மூவர்க்கும் ஒரு சேர்த்தியை முன்னோர்கள் செய்து வைத்தார்கள். திருவரங்கம்

பெரியகோயிலில் திருவத்யயனோத்ஸவத்தில் இச்சேர்த்தியை இற்றைக்குங் காணலாம். மற்றையாழ்வாராசாரியர்கள் ஒரு கோவையாயிருப்பர்கள். இம்மூவரும் தனிச்சிறப்புத் தோன்ற நின்றுகொண்டிருந்து முந்துறமுன்னம் மரியாதை பெறுவர்கள். *மாறனடி பணிந்துய்ந்ததும் *குறையல் பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பனுயிருந்ததும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாயிருந்தது.

3. பேரியல் நெஞ்சே யென்கிற மூன்றும் பாசுரத்தில் அமுதனர் தம்பக்கலில் எம்பெருமானர்க்குப் பெருகின விசேஷ கடாக்ஷப்ரவாஹத்தைப் பேசுவது விலக்ஷண மாகவுள்ளது. அமுதனர் ஸாமாந்ய குலத்தில் பிறந்தவர். தமது தேஹபந்துக்களோடு கூடிவாழ்வதற்கு அவர்க்கு ருசியில்லாமையாலே ஒரு நாள் ஸ்வாமி பக்கலிலே வந்து "நீசனேனைத்திருத்தி இவ்விடத்திற்கு உரியேனும்படி ஸ்வாமி திருவடிவாரத்திலுள்ளாரில் ஒருவர்க்கு நியமித்தருளவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடனே ஸ்வாமி ஆழ்வானையழைத்து அமுதனரைக்காட்டி "இவர் கோயில்கொத்தி லுள்ளவர்கட்குத் தலைவராய் நம்முடைய வாழ்முதலான நம்பெருமாளுடைய ஸ்ரீகார்யத்துக்குப் பரிவராயிருப்பவரென்பது அறிவீரே; இவரது தாழ்வுகளைப் பாராமல் இவரையநுவர்த்தித்து அநுகூலராக்கி நம்மிடத்தே கொண்டுவந்து சேரும்" என்று நியமித்தருள, ஆழ்வானும் அவரை ஆறு மாதம் அநுவர்த்தித்துப் பரிபக்குவராக்கி ஸ்வாமி திருவடிகளிலே கொண்டு வந்து காட்டிக் கொடுக்க, அமுதனரை ஆழ்வான் திருவடிகளிலேயே ஆச்ரயிக்கச் செய்தருளினர் என்பது இதிஹாஸம். இது இப்பாசுரத்தில் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருப்பது.

4. மேலெடுத்த மூன்றும் பாசுரத்தில் *இராமாநுச முனிக்கன்பு செய்யும் சீரிய பேறுடையாரடிக்கீழ் என்னைச் சேர்த்ததற்கு* என்று ஸாமான்யமாகச் சொன்னதில் த்ருப்தியடையாமல் *குரும் ப்ரகாசயேத் தீமாந்* என்ற கணக்கிலே தமக்கு ஸாக்ஷா தாசார்யரான கூரத்தாழ்வான் பெருமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு எம்பெருமானரைத் துதிப்பது மொழியைக் கடக்கும் பெரும்புகழானென்று தொடங்கும் ஏழாவது பாசுரம். முக்குறும்பாவது—கல்விச் செருக்கு, செல்வச் செருக்கு, குலச் செருக்கு என்னுமிவை. இவையற்றவர் கூரத்தாழ்வானெருவரேயென்பது ப்ரஸித்தம்.

5. *தாழ்வொன்றில்லாவென்கிற பதினும் பாட்டில் *சூடிக்கொடுத்தவள் தொல்லருளால் வாழ்கின்ற வள்ளலிராமானுசன்* என்றவிடத்து *பெரும்பூதூர் மாமுனிக்குப்பின்னனுள் வாழியே* என்கிற ஆண்டாள்வாழி திருநாமத்திலடங்கியுள்ள இதிஹாஸம் அநுஸந்தேயம். அதாவது, *நாறு நறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான், நூறுதடாவில் வெண்ணெய் வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்தேன், நூறுதடா நிறைந்த அக்காரவடிசில் சொன்னேன்* என்ற ஆண்டாள் மனோரதத்தை (எம்பெருமானர்) நிறைவேற்றிவைத்து ஆண்டாள் பக்கலிலே பெற்ற பரிசு.

6. *முனியார் துயரங்கள் முந்திலும், இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் கனியார் மனம்......எங்களிராமானுசனை வந்தெய்தினரே* என்கிற பதினேழாம் பாசுரத்தில் எம்பெருமானரடியார்களின் ஒரு பெருமை சொல்லும் மூகத்தால் ஒரு சிறந்த அத்யாத்மப் பொருள் ஸூசிதமாகிறது. எம்பெருமானரை ஆச்ரயித்த மஹான்கள் ஸுகதுக்கங்கள்

மேலிடுங் காலங்களில் மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போலே ஹர்ஷ சோகங்களையடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பர்கள் என்பது பாசுரத்தின் பொருள். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பக்தி ஸாதனமாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிற விவேக விமோக அப்யாஸ க்ரியா கல்யாண அநவஸாத அநுத்தர்ஷங்களென்கிற ஸப்தகத்தில் அநவஸாதமும் அநுத்தர்ஷமுமாகிற இரண்டுமிங்கு நிரூபிக்கப்பட்டனவாயின.

7. *அடையார் கமலத்தலர்மகள்கேழ்வனென்று தொடங்கியுள்ள முப்பத்து மூன்றும் பாசுரத்தில் எம்பெருமானுர் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் திருவவதார பூதராகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளார். இதையநுஸரித்து யதிராஜ ஸப்ததியிலும் *அப்ருதக் ப்ரதிபந்நயந்மயத்வைர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முராரே:* என்று பணிக்கப்பட்டது. சேஷாவதார பூதரென்பது ப்ரமாண ஸித்தமாக இல்லையேயென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்: இவை ஸ்தோத்ர நூல்களேயொழிய சரித்திர நூல்களல்ல; திவ்யஸூரிசரிதம்; யதிராஜ வைபவம் முதலான சரித்திர நூல்களில் சேஷாவதாரத்வமே முக்கியமாகக் கூறப் பட்டிருப்பது காண்க. எம்முடைய சேஷாவதாரச் சிறப்பு நூலில் விரிவு காணத்தக்கது.

8. *படிகொண்ட கீர்த்தியிராமாயணமென்னும் பத்திவெள்ளங்குடிகொண்ட கோயிலிராமானுசன்* (37.) என்கிற பாசுரம்—ஸகல இதிஹாஸ புராணங்களுக்குள்ளும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர்க்குண்டான அபிநிவேசாதிசயத்தைக் காட்டுகிறது; ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு பக்திவெள்ள மென்றே திருநாமஞ்சாற்றினர் அமுதனுர். எம்பெருமானுர் வைபவத்தில், திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருந்த தமது மாதுலரான திருமலைநம்பி டக்கலில் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலமிருந்து ஸ்ரீராமாயணுர்த்தம் கேட்டருளினதாகச் சொல்லியிருக்கையாலே அதுதனக்கு ப்ரகாசகமாகவே இப்பாசுரம் அவதரித்ததுபோலும்.

9. [*மண்மிசை யோனிகள்தோறும் பிறந்து.* என்கிற நாற்பத்தோராம் பாட்டில் எம்பெருமானுடைய அவதாரத்திற்காட்டிலும் எம்பெருமானுருடைய திருவவதாரம் மிகச் சிறப்புற்றதென்கிறுர். *அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே* என்றும் *உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமான் பலபல யோனிகளில் பலவகைப் பிறவி பிறந்து கண்காண வந்து நின்று உபதேசாதிகளாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த விடத்திலும் யாரும் அவனைப் பொருள் படுத்தவில்லை; *அவஜாநந்தி மாம் மூடா:* [மூடர்கள் என்னை அவமானப் படுத்துகிறுர்கள்] என்று தானே சொல்லிவருந்த வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே பகவானுடைய அவதாரம் ஸம்ஸாரிகளினுடைய தெள்ளறிவுக்கு உறுப்பாகவில்லை. ஸ்வாமியின் திருவவதாரமோ வென்னில், மிக்க பயன் பெற்றது. இவர்தாம் திருவவதரித்தவுடனே எல்லாவுலகத்தாரும் ஆச்சரியமான ஞானத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்தார்கள்—என்பது இப்பாசுரத்தின் கருத்து.

10. *உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்* இத்யாதியான அறுபதாம் பாட்டில் ஸ்வாமி யெழுந்தருளியிருக்குமிடங்கள் அற்புதமாகச் சொல்லுகிறது. ஞானம் தலையெடுத்த

2

மஹான்களின் திரள் எங்கெங்கிருக்கிறதோ அங்கெல்லாமெழுந்தருளியிருப்பர்; திருவாய்மொழியின் பரமபோக்யமான இசை எங்கெங்கு நிகழ்கின்றதோ அங்கெல்லாம் ஸேவை ஸாதிப்பர்; ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரன் கோயில் கொண்டிருக்கும் திவ்யதேசங்கள் தோறும் புகுந்து நிற்பர்—என்கிறது இதில். "திருவாய்மொழியின் மணந்தருமின்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்" என்றது இதில் பரமார்த்தமான வார்த்தையாகும். ஸ்வாமி திருவுள்ளமுகந்த பேச்சுக்களில் இது தலையானது.

11. *ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு.* (66) இப்பாட்டு மிகமிக இன்சுவையுடையது. அடியார்களுக்கு மோக்ஷமளிக்கிற அதிகாரம் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமன்று; எம்பெருமானாருக்கு முண்டு. ஆனால் எம்பெருமான் மோக்ஷமளிப்பது மிகவும் சிரமப்படுத்தியே; எம்பெருமானார் அளிப்பது தம்முடைய நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே—என்கிறது இதில். இப்பாட்டின் திவ்யார்த்ததீபிகையுரையில் அடியேன் விரித்துரைத்துள்ளதை ஈண்டெடுத்துக் காட்ட விரும்புகின்றேன். (அதாவது) மோக்ஷமென்கிறவொரு சரக்கு எம்பெருமானென்கிற கடையிலும் எம்பெருமானாராகிற கடையிலும் கிடைக்கக் கூடியது; உலகில் கடைகளுக்கு மூன்று விதமான அஸௌகரியங்கள் இருக்கக்கூடும். அவையாவன—சரக்கின் விலையை மிகவும் ஏற்றிச் சொல்லுதல், அந்த விலையில் சிறிதும் குறைக்க இடம்தராமல் 'கறார் விலை' என்று கட்டளைப்படுத்துதல்; 'அதிக விலையும் கறார் விலையுமாயிருந்தாலும் தற்காலம் கடனாகக் கொடுத்தால் சில நாட்களில் விலை கொடுத்துவிடுவோம்' என்றால் அதற்கும் இசையாமல் 'கடன்கட்டில்லை; கைமேல் விலைகொடுத்தாகவேண்டும் என்று வற்புறுத்தல்—என்பனவாம். இவற்றுக்கெதிர்த்தட்டாக மூன்றுவகையான ஸௌகரியங்களுமுண்டு; லகுவான விலைக்கு விற்றல், கறார்விலை யென்னாமல் பேரம்பேச இடங்கொடுத்தல், கடனாகவுங்கொடுத்தல் என்பனவாம். முன்னே சொன்ன அஸௌகரியங்கள் நிரம்பிய கடையின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானைக் கொள்ளவேணும். பின்னே சொன்ன ஸௌகர்யங்கள் நிரம்பிய கடையின் ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானாரைக் கொள்ளவேணும். எங்ஙனேயெனின்; எம்பெருமான் மோக்ஷமாகிற சரக்குக்கு விலையை அபரிமிதமாக ஏற்றி விதித்துவைத்தான்—*ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நையவேண்டுமென்கையாலே இந்த விலை எல்லாரும் எளிதாகச் செலுத்தமுடியாதாகையால் விலை அபரிமிதமென்பது தெரிந்தது. இதில் சிறிது குறைத்துக்கொள்ளலாமோ? என்றால் இசைகிறானில்லை; ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்க்கே வானங்கொடுப்பேனென்கிறான்; ஆகவே பேரம்பேச முடியாத தன்மையாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலைமை இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலுண்டாவது அருமையாதலால் 'எங்களை முன்னாடி மோக்ஷத்திற்கு அனுப்பிவிடு, அங்குப்போய் இந்த விலையைச் செலுத்திவிடுகிறோம்' என்று கடன் வேண்டினால் அதற்கும் இசைகின்றிலன்; இங்கேயிருந்து ஞானங்கனிந்த நலங்கொண்டு நாடொறும் நைபவர்களைத்தான் மோக்ஷத்திற்கனுப்புவேனென்கிறான். ஆகவே எம்பெருமானென்கிற கடை மூன்று வகைப்பட்ட அஸௌகரியங்களும் நிரம்பியதென்பது தேறிற்று. எம்பெருமானாராகிற கடையில் இவ்வகையான அஸௌகர்யம் சிறிதுமில்லை. மோக்ஷமென்னும் சரக்குக்கு அவர் விலை விதிப்பதேயில்லையாதலால் அதிக விலையென்றாவது கறார்விலையென்றாவது ஊகவிலையென்றாவது சொல்லக்கூடிய கஷ்டங்களுக்கு இங்கு ப்ரஸக்தியே

யில்லை. கேவலம் தம்முடைய நிர்ஹேதுகக்ருபையினாலேயே திருத்தி முமுக்ஷுத்வத்தை யுண்டாக்கி மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யமும் அளித்தருளுகிறார். ஆனபின்பு, முமுக்ஷுக்களே! நீங்கள் மோக்ஷார்த்தமாக எம்பெருமானைப் பணிந்து வருந்தாமல் எம்பெருமானாரைப் பணிந்து ஸுகப்படுங்கள்—என்று இப்பாட்டால் உபதேசித்தாராயிற்று.

12, 13. *செய்த்தலைச் சங்கம் செழுமுத்தமீனும்* என்கிற (75 ஆம்) பாட்டிலும், *நின்றவண்கீர்த்தியும் நீள்புனலும்* என்கிற (76 ஆம்) பாட்டிலும்—ஸ்வாமியிடத்தில் *தேவுமற்றறியாத பக்திப்பெருங்காதல் தமக்குள்ளமையை அற்புதமாக வெளியிடுகிறார் அமுதனார். எம்பெருமான் தனது விலக்ஷணமான அழகைக் காட்டிக் கொண்டுவந்து என் கண்ணெதிரே நின்றாலும் என்னைவிடாதே வலியப்பற்றினாலும் அவனுடைய அழகில் நான் மோஹிக்கப்பெறுவதில்லை, தேவரீருடைய திருக்குணங்களே அடியேனை யீடுபடுத்துகின்றன—என்றார் முந்தினபாட்டில். இப்படி அமுதனார் தம்முடைய பரம பக்தியை விண்ணப்பம் செய்யக்கேட்ட எம்பெருமானார் மிகவும் உகந்தருளி 'இவ்வளவு அன்புகொண்ட இவர்க்கு நாம் எதைச் செய்வோம்!' என்று தெகுடாடியிருக்க, அதைக் கண்ட அமுதனார், 'ஸ்வாமிந்! அடியேனுக்கு தேவரீர் வேறெதுவும் செய்தருளவேண்டா; அடியேனுக்கு ஸர்வஸ்வமாகிய இந்தத் திருவடித்தாமரைகளைத் தந்தருள வேணுமென்கிறார் *நின்றவண்கீர்த்தியுமென்கிற அடுத்த பாட்டில். இப்பாட்டின் சீரிய பொருளைச் சிறிது விவரிப்போம்; திருமலையும் திருநாடும் திருப்பாற்கடலுமாகிய இத்தலங்களெல்லாம் ஸ்வாமிந்! தேவரீருக்கு எப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை விளைக்குமோ அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை அடியேனுக்கு தேவரீருடைய திருவடிகள் விளைக்கும். *தெழிகுரலருவித் திருவேங்கடத்தெழில்கொள் சோதி யெந்தைதந்தை தந்தைக்கு ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று நம்மாழ்வார் பாரித்தாப் போலத் திருமலையப்பனுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்று அடியேன் விரும்ப வில்லை; நம்மாழ்வாருகந்த விஷயமென்று தேவரீருகந்திருக்கலாம். *மாகவைகுந்தம் காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணு மிராப்பகலின்றியே* என்று ஆழ்வார் விரும்பின் திருநாட்டிலும் அடியேனுக்கு விருப்பமில்லை; அதையும் ஆழ்வாருகந்த திருநாடென்று தேவரீருகந்திருக்கலாம். *பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளி கொள்வானைப் புணர்வதோராசை* என்று ஆண்டாள் விரும்பினாப்போலே திருப்பாற்கடல் நாதனோடு அணையவேணு மென்கிற விருப்பமும் அடியேனுக்கில்லை; அதனையும் நம் தங்கையுகந்த விஷயமென்று தேவரீருகந்திருக்கலாம். உண்மையில் அடியேனுகந்த விஷயம் எது வென்றால் 'எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்' என்பதொன்றேயாம். ஆனபின்பு அடியேனுக்கு இத்திருவடிகளையே சேமவைப்பாகத் தந்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. **

14. ஸ்ரீமங்கிகமாந்த மஹாகுருவின் யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள், 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், 6. உய்யக்கொண்டார், 7. மணக்கால்நம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி—. ஆக, இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டியபின் *ப்ரணமம் லக்ஷ்மணமுநி;* என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானாருடைய குணாநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார்.

மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணமுநிம் என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசித்தபடியினுல், ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்னுந் திருநாமம், தசரதாத்மஜனுன ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமாளைக் குறிக்கொண்டதா மென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ராமாநுஜ னென்கிற திருநாமம், 'செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா!' என்னப்பட்ட நம்பிமூத்தபிரானென்னும் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணனையும் சொல்லக்கடவதென்பது முகுந்தமாலையில் *ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ ஹேபுண்டரீகாக்ஷ* என்கிற ஸுப்ரஸித்தமான ச்லோகத்தினுல் அனைவருமறிந்த தேயாம்; ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜரென்னுந் திருநாமம் கண்ணபிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமுள்ளது.

15. பலராமாநுஜனுக்கும் பகவத்ராமாநுஜனுக்கும் ஸாம்யம் நிர்வஹித்த சுலோகம் "சமிதோதய சங்கராதி கர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:, அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய:" என்பதான பதின்மூன்ருவது சுலோகம். இந்த அற்புதமான ச்லோகத்தில் மூன்று வகைகளினுல் கண்ணபிரானுக்கும் எம்பெருமானுர்க்கும் ஸாம்யம், ச்லேஷாலங்கார மர்யாதையினுல் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லுவது ச்லேஷம் [சிலேடை] எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷ மென்றும் ஸபங்க ச்லேஷமென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களையொடித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டாமல் நாநார்த்தக பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷமெனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களையொடித்துப் பல பொருள் கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷமெனப்படும். இப்போது கொண்ட *சமிதோதய* என்னும் ச்லோக ரத்நத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம்; மூன்ருவது பாதத்தில் மட்டும் ஸபங்க ச்லேஷம். [சமிதோதய சங்கராதி கர்வ:] இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானுருடைய செருக்கை யடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பரமாகப் பொருள்கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரானென்று அர்த்தம். ஆதிபதத்தினுல் அப்பிரானைச்சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முதலானுரை [ஸுப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணுஸுர யுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானுருடைய செருக்கை யடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடையவர் *சங்கர பாக்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற* என்றும் *கா சங்கா சங்கராதே:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரகுரு ப்ரப்ருதிகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிரூபித்ததாயிற்று.

16. [ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:] கண்ணபிரான் பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யயாதி சாபத்தினுல் மங்கிக்கிடக்கையில், "கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி" என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினுல் புநருத்தாரம் செய்தவன் என்று கொள்ளக்கடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில், 'யாதவப்ரகாச' என்று முழுச்சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினுல் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில்

தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்ரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும் படியான ப்ரபாவமுடையவர் எம்பெருமானுர் என்க. இவ்வரலாறு உடையவர் சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

17. [அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந்] 'அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபித வாந்' என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லேஷமுள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம் (அ+பார்த்தாந்) என்றும் (அப+அர்த்தாந்) என்றும் பிரியும். பார்த்தனென்று அர்ஜுநனைச் சொல்லி, பார்த்தனல்லாத [அர்ஜுந விரோதிகளான] துர்யோதநாதிகளை அபார்த்தர்களென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதியென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர் களான துர்யோதநாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதி யாயிருந்து *மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியச்செய்து அவர்களைக் கீர்த்தியிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோவென்னில்: [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸமீசீநார்த்த ப்ரதர்சநத்தினுல் நிரஸித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே *சமிதோதய சங்கராதி கர்வராக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்று உணர்க. (உதய) என்பதில் உதயநாசார்ய விவக்ஷையுமுண்டு.

18. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம்பெருமானுரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். *ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜராஜஹம்ஸம்* என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம்* என்றும், (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறிய வாறு. எம்பெருமானுர் *தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன்* [இராமாநுச நூற்றந்தாதி-31] என்கிறபடியே தேவப்பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்கநாதனுல் விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச் சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* [இவ்வுடல் விழுந்தளையும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக் கடவீர்—சரணுகதிகத்யம்-19.] என்று திருவரங்கச் செல்வனுரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே இனிது வாழ்ந்தபடியினுல் ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினுல்—ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவரென்றது. ஆகவிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாக வும் கூறினதிலிருந்து தேறுகின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த் தாநுபவப்ரணுளியாலே அநுபவிக்கிறேமிங்கு.

ஹம்ஸத்திற்குள்ள பல தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கலிலே குறையற்றிருக்கின்றன. எங்ஙனேயென்னில்; நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்க வல்லமையுடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினுலறிகின்றேம்; *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமிவ அம்பு மிச்ரம்* என்பது முதலான வசநங்கள் காண்க. இதனுல் ஹம்ஸமானது

3

ஸாராஸாரவிவேகத்தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தேறும். ஸ்வாமி தாமும் *அஸாரமல்பஸாரஞ் ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே* என்றபடி ஸாராஸாரஸங்குலமாயிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அல்பஸாரமாயுமுள்ளவற்றை யெடுத்துத்தள்ளி மிகவும் ஸாரமானவற்றையே கைக்கொண்டவர். பாஹ்யமதங்களையும் குத்ருஷ்டி மதங்களையும் நிரஸித்து ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தந ப்ரவீணரா யெழுந்தருளியிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களில் பஹிரங்கமான அர்த்தங் களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினர் என்பது இங்கு விவக்ஷிதம். அன்றியும், எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸரூபத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களினாலறிகிறோம்; *அன்னமாய் நூல் பயந்தான்* என்றும் *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த* என்றும் ஆழ்வார்களு மருளிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசியமாயினபடி யாலே சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களில் தலைவரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமென்றது பொருத்தமே. ஹம்ஸத்தினுடைய இயல்வைச் சொல்லுமவர்கள் *ந பத்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி* என்கிறார்கள்; அதாவது ஹம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால் பொருந்ாதென்றபடி. அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார்படியும். "அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே" என்று இந்த ஸம்ஸாரநிலமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால் பொருந்தாத வர்களில் தலைவராயிற்று எம்பெருமானார். திவ்ய தேசங்களை வருணிக்கும்போது ஆழ்வார்கள் அன்னம் மாதர்களின் நடையைப் பின்சென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; *பெடையோ டன்னம் பெய்வளையார்தம் பின்சென்று நடையோடியலி* என்று திருமங்கையாழ்வார் திருநறையூர்ப்பதிகமொன்றில் கூறியுள்ளது காண்க. ஸ்வாமிதாமும் அன்னநடையவணங்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின் செல்பவர். (அதாவது-) பிராட்டியின் நடையாவது நடத்தை; சேதநர்களைக் குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியினுடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமிதாமும் அநுஸரிக்கையாவது—தாமும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடி இன்றிருக்கும் நம்போல்வார்க்கும் பேறு பெறுவித்ததேயாம்.

19. இனி "ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம்" என்று வண்டாக அருளிச்செய்ததின் பொருத்தங்களை நிரூபிப்போம். வண்டு மதுவ்ரத மென்று பேர் பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர வேறொன்றைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல, *உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துளூறிய தேன்* என்றும் *தேனை நன்பாலைக் கன்னலையமுதை* என்றும் *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே* என்றும் பலவிடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே விரும்பி மற்றொன்றைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் பகவதநுபவத்தையே விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார். *வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும்* என்றும், *யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும்* என்றும், *வரிவண்டுதேதென வென்றிசைபாடும்* என்றும் பணித்தபடியே வண்டுகள் யாழினிசைபோன்ற இசைகளைப் பாடுவதுபோல *பண்ணார்பாடல் *யாழினிசைவேதம்* என்னப்பட்ட திருவாய்மொழியின் கானத்தையே போதுபோக்காகவுடையராயிருந்தவர் ஸ்வாமி. "தமிழ்மறைகளாயிரமும் மொய்ம்பால்

வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" "பண்டருமாறன் பசுந்தமிழானந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனிவேழம்" என்றவை காண்க. வண்டு வடமொழியில் சஞ்சரீக மென்று பேர் பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தங்கியிராது; மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து திரியுமது. அதுபோல் ஸ்வாமிதாமும் *ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ் ச பதரீநாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத்த்வாரவதீ ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா: புஷ்கரம் ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி:* என்கிறபடியே *பதியே பரவித்தொழுந்தொண்டர்களில் தலைவராயிருந்தார். வண்டு எந்த ஸமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத் தடங்கலின்றியே புகுந்து ரமிக்கும்; ஸன்னிதியில் கர்ப்பக்ருஹங்களினுள்ளும் எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புகக் காணுகின்றோம். அதுபோல, *பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய* என்னும்படி திருவாசல்களிலே ஸேவாபரரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவொண்ணாதபடி நெருக்க, *மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்றும் உவந்திடுநாள்* என்னும்படியவதரித்தருளின எம்பெருமானார் கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான எந்த திவ்யதேசங்களிலும் தடையும் சங்கையுமின்றிக்கே அதிகாரச் செல்வத்துடனே உள்ளே புகுந்து ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமைசெய்து வாழ்ந்தவர். வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிடும்; எம்பெருமானார் தாமும் *ஆராமஞ் சூழ்ந்தவரங்கம்* சிந்து பூ மகிழுந்திருவேங்கடம்* *விரையார்பொழில் வேங்கடம்* என்னும்படியாகச் சோலைகள் மிக்க தலங்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மற்றும் பல பொருத்தங்களும் காண்க.

20. வண்டுக்கு த்விரேப மென்று பெயர்; இரண்டு ரேபங்களையுடையது என்றபடி. ரேபமாவது ரகரம். வண்டுக்கு வாசகமான (ப்ரமர) சப்தத்தில் இரண்டு ரேபமிருப்பதால் இது பற்றியே (வண்டு) த்விரேபமெனப்பட்டது. ஸ்ரீ ராமாநுஜராகிற வண்டானது தன்னிடத்தில் இரண்டு ரேபமில்லையேயென்கிற குறையைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகவே வாவர முனிகளாக மற்றோரவதாரம் செய்தருளினபடி. ராமாநுஜத் திருநாமத்தில் ஒரு ரேபமேயாய், வரவர முனிதிருநாமத்தில் இரண்டு ரேபமிருக்கும்படி கண்டுகொள்வது. ... ...

ப்ரஸங்காத் அமுதனாருடைய பெருமையைப் பேசுவோம்.

உலகுக்கெல்லாம் ஒருயிராய் ஆரியர்கட்கெல்லாம் ஆரியரான எம்பெருமானார் விஷயத்தில் கவிபாடின புலவர்கள் பலர் இருந்தாலும், அவர்களுள் திருவரங்கத்தமுதனா ரென்னுமாசிரியர்க்குண்டான ஏற்றம் ஒப்புயர்வற்றதாகும். மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளைப் பணிந்து உய்ந்தவரான எறும்பியப்பாவின் பெருமையைச் சொல்லவந்த ஒரு ச்லோகம் உலகில் ப்ரஸித்தமானது; அதாவது—"சடரிபுரேக ஏவ கமலாபதிதிவ்ய கவி; மதுரகவிர் யதா ச சடஜிந்முநிமுக்யகவி:, யதிகுலபுங்கவஸ்ய புவி ரங்கஸுதா

கவிராட் வரவரயோகிநோ வரதராஜகவிச் ச ததா.'' என்பதாம். இதன் பொருள் யாதெனில், திருமகள் கொழுநனை ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் நம்மாழ்வார் எப்படி சிறப்புப் பெற்றவரோ, அந்த நம்மாழ்வாரைக் கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் ஸ்ரீ மதுரகவிகள் எப்படி சிறப்புப் பெற்றவரோ, எம்பெருமானாரைக் கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் திருவரங்கத்தமுதனார் எப்படி சிறப்புப்பெற்றவரோ, அப்படியே மணவாளமாமுனிகளைக் கவிபாடித் துதித்தவர்களுள் எறும்பியப்பா சிறப்புப் பெற்றவர்—என்பதாம். உண்மையில், எம்பெருமானாருடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து பேசப்பிறந்த நூல்களுள் திருவரங்கத்தமுதனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இராமானுச நூற்றந்தாதிக்கு இணையானது எதுவுமில்லையென்று சபதமிட்டுரைப்பர் பெரியோர். சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடைநோக்கும் நடைநோக்குமாகிய எந்நோக்கும் மிக அற்புதமாக வன்றோ நூற்றந்தாதியில் அமைந்துள்ளது.

அமுதனாருடைய வரலாற்றைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம். இவர் பங்குனித் திங்களில் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் மூங்கிற்குடியென்னும் சிறந்த திருவம்சத்தில் தோன்றித் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் இருந்துவந்தார். பெரியகோயில்நம்பி யென்று முதலில் இவர்க்கு ப்ரஸித்தி இருந்துவந்தது. அஷ்டப்பிரபந்தம் செய்தருளினவரும் பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உய்ந்தவருமான பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்க்கு இவர் திருத் தகப்பனாரென்று சிலரும் பாட்டனாரென்று சிலரும் சொல்லுவர். அமுதனார் கூரத்தாழ் வானையடிபணிந்து உஜ்ஜீவித்துவரும் நாளில், ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளவுகப்புக்காக ப்ராசார்யரான எம்பெருமானார் விஷயமாகச் சில பிரபந்தங்கள் இயற்றவேணுமென்னும் அவா இவர்க்கு உண்டாக, ஒன்றிரண்டு பிரபந்தங்களைச்செய்து அவற்றை எம்பெருமானார் ஸன்னிதியிலே கொண்டுவைத்தார். எம்பெருமானாரும் அவற்றை அவிழ்த்துக் கடாக்ஷிக்க, அவை தம் திருவுள்ளத்திற்கு இசைந்திராமையாலே உபேக்ஷித்திருந்தார். அப்படி ஸ்வாமி திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு உண்டானதற்கு யாது காரணமென்று இவர் விமர்சிக்கையில், தாம் இயற்றிய பிரபந்தம் ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக அமைந்திலது என்று தெரிந்துகொண்டார். ஸ்வாமி கற்ற கல்விகளின் விரிவையும் அவர் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி மதங்களைக் களைந்தொழித்து வெற்றிபெற்ற வரலாறுகளையும் பரக்கப் பேசியிருந்தாராம் அப்பிரபந்தத்தில். ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் அவர்களது ஈரச் சொற்களிலும் ஸ்வாமிக்கு இருந்த ஈடுபாடு மிகவும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்ததாம். இத்தகைய துதிவகையில் ஸ்வாமி திருவுள்ளம் சிறிதும் உகப்புக் கொள்ளவில்லையென்று தெரிந்த பின்னர், அவர்தம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக வேறொரு பிரபந்தத்தைப் பணித்துத் திருவடி வாரத்தில் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்தார். இப்போது அநுஸந்தானத்திலுள்ள இராமாநுசநூற்றந் தாதியே அது.

ஸ்வாமி அதனைக் கடாக்ஷித்தருளிப் புன்முறுவல் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலான அந்தரங்கசிஷ்யர்கள் யாவரும் அப்பிரபந்தத்தை ...ற நோக்கி, அதில் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளவுகப்பையும் விசேஷித்தறிந்து மிக்க குதூஹலங்கொண்டு. ''இப்பிரபந்தம் ஆழ்வார்களின் திவ்யப்ரபந்தங்களோடொக்கப் பரிக்ராஹ்யமாம்படி நியமித்தருளவேணும்'' என்று திருவடிகளைப் பிடித்துக்கொண்டு

பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமி அதற்கு ஸஹஸா இசைந்தருளவில்லை. குசலவர்கள் பாடினதை ஸ்ரீராமபிரான் கேட்டருளி மிகவுமுகந்து "மமாபி தத் பூதிகரம்" என்று கொண்டாடின வரலாற்றை எடுத்துரைத்து அனைவரும் நிர்ப்பந்திக்க, இத்தனை பேருடைய குதூஹலத்திற்கு நாம் பங்கம் விளைக்கலாகாதென்று ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றி, அழகியமணவாளனுடைய நியமனத்தையும் பெற்று அப்படியே நியமித்தருளினர். ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த காலத்திலேயே இப்பிரபந்தம் ஸன்னிதிகளிலும் திருமாளிகைகளிலும் ஸேவிக்க உபக்ரமமாயிற்று. திருக்கார்த்திகைக்குப் பிறகு அநத்யயநக்ரமம் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குப் போலவே இந்த நூற்றந்தாதிக்கும் அன்றுதொட்டு எங்கும் நிகழ்ந்து வரக்காண்கையாலே இதற்கு திவ்யப்ரபந்தத்தோடு ஸர்வாத்மநா ஸாம்யம் பூர்வாசார்ய ஸம்மதமாயிற்றென்பது அறியத்தக்கது.

உபதேச ரத்தினமாலையில் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பை ப்ரஸ்தாவித்து *வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம்போல், சீர்த்தமதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுகழ் ஆரியர்கள் தாங்கள் அருளிச் செயல் நடுவே, சேர்வித்தார் தாற்பரியந் தேர்ந்து* என்றருளிச் செய்த மணவாளமாமுனிகள் இராமானுச நூற்றந்தாதியைப்பற்றி ஒன்றுமருளிச் செய்யாததேன்? திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு நாள் பாட்டும் பணிக்கவில்லையே, ஏன்? என்று சிலர் கேட்பதுண்டு. ஸன்னிதிகளில் விக்ரஹப்ரதிஷ்டை பெற்றிருந்தவர்களுக்கே நாள் பாட்டு அருளிச்செய்யலாயிற்றென்பது ஸாரமான ஸமாதானம்.

நூற்றந்தாதிக்கும் அமுதனார்க்குமாகவே உபதேச ரத்தினமாலையில் *இன்றுலகீர் சித்திரையிலேய்ந்த திருவாதிரை நாள்* என்று தொடங்கி மூன்று பாசுரங்கள் அருளிச் செய்தது. திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான், நஞ்சீயர், பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யர் முதலான ஆசார்யர்களைப் பற்றியும் உபதேச ரத்தினமாலையில் ப்ரசம்ஸையிருந்தாலும் அவர்கள் அவதரித்தமாதமோ நக்ஷத்ரமோ அதில் பேசப்படவில்லை. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தங்கள் பணித்தவர்களுக்குமாத்திரமே *மாதங்கள் நாள்கள்தமை மண்ணுலகோர்தாமறிய ஈதென்று சொல்லியுள்ளார். அந்த வரிசையில் "சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை" என்று நாள் பாட்டு அமைத்திருப்பதை ஆழ்ந்து நோக்கவேணும். திவ்யப்பிரபந்தமருளிச்செய்யாத எம்பெருமானார்க்கு மதுரகவி கட்டளைப்படியாக நாள் பாட்டு அமைத்தது இராமானுச நூற்றந்தாதிக்காகவேயென்பது சொல்லவும் வேண்டுமா? எம்பெருமானார்க்கேயிறே விக்ரஹப்ரதிஷ்டையுள்ளது.

நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியானஞ் செய்தருளின பெரியவாச்சான் பிள்ளை நூற்றந்தாதிக்கு ஏன் வியாக்யானஞ் செய்தருளவில்லையென்று சிலர் விமர்சிப்பதுண்டு. ஸ்தோத்ரரத்நத்திற்கு வியாக்யானஞ் செய்தருளினவர் பஞ்சஸ்தவாதிகளுக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளவில்லையென்பதனால் ஒரு குறையில்லையே, அதுபோலவே யிங்குமென்று ஸமாஹிதராகலாம். அமுதனாருடைய திருவம்சத்திலொருவர் நூற்றந்தாதிக்கு வியாக்கியானமிட்டிருந்தாரென்றும், அது லோபித்ததனால் மணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியானித்தருளினரென்றும் கேட்டிருந்ததுண்டு.

நூற்றந்தாதியின் திருவவதாரத்தைப்பற்றி மற்றொருவிதமான ஐதிஹ்யமும் பெரியார் பக்கலில் கேட்டிருந்ததுண்டு; எங்ஙனே யெனின்; அமுதனார் இப்பிரபந்தம் இட்டருள்வதாக அடையவளைந்தான் திருமதிலுக்கு இவ்வருகேயிருந்த ஒரு தென்னஞ்

சோலைத் திருமண்டபத்தில் வீற்றிருந்து பட்டோலை கொண்டிருக்கும்போது எம்பெருமானார்தாம் கூரத்தாழ்வான் முதலான சில அந்தரங்க சிஷ்யர்களோடு அவ்விடத்தே யெழுந்தருளினாராம்; அப்போது *செழுந்திரைப்பாற்கடல் என்கிற நூற்றைந்தாம் பாசுரம் தலைக்கட்டி *இருப்பிடம் வைகுந்த மென்கிற பாசுரம் எழுத வேண்டிய தருணமாயிருந்ததாம்; அது முதலான மூன்று பாசுரங்களும் எம்பெருமானார் திருமுன்பே தொடுக்கப்பட்டனவாம். பிறகு அரங்கேற்றியானபின் "இந்த விசேஷத்திற்கு ஸ்மாரகமாக இப்பிரபந்தத்திற்கு மாத்திரம் சாற்றுப்பாசுரங்கள் மூன்றுயிருக்கட்டும்" என்று ஆழ்வான் நியமித்தருளினாராம். ஆனதுபற்றியே மற்றைப் பிரபந்தங்களுக்கு இரண்டு பாசுரம் சாத்துப்பாசுர மாயிருப்பது போலல்லாமல் இப்பிரபந்தத்திற்கு மூன்று பாசுரம் சாத்துப்பாசுரமாக ஸம்ப்ரதாயம் நிகழ்கின்றது—என்று. இவ்வைதிஹ்யம் *இருப்பிடம் வைகுந்த மென்கிற பாட்டின் ப்ரமேயத்திற்கு மிகவும் பொருந்தியிருக்கும்.

இந்த நூற்றந்தாதிபோல் மற்றும் பல பிரபந்தங்களும் ஸ்வாமி விஷயமாகத் திருவவதரித்திருந்தனவென்பது இதுதன்னில் ஆறுவது பாசுரத்தினால் அறியலாகிறது: "இயலும் பொருளுமிசையத் தொடுத்து ஈன்கவிகளன்பால் மயல்கொண்டு வாழ்த்து மிராமானுசனை" என்றது காண்க. அப்படிப்பட்ட பிரபந்தங்களெல்லாம் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாகி இப்பிரபந்தமொன்றே சிறப்புற்று விளங்குவதற்குக் காரணம் இதிலுள்ள சப்தகாம்பீர்யமும் அர்த்த புஷ்டியுமாகும்.

ஸ்வாமி காலத்திலே ஸ்வாமி நியமனங்கொண்டே கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்யஸூரிசரிதத்தில் பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில் (51.)

"ஸ்ரீரங்காம்ருதகவிராஹ ரங்கிப்ருத்ய: தச்சிஷ்யோ யதிபதிவைபவாநுபந்தம்,
அந்தாதித்ரமிடகிரா மஹாப்ரபந்தம் கரதாநாம் அம்ருதமுசாம் யுதம் சதேந."

என்னும் ச்லோகத்தில் இப்பிரபந்தத்தின் பெருமை பேசப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளாவது, திருவரங்கத்தமுதனார் அமுதப்பெருக்கான தமிழ் மொழிபாலே எம்பெருமானாருடைய வைபவங்களைப் பேசுகிற நூற்றந்தாதி ப்ரபந்தத்தை யருளிச் செய்தாரென்பதாம்.

இந்நூற்றந்தாதியில், ஸ்வாமிக்கு ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் ஆசாரியர்கள் பக்கலிலுமிருந்த ப்ராவண்யாதிசயம் மிக அற்புதமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. பாசுரம் தொடங்கும்போதே *மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்* என்றும், உடனே *குறையல் பிரானடிக் கீழ் விள்ளாதவன்பனி ராமானுசன்* என்றும் அருளிச் செய்தது ஸ்வாமியின் உண்மையான வைபவத்தை விளக்குகின்றது. பொய்கையார் பூதத்தார் முதலான ஒவ்வோராழ்வார் திறத்திலும் ஸ்வாமிக்கிருந்த பக்தியின் கனம் பல பாசுரங்களினால் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. விசேஷித்து, நம்மாழ்வார் பாசுரங்களையும் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்களையுங்கொண்டே ஸ்வாமி வாழ்ந்தருளினாரென்பது இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி காட்டப்படுகிறது. (19.) *உறுபெருஞ் செல்வமும்* (29.) *கூட்டும் விதியென்று கூடுங்கொலோ* (46.) *கூறுஞ்சமயங்களாறுங்குலைய* (54.) *காட்டிய நீசச்சமயங்கள் மாண்டன* (64.) *பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ்* (88.) *கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல்* என்கிற பாசுரங்கள் விசேஷித்து நோக்கத் தக்கன. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் முதலான பரமாசார்யர்கள் திறத்தில் ஸ்வாமிக்கிருந்த பத்திப் பெருங்காதல் 20, 21 முதலான சில பாசுரங்களில் பேசப்பட்டது. கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் முதலான திவ்ய தேசங்களிலுண்டான ஆதராதிசயம் 31, 35, 42, 47, 49, 76, 81, 91, 106 முதலான பாசுரங்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. ...

நினைவுக்குவருவன நவிலக்கேளீர்

(4)

அடியேனுக்கு ஸ்ரீபதரிகாச்ரம பர்யந்தமான வடநாட்டு யாத்திரை பலமுறை கிடைத்திருக்கிறதென்று பலகால் விஜ்ஞாபித்திருக்கின்றேன். ஸாளக்ராம க்ஷேத்ர யாத்திரை ஒரு பர்யாயங்கூட நேர்ந்ததில்லை. ஆனால் சென்று ஸேவிக்க வேணுமென்கிற குதூஹலம் மிகமிக வுண்டு. ஸாளக்ராமம் போகிறவழியில் காட்மண்டு என்பதொரு ஸ்தலமுள்ளது. அவ்விடத்திலே வஸிப்பவரான ஒரு மஹந்து எனக்கு அபரிசிதராயிருந்தும் தாமாகவே எனக்கு அடிக்கடி கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். ஸாளக்ராமம் வந்து ஸேவிக்க வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் எழுதிக்கொண்டிருந்தார். காட்மண்டுவரையில் எளிதாக வந்து விடலாமென்றும், அவ்விடம் வந்து விட்டால் அங்கிருந்து தாம் ஸாளக்ராம யாத்திரையை ஸௌக்கியமாக நடத்திவைக்க முடியுமென்றும் மாதந்தோறும் சோம்பாது எழுதிக்கொண்டிருந்தார். இது முப்பது வருடங்களுக்கு முற்பட்ட செய்தியைத் தெரிவிக்கிறபடி. அந்த ஸமயத்தில் பல மாதங்கள் அவர்க்கு நான் பதில் எழுதாமலேயிருந்து விட்டேன். அதனால் அவர் மிகவும் பரிதபித்து முன்னடி தெரிவிப்பதும் செய்யாமலே நேராகக் காஞ்சிபுரம் வந்தார். அன்று நான் சென்னையில் உபந்யாஸத்திற்காக வந்திருந்தபடியால் அதைத் தெரிந்துகொண்டு உடனே இவர் காஞ்சியில் நின்றும் புறப்பட்டு சென்னை வந்து சேர்ந்து உபந்யாஸ ஸபைக்கும் வந்து சேர்ந்து ஒருபுறமாக உட்கார்ந்து கொண்டார். இவரை நான் முன்பு பார்த்ததில்லை யாதலால் இவரை இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ளாமலிருந்தேன். ஸ்ரீபெரும்பூதூர், திருமழிசை முதலானவிடங்களிலுள்ளாரில் இவரொருவர் என்றும் நினைத்துவிட்டேன். உபந்யாஸ முடிவில் இவர் எழுந்து அருகே வந்து ஸ்ரீஸாளக்ராமத் திருமூர்த்திகள் நிரம்பியிருந்தவொரு சிறு பெட்டியைக் கையிலே கொடுத்து நமஸ்கரித்து நின்றார். நீர் யார்? எவ்விடம்? என்று ஹிந்தியில் விசாரிக்கையில், அவருக்கு நான் எழுதியிருந்த கடிதங்களை ஒன்றுவிடாமல் அவர் என் கையில் கொடுத்து ஒன்றும் பேசாமலே நின்றார். உடனே அவரை நான் இன்னாரென்று தெரிந்துகொண்டு 'திடீரென்று இவ்விடம் வந்த காரணமென்ன?' என்று வினவினேன். அவர் கண்ணீர் பெருகநின்று "பல மாதங்களாய் ஸ்வாமி அடியேனை உபேக்ஷித்திருக்கும் காரணம் தெரியவில்லை; நேரில் பிரார்த்தித்து ஸாளக்ராம க்ஷேத்ரத்திற்கு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போவதற்காகவே வந்தேன். இது நல்ல ஸமயம். ஒரு வாரத்திற்குள் அவசியம் புறப்பட்டு எழுந்தருளவே வேணும். இந்த யாத்திரைக்காக ஆகும் செலவுகளெல்லாம் என்னுடையவை; ஒன்றும் ஆலோசியாமல் புறப்படவேணும். இந்த ஸபையிலேயே வாக்தானம் செய்யவேணும்" என்றார். அப்போது உபந்யாஸ கோஷ்டி கலையவில்லை. யாவரும் உட்கார்ந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். இவ்வளவையும் செவியுற்று அதிசயப்படுகிறார்கள். பிறகு நான் அவரைக் கேட்கின்றேன்—எனக்கு ப்ராப்தமாகவேண்டிய ஸ்ரீஸாளக்ராம யாத்திரையைப்பற்றி உமக்கு ஏதுக்காக இவ்வளவு விசாரம்?" என்றேன். அதற்கு அவர் சொன்னது—"சில வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்வாமியை அடியேன் ஸ்ரீஜகந்நாதபுரியில் நன்கு ஸேவித்திருக்கிறேன். ஆனால் நெருங்கிப் பழக

ப்ராப்தமாகவில்லை. அதுமுதல் ஸ்வாமி அடிக்கடி கனவில் காட்சி தந்து எனக்கு ஸாளக்ராம யாத்திரையை நடத்திவைக்க வேணுமென்கிற அபேக்ஷையைக் காட்டி வருவதால் இதை பகவானுடைய நியமனமாகக்கொண்டு அடியேன் விஜ்ஞாபனங்களெழுதிக்கொண்டேன். வெகுநாளாய் ஸ்ரீமுகம் வருவதே நின்றுவிட்டபடியால் அழைத்துக்கொண்டு போகவேணுமென்கிற உறுதியுடன் வந்திருக்கின்றேன்" என்றார்.

இது ஸ்ரீ ஸாளக்ராம பகவானுடைய பரமாநுக்ரஹ பரீவாஹமேயென்றுகொண்ட அடியேன் இதற்கு எவ்விதமான தடையும் சொல்லலாகாதென்றும், இந்த ஸமயம் அவசியம் சென்று ஸேவித்தே வரவேணுமென்றும் உறுதிகொண்டேன். அப்போது உபந்யாஸ ஸபையாரும் ஒருவர் தப்பாமல் 'இந்த ஸமயத்தை இழக்கவே கூடாது; இரண்டு மூன்று மாதங்களானாலும் அவசியம் இந்த யாத்திரையை நடத்தி முடிப்பதே நலம்; எம்பெருமானே நேரில் வந்து அழைப்பது போலன்றோவுள்ளது' என்று கூறினார்கள். சிலர் தாங்களும் உடன் வருவதாகச் சொன்னார்கள். நாலைந்து நாள்களுக்குள்ளாகவே ப்ரயாணப்படுவதென்று உறுதி செய்து 'இரண்டு மாதங்கள் வரையில் உபந்யாஸத்திற்கு விராமம்' என்று சொல்லியுமாயிற்று. உடனே காஞ்சீபுரம் வந்து சேர்ந்தவளவிலே, அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீ காதிஸ்வாமி அப்போது திருமேனியில் அபரிமிதமான அசக்தியுடன் (Chapra) சப்ரா என்னுமூரிலே [காசி ப்ராந்தத்திலே] எழுந்தருளியிருக்கிறபடியாதலால் அங்கிருந்து தந்தி ஸமாசாரம் கிடைக்க, ஸ்ரீ ஸ்வாமி திருக்குமாரரையழைத்துக்கொண்டு அங்கே செல்லவேண்டியதாயிற்று. அன்றைக்கே புறப்படலாயிற்று. நேபாள மஹந்து சென்னையிலிருந்து திருமழிசை முதலான சில திவ்யதேசங்களை ஸேவித்துக்கொண்டு இரண்டு மூன்று நாளில் காஞ்சிவந்து சேருவதாகச் சொல்லிப் பிரிந்து போனவராதலால் அவரைச் சந்திக்க முடியாமலே நான் சப்ரா சென்றுவிட்டேன். அந்த மஹந்து 3, 4 நாளின் காஞ்சீபுரம் வந்து சேர்ந்திருந்தார்.

அடியேன் சென்றவிடத்துச் செய்தியைச் சுருக்கமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். சப்ரா சென்று சேர்ந்து ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவிக்கவும் வர்த்தையாடவும் ப்ராப்தமாயிற்று. "இங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காஞ்சிக்கெழுந்தருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கையில் 'அப்படித்தான் உத்தேசம்; இரண்டு நாளில் புறப்படுவோம்' என்று ஸாதித்து, காலை பத்துமணியிலிருந்து மாலை ஐந்துமணி வரையில் அநேக யோக க்ஷேம விசாரங்கள் செய்துகொண்டு வார்த்தையாடிக்கொண்டே யிருக்கையில் 'எல்லாரும் சற்று எழுந்து அப்பால் போயிருங்கள்' என்று நியமித்துவிட்டு ஸந்தியாவந்தனம் செய்தருளிப் படுக்கையை விரிக்கச் சொல்லி சயனித்துக்கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்துவிட்டார். ஆறுமணிக்குமேல் எல்லாரும் வந்து அருகேயிருந்து 'திருமேனியின் நிலை என்ன?' என்று கேட்கையில் 'ஒன்றுமில்லை' என்று ஸாதித்ததுதான் கடைசியான திருவாக்கு. பிறகு இரண்டு நாழிகைக்குள் திருநாடலங்கரித்தாயிற்று. இந்தச் செய்தி அன்றிரவே காஞ்சிக்குத் தெரியவந்தபடியால் இதைச் செவியுற்ற நேபாள மஹந்து இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸாளக்ராம யாத்திரை நடைபெறுதென்று தானே முடிவு செய்துகொண்டு ஸ்வஸ்தானம் சென்று சேர்ந்துவிட்டார். ஸாளக்ராம யாத்திரையில் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் இவ்வளவே போலுமென்று நிராசனுயொழிந்தேனடியேன். ...

எழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமை

முன்தொடர்ச்சி—(4.)

22. ஸ்ரீமதுபயவே (திருவிண்ணகர்) நவநீதம். ஸ்ரீக்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி

திருக்குடந்தைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள திருவிண்ணகரென்கிற ஒப்பிலியப்பன் ஸன்னிதியில் நவநீதம் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியென்று ப்ரஸித்தரான மஹான் எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி 25 ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு முன்பு திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினவர். இந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ருபைக்கு அடியேன் மிக்க இளமையிலேயே இலக்காகப் பெற்றவன். மஹா ஜ்ஞாநாதிகராயும் சிஷ்டவரிஷ்டராயுமெழுந்தருளியிருந்த இந்த ஸ்வாமியை ஸேவிப்பதற்கென்றே அடியேன் சிலஸமயம் திருவிண்ணகர்க்கு விடை கொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வாமியும் பன்முறை காஞ்சிக்கெழுந்தருளிப் பரமாநுக்ரஹம் செய்தருளியிருக்கிறுர். ஸ்வாமி அனேக க்ரந்தங்களை முத்ரணம் செய்வித்தருளியிருக்கிறுர். மஹாபாரதம், ச்ருதப்ரகாசிகைக்கு வியாக்கியானமான பாவப்ரகாசிகை, ஸவ்யாக்க்யானமான மீமாம்ஸாபாதுகை முதலான க்ரந்த ரத்னங்களை க்ரந்தலிபியிலும், நயமயூக மாலிகை, சாரீரக சாஸ்த்ரார்த்த தீபிகை முதலான க்ரந்தங்களை தேவநாகராக்ஷரத்திலும் பதிப்பித்த மஹோபகாரகர். ஸ்வாமியின் திருக்குமாரர்களிருவர் சிறந்த வித்யா நிதிகளாக விளங்கி வருகிறுர்களென்பது விசேஷித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது. மூத்த புதல்வரான ஸ்ரீஉவே. வ. ந. ஸ்ரீராமதேசிகாசாரியர் வடமொழி தென்மொழிக் கடலில் பரிபூர்ண பாரங்கதர். இளைய புதல்வரான ஸ்ரீமான் சேஷாத்ரி வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் மிக்க தேர்ச்சிபெற்று அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் உயர்ந்த ஆசிரியராக விளங்கி வருகிறுர். இவ்விரு புதல்வர்களும் ஸகலவிதத்திலும் திருத்தந்தையாரை அதிசயித்த வர்களென்றுல் மிகையாகாது. இவ்விரு திருக்குமாரர்களும் மஹா மேதாவிகள். ... ❀

23. ஸ்ரீமதுபயவே. கச்சிக்கிடாம்பி. பாஷ்யகாராசார்யஸ்வாமி.

திருவஹீந்திரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீஉவே. கச்சிக்கிடாம்பி. பாஷ்யகாராசார்ய ஸ்வாமி இருபது வருஷங்களுக்கு மூன்னம் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளின வராகையாலே அந்த ஸ்வாமியை ஸ்ரீவைஷ்ணவமண்டலம் நன்கறியும். இந்த ஸ்வாமி நியாய சாஸ்த்ரத்திலும் உபய வேதாந்தங்களிலும் நிஷ்ணுதர். ஸ்வாமியினுடைய பரிசயம் அடியேனுக்கு நாற்பது ஸம்வத்ஸரங்களுக்கு மேலுண்டு. ஆனுல் மிக நெருங்கிப் பழகி வார்த்தையாட அதிகமாக நேர்ந்ததில்லை. ஆங்காங்கு திவ்ய தேசங்களில் உத்ஸவ காலங்களில் ஸேவை ஸாதிப்பர். வித்வத்வரேண்யரான ஸ்ரீரங்கம் எம்பார் க்ருஷ்ண மாசார்ய ஸ்வாமியின் ப்ரசம்ஸையை இந்த ஸ்வாமி சில ஸமயங்களில் செய்தருளக் கேட்டிருக்கிறேனுதலால் இவர்க்கு அந்த ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் சாஸ்த்ராத்யயனங்கள் நடந்ததாக அடியேன் க்ரஹித்திருப்பதுண்டு. அடியேனுடைய வேதாசார்யரான மாம்பள்ளம் ஸ்வாமி இந்த ஸ்வாமியினுடைய வித்யாபரிச்ரமங்களைப்பற்றி அடிக்கடி ஸாதிப்பதோடு இந்த ஸ்வாமி ஆழ்ந்த ஞானமுடையவரென்றும், பல ஸந்தர்ப்பங்களில் ஸாதிக்கக் கேட்டிருக்கிறேனுதலால் இந்த ஸ்வாமியை விசிஷ்ட வித்வானென்று போற்று

வனடியேன். இவருடைய திருக்குமாரரும் வித்வானுய் திருமலையில் ஆகமோபாத்யாயராக விளங்கிவருகிருர். சிறந்த அதிகாரி. ... ... ❁

24. 25. ஸ்ரீமதுபயவே. திருநாங்கூர். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் க்ருஷ்ணமாசாரியர்ஸ்வாமிகளிருவர்.

திருநாங்கூரில் பல மஹான்கள் எழுந்தருளியிருந்தார்கள். அங்கு வைகுந்த விண்ணகரம் ஸன்னிதி வீதியில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் பெரிய கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியும் சின்ன க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமியும் ப்ரஸித்தர்களாயிருந்த மஹநீயர்கள். "ஏகயோக்த்யா புஷ்பவந்தெள திவாகரநிசாகரௌ" என்ற கணக்கிலே இவ்விரு மஹான்களையும் ஒரு சேர அநுபவிக்கிறேன். பெரிய க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி அபார வித்யா நிதியாக எழுந்தருளியிருந்தவர். சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களில் தலைவராயிருந்ததோடு மஹாகவீச்வரராய் அநேக காவியங்கள் ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிச்செய்திருந்தார். இந்த ஸ்வாமி அடியேனுடைய இளமையில் பல வருஷங்கள் ஸ்ரீ காஞ்சியிலெழுந்தருளியிருந்தபடியால் இந்த ஸ்வாமியிடத்திலும் சில நாடகங்கள் வாசிக்க நேர்ந்ததடியேனுக்கு. இந்த ஸ்வாமி திருநாங்கூரில் குலகூடஸ்தர் ஸன்னிதியைத் திரு ப்ரதிஷ்டை செய்திருந்தார். 40 வருஷங்களுக்கு முன்பு சரமஸமயத்தில் உத்தமாச்ரமியாகித் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினுர். இந்த ஸ்வாமிக்கு வித்வத்பஹுமானமாக (தோடா) என்கிற கரபூஷணம் கிடைத்திருந்தபடியால் "தோடா. கிருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி" என்று வ்யபதேசமிருந்துவந்தது. இவர்க்கு ஸந்ததியில்லாமையினுல் இவர் ஏறியருளப்பண்ணின கூடஸ்த ஸன்னிதியும் பரிபாலனமில்லாமே போயிற்று. அது மிகவும் சோசநீயம்.

இந்த ஸ்வாமியின் திருநாமமேகொண்டு இவருடைய ஸங்கிஹிதஜ்ஞாதியும் இவருடைய அடுத்த திருமாளிகைக்காரருமானவர் "சின்ன கிருஷ்ணமாசாரியர்ஸ்வாமி" யென்றே வழங்கப்பட்டுவந்தார். இவர் ஸ்ரீமத் திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பாஸ்வாமி ஸன்னிதியிலும் மற்றும் பெரியார்களிடத்திலும் நியாய வேதாந்தங்களும் ஸ்ரீ பாஷ்ய பகவத் விஷயாதிகளும் அதிகரித்து மிகச் சிறந்த ப்ரவக்தாவாக விளங்கினுர். சிலபல ஸம்வத்ஸரங்கள் சென்னைமாநகரில் சாரிடிகளில் ப்ரவசனநிரதராய் ப்ரக்க்யாதராயிருந்தார். இந்த ஸ்வாமியின் இரு திருக்குமாரர்களும் வித்வான்களாக விளங்கிவருகிருர்கள். அண்ணங்கராசாரியரென்று திருநாமமுடைய ஜ்யேஷ்டகுமாரர் குஜராத் ப்ராந்தத்தில் வடதால் என்னுமிடத்தில் சாஸ்த்ரப்ரவக்தாவாக இருந்துகொண்டு ஸ்வாமிநாராயண ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான பலரை வித்வான்களாக்கிவருகின்றுர். சிறிய திருக்குமாரர் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியரென்பவர் தற்போது திருநெல்வேலியிலிருந்துகொண்டு ஸம்ப்ரதாய ப்ரசார ப்ரவணராயிருந்துவருவது விச்வப்ரஸித்தம். ... ... ❁

26. ஸ்ரீமதுபயவே. கவிபூஷண. அத்தங்கி. குமாரதாதாசார்யஸ்வாமி.

திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீமத். அத்தங்கி. குமாரதாதாசார்ய ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான வித்வங்மணி எழுந்தருளியிருந்தார். இந்த ஸ்வாமி ஸாஹித்ய க்ரந்தங்களில் நிகரற்ற மஹா வித்வான். ஸகல காவ்ய நாடகாலங்கார க்ரந்தங்களும் இந்த ஸ்வாமிக்கு வாசோவிதேயங்களாயிருந்தன. வ்யாகரண வேதாந்த நிபுணர்.

கவித்வத்தில் மஹா நிபுணரென்பதை 'கவிபூஷணர்' என்னும் இவருடைய பிருதமே விளக்கி நிற்கும். இந்த ஸ்வாமியால் இயற்றி வெளியிடப்பட்டிருக்கின்ற உத்தரராமசரித வியாக்கியானம் முதலான சில க்ரந்தங்களினுல் இவர் சிறந்த க்ராந்திகர் என்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த ஸ்வாமி திருநாட்டுக்கெழுந்தருளி நாற்பது வருஷங்களுக்கு மேல் ஆய்விட்டாலும் இவருடைய கீர்த்தி நிகரற்றது. இவருடைய பரிஸரத்தில் எப்போதும் பல வித்வான்கள் கூடியேயிருப்பார்கள். இவருடைய ஸகாசத்தில் ஏதாவது விஷய விசாரங்கள் நடந்துகொண்டேயிருக்கும். மஹாதனிகராகையால் ஸத்பாத்ர விநியோகங்களை விசேஷமாக நடத்திக்கொண்டேயிருப்பர். இவரிடத்தில் பரத்வம் அதிகமாயும் ஸௌலப்யம் குறைவாயுமிருக்குமென்று சிலர் சொல்லுவதுண்டு. இந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ருபைக்கு அடியேன் பாத்திரமாகப் பெற்றவரலாற்றைச் சிறிது விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

ஸ்ரீ காதிஸ்வாமி விசேஷமாக வடநாட்டில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் வல்லப மதஸ்தர்களோடு சிறிது விவாதம் ஸம்பவித்தது. பம்பாய் மாநகரில் "பூலேச்வர், படாமந்திர்" என்கிறவிடத்தில் மிகவும் ப்ரதிஷ்டிதராயிருந்த வல்லபாசாரியர் "பட்ட ஸ்ரீபலபத்ர சர்மா" என்பவரைக்கொண்டு 'ஸித்தாந்த ஸித்தாபகா' என்றொரு விசிஷ்டாத்வைதமத கண்டன க்ரந்தத்தை வெளியிட்டார். அந்த பண்டிதர் 'கவிகாவ்யரத்நாகரர்' என்று விருதுபெற்றவர். அவருடைய அந்த க்ரந்தத்திற்கு ஸ்ரீகாதிஸ்வாமி 'படபாநல:' என்னும் பெயருள்ள மறுப்பு நூலையெழுதி ளியிட்டிருந்தார். அதில் ஒரு வார்த்தை எழுதப்பட்டிருந்தது. (அதாவது) "இவர் வெறும் கவியேயொழிய சாஸ்த்ரஜ்ஞரல்லரென்பது இவர் வஹிக்கும் விருதினுலேயே ஸ்பஷ்டமாகிறது" என்று. அதைக் கடாக்ஷித்த அத்தங்கி ஸ்வாமி இந்த தூஷணம் கவிபூஷணரான தம்மையும் ஸ்பர்சிக்கிறதென்று கருதிச் சீற்றங்கொண்டு ஸ்ரீகாதிஸ்வாமியின் நூலைக் கண்டிக்க ஆசைகொண்டு, விஷயத்திலிறங்கிக் கண்டனமெழுதினுல் அது நன்ருயிராதென்று கருதி அதிலிறங்காமல் வியாகரணப் பிழைகள் இருப்பதாக எடுத்துக்காட்டி தூஷித்து ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டிருந்தார். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீ காதிஸ்வாமி வெகுதூர தேசத்தில் யாத்திரை செய்துகொண்டிருந்தார். மேலேசொன்ன அத்தங்கி ஸ்வாமியின் துண்டுப் பிரசுரத்தை அடியேன் பார்த்தவுடனே மிகவும் கொதிப்பு உண்டாயிற்று. அப்போது மஞ்ஜுபாஷிணீ பத்ரிகையை வெள்ளிக்கிழமை தோறும் நடத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். அதில், கவிபூஷணருடைய தூஷணங்களுக்கெல்லாம் மறுவாய் திறக்க முடியாதபடிக்கு ஆணித்தரமான மறுப்புகளையெழுதி வெளியிட்டேன். வசனரூபமாகவன்றிக்கே ஐம்பது சுலோகங்களினுல் மறுத்திட்டேன்.

ஸ்ரீகாதிஸ்வாமிக்கு மஞ்ஜுபாஷிணீ மூலமாய் இந்த பதிலுரை கிடைத்ததேயொழிய அத்தங்கி ஸ்வாமியின் துண்டுப்பிரசுரம் கிடைக்கவில்லை. காதிஸ்வாமி அடியேனது மறுப்புரையைக் கடாக்ஷித்தருளிப் பரமக்ருபை பொங்கி ஸ்ரீமுகம் ஸாதித்தருளினுர். அது நிற்க, அத்தங்கி ஸ்வாமி அடியேனுடைய மறுப்புரைகளை மஞ்ஜுபாஷிணியில் கடாக்ஷித்தருளி, அது முதலாக விசேஷப்ரீதி செய்தருளி அடிக்கடி ஸந்திக்கவும் ஸம்பாஷிக்கவும் நியமித்திருந்தார். முதலில் என்னுடைய மறுப்புரையைப் பார்த்தவுடனே அவர்க்குக் கொதிப்பு உண்டாகி அதற்கு மறுப்பெழுதி வெளியிட வேணுமென்று

தோன்றியதாம். அவர்க்கு இரண்டு திருக்குமாரர்கள். இருவரும் நன்றாக வாசித்தவர்கள். ஒரு திருக்குமாரர் சிறந்த பண்டிதராயிருந்தார். இதற்கு நீ கண்டன மெழுதவேண்டிய தென்று அவர்க்கு நியமித்தருளினாராம். ஸ்ரீஉவே. வித்வான் அ. வீ. நரஸிம்ஹாசாரியர் ஸ்வாமி அப்போது அந்த அத்தங்கி ஸ்வாமி திருமாளிகையிலேயே குடிவாழ்ந்து அவர்க்கு ப்ரேமபாத்ரமாயிருந்தபடியால் அவருக்கும் நியமித்திருந்தாராம். அவ்விருவரும் அடியே னுடைய மறுப்பு ச்லோகமாலிகையை ஆழ்ந்து பார்த்து அத்தங்கி ஸ்வாமியினிடம் சொன்னார்களாம்:—"இதற்கு நாம் மறுப்பெழுதி வெளியிட்டால் மூன்றுநாளிலேயே அண்ணங்கராசாரியரிடமிருந்து சரமாரியாக பதில் வெளிவந்துவிடும்; அவர் சாஸ்த்ரிய ஸரணியிலேயே போயிருக்கிறபடியால் அடுத்தபடியாக நாம் விச்ராந்திபெற்று நிற்பதைவிட இப்போதே விச்ராந்தி கொள்வது நன்று" என்றார்களாம். இதை பிறகு அத்தங்கி ஸ்வாமி திருவாக்கினாலேயே கேட்டறிந்தேனடியேன். ... ... ❁

27. ஸ்ரீமதுபயவே. அ. வீ. நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமி.

கீழே ஸ்ரீமத் கவிபூஷண குமாரதாதாசார்ய ஸ்வாமி ப்ரஸ்தாவத்தில் இந்த ஸ்வாமி ப்ரஸக்தராயிருப்பதால் இவருடைய பெருமையும் இங்கே பேசலாகிறது. அகரம், வீரவல்லி, நரஸிம்ஹாசாரியரென்பது திருநாமம். ஆனால் அ. வீ. என்றே ப்ரஸித்தர். இவர் பரமபதித்து இருபது ஸம்வத்ஸரமாகிறது. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் கலாசாலையில் பல வாண்டுகள் வாசித்து வியாகரணத்தில் மஹாபாஷ்யாந்த வித்வன்மணியாக விளங்கினார். உத்தீர்ணரான பிறகு திருவல்லிக்கேணியிலேயே நிரந்தர வாசமாக எழுந்தருளியிருந்து சென்னையில் ப்ரஸித்தமான ஆனந்தா ப்ரெஸ்ஸில் பரிசோதக பதவியில் அமர்ந்து அனேகஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களை வெளியிட்டார். ஸ்ரீராமாயணத்தையும் ஸ்ரீபாக வதத்தையும் ஒரு பதமும் விடாமல் அக்ஷரச: தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பல ஸம்புடங் களாக இவர் வெளியிட்டிருப்பது தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளது. மேலே ப்ரஸ் தாவித்த அத்தங்கி ஸ்வாமிக்கு தக்ஷிணபாஹுவாக விளங்கிவந்தார். திருவல்லிக்கேணியில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீஉவே. சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி அச்சிட்ட பகவத்விஷயம் [சே. கி. பதிப்பு என்றே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது] பெரும்பாலும் இந்த ஸ்வாமியினால் பரிசோதிக்கப்பெற்றது. இந்த ஸ்வாமி காவ்ய நாடகாலங்காரங்களிலும் நிகரற்ற நிபுணராயிருந்ததோடு நிரவத்ய கத்யபத்யரசனைகளிலும் அதிஸமர்த்தராயிருந்தார். இவர் திருமலை திருப்பதி ப்ரதிவாதிபயங்கர ஸ்வாமிகளின் திருவடிஸம்பந்தம்பெற்றவராதலால் அடியேனுடைய திருத்தகப்பனாரிடத்தில் மிக ப்ராவண்யம் கொண்டிருந்தார். அப்போதே இவருடைய பாண்டித்யத்தைத் திருத்தகப்பனார் மிகவுங்கொண்டாடினது அடியேனுக்கு நினைவிருக்கிறது. இவர்க்கு ஜ்யேஷ்டப்ராதாவொருவரும் கநிஷ்ட ப்ராதாவும் சிறந்த வித்வானாயிருந்தார். கநிஷ்ட ப்ராதா ஸ்தலசயனம் ஸ்வாமியென்பவர் ஸாஹித்யப்ர வீணராயிருந்ததோடு க்ரமாந்தம் அதீதவேதராய் அடியேனுடைய வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையில் இருபது ஸம்வத்ஸரம் வேதாத்யாபகராக விளங்கினர். இவரினும் கனிஷ்டர் க்ருஷ்ணஸ்வாமியென்பவர் லௌகிகோத்யோகத்தில் ப்ரவருத்தராயிருந்தாலும் உபயவேதாந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களை நன்குணர்ந்தவராயிருந்தார். ஆக ஸஹோதரர்கள் நால்வரும் அடியேனுக்கு அடிக்கடி ஸ்மரணீயர்களாயிருந்து வருகிறார்கள். ... ❁

ஸ்ரீரஸ்து.

ஸ்ரீஹஸ்திசைலசிகரோஜ்ஜ்வலபாரிஜாதாய நமஃ

அஸ்மத் குருபரம்பராப்யோ நமஃ

:ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுருவின் ஸப்தம சதாப்தீ .

பூர்த்தி ஸ்மாரகமாக ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம்::

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

நற்பொருளெழு நூறில் முதல் நூறு.

உபந்யாஸகர்களுக்கு அரிய பெரிய விருந்து.

——ஸ்ரீராமாநுஜன் அநுபந்தம்——

இதிலுள்ள விஷயங்களுக்கு அட்டவணை

SRI JAGADACHARYA P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHI PURAM-3.

1967

விலை 75 N. P.

ஒரு மஹா புருஷ ஸம்வாதம்

லௌகிகவைதிகங்களில் மஹாநிபுணரும் வித்வானுமான ஒருவடகலைஸ்வாமி 5-12-67ல் அடியேனைக் கடாக்ஷித்தருள வெழுந்தருளினர். குசலப்ரச்னம் பண்ணிவிட்டு "நற்பொருளெழுநூறில் முதல்நூறு ஸ்ரீராமாநுஜன் 227ல் எதிர்பார்க்கப் பட்டிருந்ததே, வரவில்லையே, ஏன்?" என்றார். 'இதோ வெளிவரவிருக்கிறது, கடாக்ஷிக்கவேணும்' என்றுசொல்லி ப்ரதமசதகத்தைக் கையில் கொடுத்தேன். இரண்டரைமணிகாலம் அவகாசங்கொண்டு பூர்த்தியாகக் கடாக்ஷித்து, உள்ளமுமுடலும் பூரித்து ப்ரேம பரீவாஹமாகச் சில வார்த்தைகள் ஸாதித்துவிட்டு "ஸமீபத்தில் வெளிவந்த வைதிகமநோஹராவிலும் ஸ்ரீராமாநுஜனிலும் பிராட்டிவிஷயம் ப்ரபத்திவிஷயம் முதலான சிலவிஷயங்களை ப்ரஸங்கித்து எழுதியிருப்பதைப்பற்றி என்ன தத்துவம்? அறிய விரும்புகிறேன்" என்றார். ஒருமணிகாலம் அந்த ஸ்வாமிக்குப் பரமத்ருப்திகரமாக விடை கூறினேன். அதன் சுருக்கம் வருமாறு:-

சிலவாண்டுகட்குமுன் ஒப்பிலியப்பன்ஸன்னிதி. நவநீதம். ஸ்ரீராம தேசிகாசாரியர் "தேசிகப் பிரபந்தவுரை"வெளியிட்டார். ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் பிள்ளான்வார்த்தையாக "மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம் போலே" இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுகிறது. ஸ்வர்ணபாத்ரகதமான கங்கா தீர்த்தத்தில் மத்ய பிந்து கலந்தாற் போலே என்கிற இந்த த்ருஷ்டாந்தத்திற்கும் மேலாக "அந்த தீர்த்த ஸலிலம் மத்ய ப்ரவாஹ பரீதமானுப் போலே" யென்னவேண்டும்படியாக அப்புத்தகத்தில் (D.R. என்கிற மஹான்) பூர்வாசார்ய நிந்தாமயமாக (ஸ்ரீதேசிக வைபவம்) என்று ஒன்றை வெளியிட்டு அதை மறுபதிப்புகளும் செய்து வருகிறார். அதிலுள்ள திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைச்சிறிது கேட்டருளவேணும்"; என்று சொல்லி ஸ்ரீராமாநுஜன்222ல் 22. 23 பக்கங்களைப்பூர்த்தியாக வாசித்துக்காட்டினேன். அதில் "இவர்தமக்கு எம்பெருமானர் ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர் மணவாளமாமுனிகள் முதலான ஆசாரியர்களோடு எவ்வளவு உறவோ அவ்வளவே உறவுதான் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுருவோடும்-என்கிற தத்துவத்தை யறியப் பெருமையால் நிகமாந்த குருவுக்கும் தனக்கும் ஏதோ நெருங்கியஉறவு இருப்பதாக நினைத்தும், அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் பலவும் தாம் ஆதரிக்கிற மதத்திற்கு வஜ்ரகுடாரமேயென்பதையறியாமலும் அந்த தேசிக சரித்திரத்தில் இவரெழுதியிருந்தவையத்தனையும் உண்மைக்கு எதிரானவை."....

....

"திருவாறுயிரப்படிக்குப்பின் தோன்றிய பலவியாக்கியானங்களிலுள்ள தோஷங்களை யெல்லாம் களைந்து தேசிகனருளிய நிகமபரிமல மென்னும் அழகிய வியாக்கியானம் ராமாநுஜாபாத்ரம் அவதரிக்கக் காரணமாயிற்று."— —"நிகமபரிமலத்தில் ஈடு முதலியவற்றிலுள்ள அபார்த்தங்கள் மட்டுமன்றிக்கே திருவாறுயிரப்படியும் பூர்த்தியாகக் கண்டிக்கப்பட்டுத் தொலைந்ததென்று D.R. எழுதியிருக்கலாமே" இத்யாதி ஸ்தலங்களை வாசித்துக் காட்டுகையில் அந்தஸ்வாமி"இவற்றை நான் பன்முறையும் படித்திருக்கிறேன்; பலர்க்கும் பலகால் "யாவச்சக்யம் ச்ராவயிஷ்யே" என்கிறகணக்கில் கேட்பித்திருக்கிறேன்" என்று ஸாதித்துவிட்டு"ஸந்தோஷம் பரமஸந்தோஷம்; பிராட்டிவிஷயம், ப்ரபத்திவிஷயம் முதலானவற்றில் தேசிகனுடைய திருவுள்ளவுண்மை உலகுக்கு வ்யக்தமாகத் தெரியவேண்டியது அவசியந்தான்; இன்று எனக்கு மஹத்தான ஸூக்ருத மென்று நினைக்கிறேன்; நியமிக்கவேணும், விடைகொள்ளுகிறேன் "என்று சொல்லிக்கொண்டே ரூபா 1116க்கு செக்கு வெட்டிக் கொடுத்து விட்டு car ஏறினர். இதி ஸர்வம்ஸமஞ்ஜஸம், ...

....

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதாய நம:

அஸ்மத் குருபரம்பராப்யோ நம:

நற்பொருளெழுநூறு

ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது.

ஸ்ரீமான் வேங்கட நாதார்ய: கவிதார்க்கிக கேஸரீ,
வேதாந்தாசார்யவர்யோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி.

நம் ஸ்ரீ வேங்கட நாதார்ய ஸார்வ பௌமர் திருவவதரித்து எழுநூறுண்டு நிரம்பும் ஸமயம் ஸந்நிஹிதமாயிருப்பது பற்றி இந்த ஸமய விசேஷத்தில் அவரவர்கள் தம் தம் பக்திப்ரகர்ஷ மடியாக யதாசக்தி ததீய குணநுபவங்களாலே க்ருதக்ருத்யர்களாக வேண்டியது ஸ்வரூப ப்ராப்தம். எங்கும் ஆசார்ய பக்தர்களை இருவகையாகப் பார்க்கலாம்; ஆசாரியர்களின் பலவகையான பெருமைகளை உட்புகுந்து தெரிந்துகொள்ளாமல் ஸ்தூலமாக மட்டும் தெரிந்துகொண்டு பரதூஷணமே போதுபோக்காயிருப்பார் ஒருவகுப்பினர். ஆசாரியர்கள் திவ்ய க்ரந்தங்களினல் செய்தருளின மஹோபகாரங்களை ஆழ்ந்தறிந்து அகங்குழைந்து அந்த திவ்ய ஸூக்திகளின் அர்த்தவிசேஷப்ரகாசனங்களினல் கிஞ்சித்கரிக்கக் குதூஹலமுடையார் மற்றொரு வகுப்பினர். இவற்றுள் முந்தின வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் செய்யக்கூடிய கிஞ்சித்காரங்கள் இப்போது விசேஷமாக நடைபெற்று வருகின்றன. (அதாவது) முக்கியமாகப் பலவிடங்களிலும் கூட்டங்கள் கூட்டிப் பேசுவதாம்.

அன்னவர்கள் பேசும் பேச்சுக்கள் எங்கும் ஒரேவிதமாகத் தானிருக்கும்; "நம் தேசிகனைத் தென்னசாரியர்கள் அநியாயமாய் விபவத்திலும் பரிபவப்படுத்தினர்கள்; அர்ச்சையிலும் பரிபவப்படுத்தி வருகிறார்கள். விபவத்தில் (1) திருமாளிகை வாசலில் க்ரந்தாவலோகனம் செய்துகொண்டெழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமியைக் காலை வாரியிழுத்துத் தெருவிலே தள்ளி ஹிம்ஸித்தது; (2) திருமுடியிலே படும்படி பாதரக்ஷைகளைத் தோரணமாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டது; (3) ச்ராத்தத்தில் நிமந்த்ரணத்திற்கு ஒப்புக்கொண்டிருந்தவர்களை ஸமயத்தில் வஞ்சிக்கச் செய்தது; (4) ஏகாதசியன்று பொங்கலைக் கையில் கொணர்ந்து கொடுத்துத் திணிக்கும்படி நிர்ப்பந்தித்தது; (5) ஸ்வாமியின் பாண்டித்யப் பெருமைகளில் பொறாமைகொண்டு வாதத்திற்கு அழைத்தது. இப்படியிப்படியாகச் செய்த ஹிம்ஸைகள் வாசாமகோசரம். இத்தகைய ஹிம்ஸைகள் விபவத்தோடு போய்விடாமல் அர்ச்சையிலும் செய்துவருமவை சொல்லவேண்டியதில்லை; ப்ரத்யக்ஷமாகப் பார்த்து வருகிறீர்கள். இவை தவிர இன்னமும் செய்கிற ஹிம்ஸைகளுக்கு அளவேயில்லை; திருவாறுயிரப்படிக்குப் பின் தோன்றிய வியாக்கியானங்களிலுள்ள அபார்த்தங்களைக் களைந்து ஸ்வாமி ஆச்சரியமாக அருளிச்செய்திருந்த நிகமபரிமலத்தை அபஹரித்துவிட்டார்கள்; சரணகதியின் பெருமையையும் பிராட்டியின் விபுத்வ காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வாதி வைபவங்களையும் ஸ்வாமி தேசிகன் ஆச்சரியமாக நிலைநாட்டியிருக்க அவற்றையும் தூஷித்து வருகிறார்கள்....என்றிப்படி ஒருவர்மாறி ஒருவராகப் பேசு

வதும் கண்ணீர்மழைசோர நிற்பதுந்தான் கூட்டங்கள்தோறும் காணக்கூடிய நிகழ்ச்சி. வேறு செய்யகில்லாதார் இவற்றையே நிச்சலும் செய்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுக. "இரண்டு தனியன்களைப் பெறும் பாக்கியம் நம் தேசிகனுக்கே அஸாதா ரணமாக வாய்த்தது; தேசிக சப்தம் ஈரரசுபடாமல் தமக்கே உரித்தாயிருக்கும் பாக்கியமும் நம் தேசிகனுக்கேயாகும்; வேங்கடத்துச்சியில் கண்ட மாமணியைத் தண்காவிலன்றோ கண்டார் கலியன். "ஹந்த ஹந்த ராமக்ருஷ்ண தூஷணபிதாயி நாம் கிம் நு சித்ரமத்ர சைத்ய ராவணாநுஸாரிணாம்" என்று அக்காலத்திலேயே மனம் நொந்து பேசியிருக்கவில்லையா ?" என்றிப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சந்தை சொல்லித் திருவைசொல்லி ஆங்காங்கு பாடம் ஒப்பித்துவருகிறார்கள்; வருக வருக.

மேலே குறித்த இருவகுப்பில் இரண்டாம் வகுப்பைச் சேர்ந்த அடியேன் யதாசக்தி செய்ய நினைத்த கிஞ்சித்காரம்—நிகமாந்த மஹாகுருவின் நிதிபோன்ற நூல்களிலிருந்து எழுநூறு அர்த்தங்களைத் தென்மொழியிலும் வடமொழியிலும் தெளிவாகவெழுதி உபஹரிக்கவெழுகின்றேன். வடமொழியில் எழுதுவது ஸதர்த்த ஸப்தசதீ என்பதாம். தென்மொழியிலெழுதுவது இதோ வெளிவந்து கொண்டேயிருக்கின்றது. நூறுநூறாக ஏழு மாதங்களுக்குள் வெளிவந்து முடிவு பெறும். இங்ஙனே ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டது போலவே இவ்வெழுநூறு நற்பொருள்களில் ஸம்ப்ரதாய பேத சர்ச்சையில் சேர்ந்த அர்த்தம் ஒன்றுகூடப் புகாதபடிக்கும், * கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன் * கண்டறியாதன காண்கின்றேன் * என்று அநஸூயுக்கள் அகமகிழ்ந்து உளங்குளிர்ந்து உரைக்கும்படிக்கும் அமைக்கவேண்டுமென்றும் திடமான ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டேன். ....

இதுகாறும் அடியேனெழுதி வெளியிட்ட உபந்யாஸசதத்வயம், நல்வார்த்தை நானூறு முதலியவற்றிற்காட்டிலும் இந்த நற்பொருளெழுநூறு மிகவிலக்ஷண மென்பதை ஸஹ்ருதய ரஸிகர்கள் உணர்வர்கள்.

வெண்பா

வேதக் கடல்கடைந்த வேதாந்த வாரியர்தம்
போதக் கடலாகப் போந்தவிது—கோதற்ற
ஞானியர்க்கு நற்செல்வாம் நன்னிதியாம் நல்விடாம்
தேனி லினிதாம் தெளிந்து.

— எழுநூறில் முதல்நூறு —

1. ஹயக்ரீவஸ்தோத்ரே (3) * வக்த்ரீ வேதாந் பாது மே வாஜிவக்த்ரா * இங்கு (வேதாந் வக்த்ரீ) என்பதில் சிலர்க்கு ஸந்தேஹமுண்டாகும்; யதிராஜ ஸப்த தியுபக்ரமத்தில் * ப்ரவக்தா ச்சந்தஸாம், வக்தா பஞ்சராத்ரஸ்ய * என்றதுபோல இங்கும் (வேதாநாம் வக்த்ரீ) என்று ஷஷ்டியிருக்கவேண்டாமாவென்று கலங்குவர். இரண்டுக்கும் வியாகரணத்தில் வழியுண்டு. வியாகரணத்தில் சென்று துவள வேண்டா; ஸ்ரீ ராமாநுஜர் சரணாகதி கத்யத்தில் * த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா * என்றருளிச் செய்ததில் (த்வயம் வக்தா) என்றிருப்பதைச் சிந்தை செய்வது.

2. (அந்தச்லோகத்திலேயே) [வாஜிவக்த்ரா.] பஹுவ்ரீஹியில் ஸமாநாதிகரண ஸமாஸமென்றும் வ்யதிகரண ஸமாஸமென்றும் இரண்டுண்டு. பீதம் அம்பரம் யஸ்ய ஸ:- பீதாம்பர:; க்ருஷ்ண: கேச: யஸ்ய ஸ:-க்ருஷ்ணகேச:. என்னுமிவை ஸமாநாதிகரணஸமாஸம். சக்ரம் பாணௌ யஸ்ய ஸ:- சக்ரபாணி: இத்யாதௌ வ்யதிகரண ஸமாஸம். அதேபோல் இங்கு, (வாஜீ வக்த்ரே யஸ்யாஸ்

ஸா) என்றோ (வாஜிந இவ வக்த்ரம் யஸ்யாஸ் ஸா) என்றோ சொல்லவேண்டுதலால் வ்யதிகரண ஸமாஸமென்க.

3. (ஹயக். 5.) * [அபௌருஷேயைரபி வாக்ப்ரபஞ்சைः அத்யாபி தே பூதிம் அத்ருஷ்ட பாராம்] வேதத்தில் ஹயக்ரீவரைப் பற்றி எங்கே ஓதப்பட்டிருக்கின்றதென்று கேட்க வேண்டா. கீழ் மூன்றும் சுலோகத்தில் * வாகீசாக்யா வாஸுதேவஸ்ய மூர்த்தி: * என்று ஹயக்ரீவரை வேத வேத்யனை:எம்பெருமானுடைய மூர்த்தி விசேஷமாகவே சொல்லியிருக்கையாலே எம்பெருமானைப் பற்றினதெல்லாம் ஹயக்ரீவரையும் பற்றினதேயென்று கொள்ளக் குறையில்லை.

4. இதற்கொரு நிதர்சனம் காணலாம்; கோதாஸ்துதி இரண்டாம் சுலோகத்தில் ஆண்டாளை விளித்து * வைதேசிக: ச்ருதிகிராமபி பூயஸீநாம் தே மஹிமா* என்கிறார். 'வேதங்களாலும் அறுதியிடவொண்ணாதது ஆண்டாளுடைய மஹிமை' என்று கூறினது ஆண்டாளை ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியாகவே கொண்டன்றோ. அதுபோலவே.

5. ஆழ்வார்கள் * வசையில் நான்மறை கெடுத்த அம்மலரயற்கருளி முன் பரிமுகமாய், இசைகொள் வேதநூலென்றிவை பயந்தவனே! * என்றும், * பன்னு கலை நால்வேதப் பொருளையெல்லாம் பரிமுகமா யருளியவெம் பரமன் * என்று மருளிச்செய்திருப்பதுகொண்டு (ச்லோ. 7ல்) * தைத்யாபநீதாந் தயயைவ பூயோபி அத்யாபயிஷ்யோ நிகமாந் ந சேத் த்வம்—மந்தோபவிஷ்யந் நியதம் விரிஞ்ச: * என்றருளிச் செய்தார்.

6. (ஹயக். ச்லோ. 13.) * மநோகதம் பச்யதி யஸ் ஸதா த்வாம்....கிங்குர்வதே தஸ்ய கிரோ யதார்ஹம் * என்றவிடத்தில் வாக்குக்கள் வச்யமாகின்றன வென்று சொல்லாதே அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்கின்றனவென்று சொன்னது - சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு அஸ்த்ரக்ராமங்கள் "இமே ஸ்ம கிங்கரா:" என்றுநின்றதை நினைப்பூட்டுவதற்காக வென்னலாம்.

7. பகவத் திவ்ய ஸௌந்தர்ய லாவண்ய தர்சனத்திலோ பாகவதவாகம்ருத ச்ரவணத்திலோ மஹத்தான ஆனந்தமுண்டானாலுங்கூடச் சிலர் விகாரமடையாமலேயிருந்திடுவர்கள்; உண்மையான ஆனந்தமுண்டானால் பரவசமாகக் கண்ணீர் பெருகியே தீருமென்பதை (ஹயக். 16.) * அமாந்தமாநந்த பயோதி மந்த: பயோபிரக்ஷுணம் பரிவாஹயந்தி * என்பதனால் காட்டியருளுகிறார்.

8. (ஹயக். 18.) * ஸமேதிஷீரந் தவ பாதபத்மே ஸங்கல்ப சிந்தாமணய: ப்ரணாமா: * இங்கு (ப்ரணாமா:) என்று பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுவதும், யதிராஜ ஸப்ததியில் * ப்ரணாமம் லக்ஷ்மணமுநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணாது மாமகம் * என்று ஏகவசநப்ரயோகம் பண்ணுவதும் வாசியற்றதேயாகும். ஏகவசனத்தைக் கொண்டு ஸக்ருத்த்வத்தையும் பஹுவசனத்தைக்கொண்டு ஆவ்ருத்தியையும் அறுதியிடமுடியாது. ஸக்ருத்ப்ரணாமம் செய்பவர்களுக்கும் காலபேதத்தாலே பஹு ப்ரணாமங்கள் தேறும். ஏகவசனமுள்ளவிடம் ப்ரணாம ரூப க்ரியையைக் காட்டுமதொழிய ஸங்க்யாநியதிநியாமகமாகாது.

9. (ஹயக். 27.) * ஜிகீஷதோ மே கவிதார்க்கிகேந்த்ராந் ஜிஹ்வாக்ரஸிம்ஹாஸநம் அப்யுபேயா: * என்று கவிதார்க்கிக விஜயத்தைப் பலனாகக் கோருவது ஸித்தாந்தஸ்தாபநேச்சையினாலாதலால் நிரவத்யம். * செற்றார்திறலழியச் சென்று செருச் செய்யும் குற்றமொன்றில்லாத * (திருப்பாவை 11) என்றவிடத்து எமது விசேஷவுரை காண்க. [இனி பரமார்த்த ஸ்துதியைப்பற்றி.]

10. திருப்புட்குழி யெம்பெருமான் விஷயமான பரமார்த்தஸ்துதியின் முதல் சுலோகம் மிகவற்புதமானது. எம்பெருமானைக் கல்பவ்ருக்ஷமாகச் சொல்லு

வது எங்குமுள்ளது. திருப்புட்குழியென்னும் திவ்யதேசத் திருநாமத்திற்கேற்ப அங்கொரு பொய்கையுள்ளது. அங்குறையும் போரேற்றுப் பெருமாளைப் பொய் கைக்கரையில் முளைத்ததொரு கற்பகத்தருவாகப் பேசி * யத்ர துங்கை: அதுங்கைச் ச ப்ரணதைர் க்ருஹ்யதே பலம் * என்று ச்லேஷாபிரராமமாக வருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் சில மரங்களில் பழம்பறிக்க உயரமானவர்களே வல்லவர்; சில மரங்க ளுக்கு வாமனர்கள் வல்லவர். இந்த விலக்ஷண கல்பவ்ருக்ஷத்தின்படியோவென் னில், உன்னதர்களும் வாமனர்களும் மிகவும் தாழ்ந்தே பலன்பெறவேண்டும்படியா யிருக்குமென்கிறார். ஜன்மவ்ருத்தங்களினால் மிகவுயர்ந்தவர்களாயினும் அவற்றால் மிகத் தண்ணியவர்களேயாயினும் ப்ரணாம மாத்ரத்தினால் இப்பெருமான் பக்கலில் பேறுபெறக் குறையில்லையென்றதாயிற்று. இது சாடுக்தி.

10. (பரமா. 5.) * அவநம் ச்ரயதாம் அஹிநமாத்யம் ஸ ச தர்மஸ் த்வத நந்ய ஸேவநீய: * என்றவிடத்தில் மேலெழுந்தவாரியாகப் போய்விடலாகாது. நமது யஜுர் வேதத்தில் ஆறாவது காண்டத்தில் “ த்ரிரூ: அஹிநஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய” என்றும் “ த்வாதச அஹிநஸ்ய யஜ்ஞஸ்ய ” என்றும் அஹிநஸத்ரமென்று ஒரு யாகவிசேஷம் ஓதப் பட்டுள்ளது, பூர்வமீமாம்ஸையில் மூன்றாமத்யாயத்தில் மூன்றாம்பாதத்தில் இந்த அஹிநஸத்ரவிஷயமான விசாரமுமுள்ளது. இதை நம்முடைய வியாக்கியானத்தின் உதவிகொண்டு நன்குணர்ந்து சுலோகத்தின் கருத்தைச் சுவைத்தநுபவிப்பது.

11, (பரமா. 9.) * புஜகேந்த்ர கருத்மதாதிலப்யை: * இந்த சுலோகத்தின் உத்தரார்த்தம்....“ ஸ்வபதே ரணபுங்கவ ஸ்வயம் மே பரிசர்யாவிபவை: பரிஷ்க்ரியே தா: * என்பதாக புராதனமும் நிரவத்யமுமான பாடம். எப்போதோ பாடவிகாரம் விளைந்திட்டது. மூன்றாம்பாதத்தின் முடிவில் மே என்பது மாமென்று மாறிவிட்டது. முடிவில் பரிஷ்க்ரியேதா: என்று [கர்மணி ரூபமாக] ப்ரயோகித்தருளின ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தையுணரகில்லாதார் அதை கர்த்தரியாகத் திருத்தப்பார்க்கிறார்கள். இன்னமும் பலவகையான விப்லவங்களும் உபப்லவங்களுமுண்டு. அவற்றில் முசியா தே நமது வியாக்கியானங்கண்டு தெளிவது. [இனி வைராக்ய பஞ்சகத்தைப்பற்றி.]

12. ஸ்வாமியினுடைய வைராக்யம் அவருடைய சரித்திரங்கள் பலவற்றாலும் விளங்குவதுபோல (அல்லது விளங்குவதிற் காட்டிலும்) வைராக்ய பஞ்சகமென்கிற ஐந்து சுலோகங்களினால் அற்புதமாக விளங்காநின்றது. காளிதாஸ கவி * லபேத வா ப்ரார்த்தயிதா ந வா ச்ரியம் ச்ரியா துராப: கதமீப்ஸிதோ பவேத் * என்றார் சாகுந்தல நாடகத்தில். எனக்கு லக்ஷ்மி வேணுமென்று விரும்புமவனுக்கு லக்ஷ்மி கிடைக்காமற்போனாலும் போகும்; லக்ஷ்மி தானே ஒருவனை விரும்பினால் அவனுக்கு லக்ஷ்மி எப்படி கிடைக்காமற் போகும்? என்பது இதன் கருத்து. [ச்ரியா ஈப்ஸித: கதம் துராபோ பவேத்? என்று அந்வயம்.] இது நம்ஸ்வாமி பக்கலில் வ்யபி சரித்துவிட்டது. உஞ்சவ்ருத்தியினாலே தேஹயாத்ரையை நடத்திக்கொண்டு போந்த ஸ்வாமி ராஜஸ்தானத்தில் தமக்குக் கிடைக்கவிருந்த பெருஞ்செல்வத்தை யும் உதறித்தள்ளினது உவமையற்ற வைராக்யமன்றோ.

13. * ந மே பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம், அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தநம் * என்ற ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ ஸூக்தி இன்சுவைமிக்கது. உலகில் அவரவர்கள் தாம் ஈட்டும் பொருள் ப்ரயாஸலப்யமா கையாலே த்ருப்தியைத் தாராது. பிதாவின் ஸ்வயமார்ஜிததனம் இருக்குமானால் அதைப் பிதா ஸ்வச்சந்தமாக விநியோகிக்கப் பூர்ணாதிகாரம் பெற்றவராதலால் அதை நியமேந எதிர்பார்க்கப் புத்திரனுக்கு ப்ராப்தியில்லை. இவ்விரண்டுமன்றிக்கே பிதாமஹார்ஜிதமிருக்குமாகில் அதற்குச் சலனமில்லை. இதைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு “அஸ்தி மே பைதாமஹம் தநம்” என்றருளினது மிக்க சமத்காரம். நான்முகனுக்குப் பிதாமஹனென்று பெயராதலால் அவன் படைத்த பெருஞ்

செல்வம் தேவப்பெருமாள்; அவரிருக்க எனக்கொரு குறையில்லையென்றுராயிற்று.

14. (வரதராஜபஞ்சாசத். 1.) [ந்விரதசிகரிஸிம்நா ஸத்மவாந்] ஸீம்நா என்றது த்ருதீயாவிபக்தி. ஹஸ்திசைல சிகரேண என்றபடி. த்ருதீயையாக இருந்தாலும் (சிகரத்தாலே) என்று பொருள்சொல்லக்கூடாது. சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் இங்கு "அபே தார்த்தே த்ருதீயா" என்பர்கள். "தாந்யேந தநவான்" என்று இதற்கு உதாஹரணம் காட்டுவர்கள். தான்யத்தினாலே (ஸம்பாதிக்கப்படப்போகிற) தனத்தையுடையவன் என்பது இதற்குப் பொருளன்று. தான்யமாகிற தனத்தையுடையவன் என்றே பொருள். அதுபோல 'திருவத்திமா மலையுச்சியாகிற இருப்பிடத்தையுடையவன்' என்று பொருள்.

15. (அந்தச்லோகத்திலேயே.) [கலசஜலதிகந்யா] கலசமென்று க்ஷீரத்திற்குப் பெயர்; அதன் பக்கத்திலே ஜலத்தைச் சொல்லியிருப்பது எதற்காக? இங்கே பாற்கடல் விவக்ஷிதமேயொழிய நீர்க்கடல் விவக்ஷிதமன்றே; க்ஷீரத்தையும் ஜலத்தையும் சேரச்சொல்லுவது எதற்காக? என்று சிலர் கேட்பதுண்டு. இந்த சங்கையை அவர்கள் 'க்ஷீராப்தி, க்ஷீராம்போநிதி, க்ஷீரபயோநிதி' என்று ஸுப்ரஸித்தமான பதங்களிலேயே பண்ணலாம். அவர்கள் தெளியவேண்டியதாவது - க்ஷீரகலசாதிபதங்களோடு சேர்ந்துவருகிற அப்பு, அம்பஸ்ஸு, ஜலம்....இத்யாதி பதங்களுக்குத் தனிப்பட அர்த்தம் கிடையாது. கடல் என்று மட்டும் பொருள். க்ஷீரகலசாதிபதங்கள் சேர்ந்து பாற்கடல் என்னும் பொருளைத்தருகிறது.

16. (வரதரா. 2.) [யஸ்யாநுபாவதிகந்துமசக்நுவந்தோ முஹ்யந்தி அபங்குரதியோ முநிஸார்வபௌமா:] இதற்குப் பலர் என்ன கருத்துச் சொல்லுகிறார்களென்றால், தேவப்பெருமாளுக்கு ஆழ்வார்களின் மங்களாசாஸனம் கிடையாதென்று தாங்களாக ஒருமுடிவு செய்துகொண்டு இதை தேசிகனும் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதிக்கிறார் என்று பீடிகையிட்டு 'ஆழ்வார்கள் தேவப்பெருமாளுடைய பெருமையில் மோஹித்துப்போனபடியாலே வாய்திறந்து பாசுரம்பாட மாட்டிற்றிலர்' என்பதாகப் பொருளுரைத்து வருகிறார்கள். (முநிஸார்வபௌமா:) என்றதற்கு ஆழ்வார்களே பொருளென்பதை மறுப்பாரில்லை; அவர்கள் மோஹித்தார்களென்பதும் இல்லை செய்யத்தக்கதன்று. ஆழ்வார் திருவாக்குக்களில் தேவப்பெருமாள் பாடல் ஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்க இந்த சுலோகங்கொண்டு அதனை இல்லை செய்யப்போகாதன்றே. பூதத்தாழ்வார் திருவந்தாதியில் * என்னெஞ்சமேயான் * அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்கிற பாசுரங்களும், பெரிய திருமொழியில் * வரந்தரும் மாமணிவண்ணனிடம் * என்கிற பாசுரமும் தவிர கச்சியென்று வருமிடங்களிலெல்லாம் தேவப்பெருமாளை விவக்ஷித்தே தீர வேண்டிய நிர்ப்பந்தமுண்டு; ஏனெனில், காஞ்சீ என்கிற வடசொல்லே கச்சியெனத் திரிந்தது; "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம தேந தத்ராஞ்சிதோ ஹரி:, தஸ்மாத் காஞ்சீதி விக்யாதா புரீ புண்யவிவர்த்திநீ * என்கிற புராணச்லோகத்தின்படி பிரமனால் ஆராதிக்கப்பட்ட தலத்தையேயன்றோ காஞ்சியும் கச்சியுங்காட்டும்.

17. தேவப்பெருமாளுக்கு ஆழ்வார் மங்களா சாஸனமுள்ளதென்பதை தேசிகன் கண்டோக்தியாலும் வெளியிட்டவர்; எங்ஙனேயென்னில்; த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரத்தில் * பரத்வாத்யைரித்தம் * என்று தொடங்கும் ஐந்தாவது சுலோகத்தில் * ப்ரதமசதகே வீக்ஷ்ய வரதம் * என்று திருவாய்மொழி முதற்பத்துமுழுதும் தேவப்பெருமாள் விஷயமென்று ஸாதித்தருளினர். இது ஸுஸ்பஷ்டமான உக்தியாதலால் கண்ணழிக்கமுடியாதது.

18. திருவாய்மொழி முதற்பாசுரத்தில் * அயர்வறுமமரர்களதிபதி * என்றிருக்கையாலே அதுமட்டும் தேவப்பெருமாள் விஷயமென்று ஒருவாறு சொல்லப் பொருந்தும்; முதற்பத்துமுழுதும் தேவப்பெருமாள் விஷயமென்று கொள்வதற்கு ஔசித்யமுண்டோவென்று சிலர் கேட்க்கூடும். முதற்பத்தின் முடிவுபாசுரத்தில்

* மணியை வானவர் கண்ணனை * என்றிருக்கையாலே [வானவர் கண்ணன்—தேவாதி ராஜன்] என்று கொண்டு உபக்ரமோபஸம்ஹாரந்யாயத்தாலே * ப்ரதமசநகே விக்ஷ்ய வரதம் * என்றருளிச்செய்தது பொருந்தும்.

19. [வரதராஜபஞ். 7.] * யம் சக்ஷுஷாமவிஷயமித்யாதி.] என்றைக்கோ பிரமனொருவன் செய்த புண்ணியத்தினல் நீண்டகாலம் உலகமெல்லாம் தேவப்பெருமாளை ஸேவித்துக்களிக்கின்றதென்று ஸாதித்தவிதனுல் பண்டிதராஜனுடைய ஒரு சுலோகம் நினைப்பூட்டப்படுகிறது. (அதாவது) * சாதகஸ் த்ரிசதுராந் பய: கணாந் யாசதே ஜலதரம் பிபாஸயா, ஸோபி பூரயதி விச்வமம்பஸா ஹந்தஹந்த மஹதாம் உதாரதா * இதன் பொருளாவது, வர்ஷபிந்துவாலல்லது மற்றொன்றால் அபேக்ஷையற்றதான சாதகபக்ஷி தனக்கு ஸ்வல்பஜல பிந்துக்கள் வேணுமென்று விரும்ப, மேகம் அதன் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவதோடு நில்லாமல் உலகத்தையெல்லாம் வெள்ளம் பரந்ததாகச் செய்கின்றதென்பதாம். சாதகபக்ஷி போன்ற பிரமனொருவனுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றத் திருவுள்ளம்பற்றிய தேவப்பெருமாள் அவனுக்குமட்டும் காட்சிதந்து மறைந்திடாமல் நீடூழிகாலம் உலகமெல்லாம் வாழத் திருவத்திமாமலையிலே திகழ்கின்றாரென்றபடி.

20. (அதிலேயே. 8.) [நக்தந்தபதைருபஹ்ருதேவி துரங்கமேதே] தேவப்பெருமாளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பிரமன் அச்வமேதயாகம் செய்கையில் அக்னியில் ஆஹுதி செய்யப்பட்ட ஹவிஸ்ஸு முழுவதையும் எம்பெருமானைச் சிந்தை செய்துகொண்டு அப்பெருமானுக்கே நேரில் ஸமர்ப்பித்ததனுல் பல பல தேவதைகள் யாகசாலைக்கு நேரில் வந்திருந்தும், "ஸோமாய ஸ்வாஹா, வருணாய ஸ்வாஹா; இந்த்ராய ஸ்வாஹா, ஸூர்யாய ஸ்வாஹா" என்றிப்படி அந்தந்த தேவதைகளை உத்தேச்யர்களாகக் கொண்டு ஹோமம் செய்யப்பட்டபோதிலும், ஒரு ஹவிஸ்ஸும் ஒரு தேவதைக்கும் கிடைக்காமற் போக அதனுல் மிக்க வருத்தங்கொண்ட அத்தேவதைகள் நான்முகனை நோக்கித் தங்கள் வருத்தத்தைத் தெரிவித்து 'இப்படியும் எம்மை அவமானப்படுத்துவது தகுதியோ பிரம!' என்று முறையிட, அவர்களை நோக்கி அயன் 'தேவர்காள்! ஆயுள், ஆரோக்யம், மக்கள், செல்வம் முதலிய அற்ப பலன்களைக் குறித்து வேள்வி புரிகின்றவர்களே உங்களைக் குறித்து யஜிப்பவர்கள்; அன்னவர்களால் ஆஹுதி செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸுகளே உங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடியவை; முமுக்ஷுக்களான பரமைகாந்திகளால் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸாக்ஷாத்தாக யஜிக்கப்படுகிறபடியால், அன்னவர்களால் அர்ப்பணம் செய்யப்படும் ஹவிஸ்ஸுக்களை ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன் தானே ஸ்விகரித்தருள்வான்; இப்போது அடியேன் முமுக்ஷுவாய்ப் புண்டரீகாக்ஷனையே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவெண்ணி யாகஞ் செய்கிறேனென்பதை நீங்களனைவருமறிவீர்; இந்த வேள்வியில் ஹோமம் செய்யப்படும் அவியுணவுகளை அமரர் பெருமான்தானே ஸாக்ஷாத்தாக அங்கீகரித்தருள்கின்றமையால் நீங்கள் இவ்வுணவுகளைப் பெற ஆசை கொள்ள அவகாசமில்லை' என்றுகூற, அமரர்கள் ஸமாஹிதரானார்களென்று ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்திலுள்ள கதையை இந்த சுலோகத்தில் சமத்காரமாக அருளிச்செய்தபடி. *ஏததேவ அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி* என்ற ச்ருதியையும் திருவுள்ளம் பற்றினபடி.

21. (அதிலேயே. 13) * ஆசாதிபேஷு கிரிசேஷு சதுர்முகேஷ்வபி. * "ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா" என்று பகவான்தானே சோதிவாய்திறந்து பணித்தபடியே அவன் தன்னுடைய கட்டளையாயிரா நின்ற ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளில் இன்னின்னவற்றைச் செய்யவேண்டியதென்கிற விதிகளும், இன்னின்னவற்றைச் செய்யலாகாதென்கிற தடைகளும் நிரம்பியுள்ளன. இங்ஙனமாகவுள்ள விதி நிஷேதங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவேண்டிய நியதி நமக்கு மட்டுமல்ல; பிரமன் சிவனிந்திரன் முத

லான தேவர்களுக்குமுண்டு; அவர்களும் ஆஜ்ஞையை யநுஸரித்து நடப்பதனுல் நன்மைகளேயும், மீறி நடப்பதனுல் தீமைகளேயும் அடைகிருர்கள் என்கிறது இந்த சுலோகத்தில். இதனுல் அத்தேவர்களுக்கு அவரத்வமேயொழியப் பரத்வமில்லையென்பது விளங்கும். திருவாசிரியம் மூன்ருவது பாட்டில் * ஆணை மெய்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில் முதல்வனுகி * என்றருளிச்செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம்.

22. (அதிலேயே. 16.) [ஸஞ்சிந்தயந்தி....சாந்தோதிதம் சமவதா ஶ்ருத்யோந தந்யஃ] பரவ்யூஹவிபவாதி பஞ்சப்ரகாரமான எம்பெருமானது நிலைமைகளில் வ்யூஹநிலையில் நித்யோதிதமென்றும் சாந்தோதிதமென்றும் இரண்டு தசைகள் பகவச் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் சாந்தோதித தசையை ஆழ்வானும் பட்டரும் தங்கள் ஸ்தவங்களில் எடுத்தாளுகிருர்கள். வரதராஜஸ்தவத்தில் * ப்ரசாந்தாநந்தாத்மாநுபவஜ மஹாநந்தமஹிம ப்ரஸக்த ஸ்தைமித்யாநுக்ருத விதரங்கார்ணவதசம்* என்பது ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி. "....அநந்த ஸ்வவசகந சாந்தோதித தசஃ, த்வமேவ த்வாம் வேத்த ஸ்திமிதவிதரங்கம்" என்பது பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தி. இவ்விரண்டு ஸ்ரீஸூக்திகளேயும் நெஞ்சிற்கொண்டு இங்கு சாந்தோதிதம் என்றுமட்டும் அருளிச்செய்தார். அடியேனுடைய வியாக்கியானங்களில் விவரணம் காண்க.

23. (அதிலேயே 18.) [மோஹாந்தகார....த்வத் தேஜஸி த்விரதசைலபதே! விம்ருஷ்டே ச்லாக்க்யேத ஸந்தமஸபர்வ ஸஹஸ்ரபாநோஃ.*] இந்த உத்தரார்த்தத்தின் பொருள் துரவகாஹம். கருத்தை எளிதாக விவரிக்கிறேம். ஸஹஸ்ரபாநுவென்று ஸூரியனுக்குப் பெயர். ஸந்தமஸபர்வ—அமாவாஸ்யை; ஸூர்யனிற்காட்டில் அமாவாஸ்யை கொண்டாடப்படும் என்பது சப்தார்த்தம். இதன் கருத்து ஏதென்னில்; கேளீர். ஒரு வித்வத்ஸதஸ்ஸில் பிரசண்டபண்டிதரொருவர் பேசுகிருர். அவர் பக்கத்தில் அல்பச்ருதரான பண்டிதம்மந்யரொருவர் இருக்கிருர். 'நமக்கு ஒன்றும் தெரியாது; நாம் யதாஜாதர்கள்' என்று தங்களுடைய ஜ்ஞானலவலேச சூந்யதையை உணர்ந்தவர்களும் அங்குள்ளார்கள். ஆக, ஸர்வஜ்ஞரென்னும்படியான யதார்த்தபண்டிதரொருவர், அல்பஜ்ஞனை பண்டிதம்மந்யனெருவன். ஒன்றுமறியாத யதாஜாதனெருவன்—என்று இம்மூவரை மனத்தில் கொள்ளுங்கள். ஸர்வஜ்ஞவித்வான் பேசும்போது பண்டிதம்மந்யனை அல்பஜ்ஞன் வாய்மூடியிருக்கமாட்டாமல், தன்னையும் தத்துல்ய பண்டிதனென்று பிறர் நினைக்கவேணுமென்னுமாசையினுலும், வாளாவிருந்தால் தன்னை அஜ்ஞனுக நினைத்துவிடுவார்களென்னுமத்தாலும் இடையிடையே தான் குசோத்யங்கள்பண்ணி உடனுக்குடனே பங்கப்படுகிருன். யதாஜாதர்களாயிருக்கிற மற்றையோர்கள் உள்ளபடி தங்களை அறிவிலிகளாகவே நினைத்திருப்பதனுல் வாய்மூடியேயிருந்து பங்கப்படாதிருக்கின்றனர். பண்டிதம்மந்யன் பங்கப்படுவதற்கு ஹேது ஸ்வல்பஜ்ஞானமுடைமை. யதாஜாதன் பங்கப்படாமைக்கு ஹேது ஜ்ஞானத்யந்தாபாவம். இதேபோல தேவப்பெருமாளுடைய மிகவுயர்ந்த தேஜஸ்ஸின் முன்னே ஸூர்யன் பங்கப்படுகிருன்; அமாவாஸ்யை பங்கமேதும் அடையாமலிருக்கின்றது. ஸூர்யன் பங்கமடைவதற்கு என்ன காரணம்? தன்னிடத்தில் ஸ்வல்ப தேஜஸ்ஸுடைமையே காரணம். அமாவாஸ்யை பங்கமடையாதிருப்பதற்கு எது காரணம்? தேஜஸ்ஸின் அத்யந்த பாவமே காரணம். ஆகவே அல்பதேஜஸ்கனை ஸூர்யனிற்காட்டிலும் தேஜஸ்ஸின் லவலேசமுமற்ற அமாவாஸ்யையே கொண்டாடப்படுவதாகின்றது என்றதாயிற்று. ச்லாக்க்யேத என்னும் க்ரியைக்கு இப்பொருளில் தவிர மற்று எந்தப்பொருளிலும் பொருத்தம் காணஇயலாது. தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸின் உயர்த்தியைப் பூர்வார்த்தத்தில் இரண்டு விசேஷணங்கள் நிலைநாட்டுவதால் நான்காவது பாதத்தில் கூறிய விஷயத்திற்கு அவை உபபாதகங்களாயின. அப்பயதீக்ஷிதர் தாம்செய்த வரதராஜஸ்தவத்தில் * பாநுர் நிசாஸு பவதங்க்ரிஸரோஜசோபாலோபாத் * இத்யாதியான

ச்லோகமிட்டிருப்பது இந்த ரஸ்யமான தாத்பர்யத்தை உட்கொண்டேயாம். [அந்த சுலோகத்தின் முடிவில் (ஸஹிமந்ததாப:) என்று வழங்கிவரும் பாடம் மிகத்தவறு ; "ஸஹி மந்தநாத:" என்று திருத்துக. இது ப்ராஸங்கிகம்.]

24. (அதிலேயே. 43.) [ந்வஞ்சேத் ப்ரஸீதஸி... ஸம்ஸார ஏஷ பகவந் அபவர்க்க ஏவ.] மேலே நாற்பத்தொன்பதாம் சுலோகத்தில் * வைகுண்ட வாஸேபி ந மேபிலாஷ:* என்றருளிச் செய்யப்போகிறாராதலால் இந்நிலமே எமக்கு வைகுண்டமென்கிறாரிதில். இருள் தருமாஞாலமானவிது எப்படி வைகுண்டமாகுமென்ன ; சில கோரிக்கைகளை விண்ணப்பம் செய்கிறார், நான் ஆர்த்ராபராதனாயிருக்கும்போதும் திருமுகத்தில் புன்முறுவல் மாறாதேயிருக்கவேணும் ; அடியேன் போவதும் வருவதுமாயிருக்கையன்றிக்கே ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய் மன்னியிருக்கவேணும் ; மெய்யன்பு கொண்டிருக்கவேணும். இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட பரஸ்பரஹிதைஷிகளோடே கலந்து பரிமாறப் பெறவேணும். இவ்வளவும் வாய்க்கப்பெறில் இம்மண்ணுலகே விண்ணுலகாகுமென்னத் தட்டில்லை என்றாராயிற்று.[இனி கோதஸ்துதியைப்பற்றி.]

25. (கோதாஸ்துதி-1.) [ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்த குல நந்தன கல்பவல்லீம் இத்யாதி.] ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரைத் துதிக்கப் புகுந்த பட்டர் "அநுகல நநுகாண்ட" இத்யாதியான மூன்றாவது ச்லோகத்தில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியை ஒரு கற்பகக் கொடியாக வருணித்துப் பேசின கணக்கிலே ஸ்வாமி தாமும் ஆண்டாளைக் கற்பகக் கொடியாக முதலடியிலேயே பேசப்புகுந்தார். கற்பகக் கொடியானது ஸகலார்த்தங்களையும் அளிக்கவல்லது. அதுபோலவே ஆண்டாளும் தனது திவ்யஸூக்திகள் வழியாக ஸகலார்த்தங்களையும் விளங்கச் செய்பவள் என்பது விவக்ஷிதம். தேவேந்திரனுடைய உத்யான வனத்திற்கு நந்தனமென்று பெயர். அங்குத் தான் கற்பகக் கொடி படரும். இவ்வாண்டாளாகிற கற்பகக் கொடியானது *வேயர் தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் குடியாகிற நந்தனவனத்தில் தோன்றியதாம். பெரியாழ்வாருடைய திருக்குலம் ஆண்டாள்திருவவதாரத்தினால் மிக்க பொலிவு பெற்றதென்பது கருத்து. கொடியானது ஒரு கொள்கொம்போடே அணைந்தல்லது நில்லாது ; அதுபோல, இக்கோதைக்கொடியும் ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற கற்பகத்தருவை யணைந்து விளங்காநிற்கும். "எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்" என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானைக் கல்பவ்ருக்ஷமாக அருளிச் செய்திருப்பது காண்க. அமரகோசத்தில் பஞ்சைதே தேவதரவோ மந்தார:, பாரிஜாதக:, ஸந்தான: கல்பவ்ருக்ஷச்ச பும்ஸி வா ஹரிசந்தனம் என்று ஐந்து வ்ருக்ஷங்கள் தேவவ்ருக்ஷங்களாகக் கூறப்பட்டன ; அவற்றுள் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும் ஐந்தும் சொன்னபடியாகுமென்பது கவிமரபு. ("ஸ்ரீரங்கராஜ ஏவ ஹரிசந்தன:- கல்பவ்ருக்ஷ:; தேநஸஹ யோகேந-நித்யஸம்யோகேந த்ருச்யாம்—ரமணீயாம். என்றபடி. * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் * என்று உறுதிகொண்டபடியே எம்பெருமானையே கணவனாகப்பெற்றுப் பொலிந்தவளென்றபடி.

26. (அதிலேயே. 2.) இதில் "மௌனத்ருஹோ முகரயந்தி குணாஸ் த்வதீயா:" என்றவிடத்து ஓர் ஐதிஹ்யம் பெரியார் கூறுவதுண்டு. இந்த ஸ்துதிநூல் ஆசிரியரால் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலேயேயிருந்து அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஸ்வாமி அங்கு த்ரயோதசியன்று எழுந்தருளி ஒரு வீதியில் ஒரு திருமாளிகையில் தங்கியிருந்தார். அன்று ஆண்டாளுடைய திருவீதிப்புறப்பாடு நடந்துகொண்டிருக்கிறது. இவர் எழுந்தருளியிருக்கும் வீதியில் அன்று ஆண்டாள் எழுந்தருளுகிற முறை இல்லை. அன்று மஹாப்ரதோஷமாகையால் மௌநவ்ரதத்தை ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு திருமாளிகையிலேயே யெழுந்தருளியிருக்கையில், ஆண்டாளெழுந்தருளவேண்டிய திருவீதியில் அநுபபத்தி விளைய, திடீரென்று இந்த வீதியில் எழுந்தருள நேர்ந்துவிட்டது. அப்போது இவர் மஹாப்ரதோஷ ப்ரயுக்தமான மௌநவ்ரதத்தை ஸஹஸாவிஸர்ஜநம் செய்தருளி இந்த ஸ்துதியை விஜ்ஞாபிக்க உபக்ரமித்தாராயிற்று, அதையே

ஸ்ரீராமாநுஜன் 101 முதல் 228 வரையில் பிரசுரமாகியுள்ள வியாஸங்களுக்கும் நூல்களுக்கும் அகராதியட்டவணை.

லக்கம்—ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வரிசைலக்கம்

ஸ்ரீ

அ

ஸஹஸைவ கோதே! மௌநத்ருஹோ முகரயந்தி குணாஸ் த்வதீயா:*என்கிறவிதனுல் ஸூசிப்பித்தருளினபடி.

27. (அதிலேயே. 5.) [அஸ்மாத்ருசாமபக்ருதௌ சிரதீக்ஷிதாநாம்] இந்த சுலோகத்தின் கருத்தாவது 'கோதாய்! பகவத் பாகவதாபசாரங்களில் நெடுநாளாகவே ஊன்றியிருக்கின்ற என்போல்வார் விஷயத்திலும் எம்பெருமான் சடக்கென அருள் செய்கின்றானே! இதற்கு யாதுகாரணம்? என்று ஆராயுமிடத்து, நீர் சூடிக்கொடுத்த பூமாலையினாலும் பாடிக்கொடுத்த பாமாலையினாலும் அப்பெருமான் வசீக்ருதனாய் விட்டபடியாலே என்று நிச்சயிக்கப்பட்டது என்பதாம். *அன்னவயற்புதுவையாண்டாள் * என்கிற தனியனைப் பெரும்பாலும் அடியொற்றி இந்த ச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தம் அமைந்துள்ளது. ஆண்டாள் இரண்டுவகையான மாலைகளினால் எம்பெருமானைக் கட்டுப்படுத்தினள் என்கிறது. 'சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார்' என்று தனக்கு ப்ரஸித்தமாக வழங்கும் திருநாமத்திற்குரிய ஐதிஹ்யத்தின்படியும். *ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகலிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே கோதா* என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியும் தான் சூடிக்களைந்த பூமாலையைத் தந்தும், தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல்மாலைகளைப் பாடித்தந்தும் ஆக இவ்விருவகையான மாலைகளாலே எம்பெருமானை உகப்பித்து, அவனைத் தன்னளவில் ஸர்வாத்மநா விதேயனாக ஆண்டாள் ஆக்கிக்கொண்டாள்; நம் போன்றவர்கள் யாவரும் பகவத் பாகவதாபசாரங்களில் நெடுநாளாகவே ஒருப்பட்டிருந்தும், ஆண்டாளுடைய பரிகரமாகையினாலே நம் குற்றங்களைக் கணிசியாமல் ஆண்டாள் பக்கலில் உள்ள அன்பே காரணமாக நம்மிடத்திலும் எம்பெருமான் க்ருபைபண்ணும்படியாகின்றது என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. கொடியபாவிகளான நாமும், ஆண்டாளுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கப்பெறில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்குத் தவறாது இலக்காகலாம் என்பது இதில் ஸூசிதம். முக்கியமாக "அன்ன வயற்புதுவையாண்டாள்" என்னும் திருப்பாவைத் தனியனை யநுஸந்தித்துக்கொண்டே இந்த சுலோகத்தையருளிச் செய்தாரென்னத் தட்டில்லை.

28. (அதிலேயே. 6,) * சோணுதரேபி குசயோரபி துங்கபத்ரா* இத்யாதி. இதில், சோணா, துங்கபத்ரா, ஸரஸ்வதி, விரஜா, கோதாவரி, நர்மதா என்கிற ஆறு மஹா நதிகளின் பெயர்கள் பொருளுக்குப் பொருந்த அவலீலையாகத் தொடுக்கப்பட்டது ஓர் அற்புதம். அதற்குமேல், அபிசப்தத்தை ஐந்து விசை பிரயோகித்திருக்குமழகை நோக்கும்போது சோணா அபி துங்கபத்ரா; துங்கபத்ரா அபி ஸரஸ்வதீ; ஸரஸ்வத்யபி விரஜா; விரஜாபி கோதா (கோதாவரீ), கோதா அபி நர்மதா. என்றிங்ஙனே வாக்ய விந்யாஸம் ஸ்வாமிக்கு விவக்ஷிதமென்று தெரியவருகின்றது. இதர கவிகளுக்கு மஹாப்ரயாஸத்தாலும் இங்ஙனே ரசனை அமையாது.

29. (அதிலேயே. 7.) * வல்மீகதச் ச்ரவணதோ வஸுதாத்மநஸ் தே* இத்யாதி, தைத்திரீயயஜுர் ப்ராஹ்மணத்தில் "ச்ரோத்ரம் ஹ்யேதத் ப்ருதிவ்யா:, யத் வல்மீக:" என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளாவது நிலத்தில் தென்படும் புற்றானது பூமிதேவியின் காது என்றபடி. ஆண்டாள் பூமிப்பிராட்டியின் அம்சமாதலால் பூமியென்றே கொள்ளத் தகுதியுடையவள், ஆகவே புற்று இவளுடைய காதாக ஆயிற்று, புற்றில் நின்றும் தோன்றிய வால்மீகி முனிவர் ஆண்டாளுடைய காதில் நின்றும் தோன்றினவரென்று சொல்வதற்கு உபபத்தி ஏற்பட்டுவிட்டது. இங்ஙனம் உமது காதில் நின்றும் தோன்றிய ஒருவர், கவியரசர் என்று உலகமெங்கும் புகழ் பெற்றிருப்பதும், அவருடைய பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீராமாயணம் மதுரமென்று புகழ் பெற்றிருப்பதும் அபலபிக்கவொண்ணாத விஷயங்களாகும். உலகத்தில் ஒருவருடைய காதில் நின்று உண்டான வஸ்துவுக்கு [குறும்பிக்கு] ஓர் அதிசயம் ஏற்படுவது அரிது. உம்முடைய காதின் பெருமையோ லோகவிலக்ஷணமாயுள்ளது. காதினுடைய பெரு

மையே இதுவானல் திருவாக்கின் பெருமையைப் பற்றிப் பேசத்தானுவதுண்டோ? உமது திருவாயோ அரவிந்தம்; அரவிந்தத்தில் மகரந்தம் ஸ்ரவிப்பது ஸஹஜமே யாதலால், மகரந்தம் போன்ற திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் உமது திருவாக்கில் நின்றும் தோன்றினவென்பதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை கிடீர், ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் போக்யதையைப்பற்றிச் சிறிது வியக்கவேண்டுமேயல்லது உம்முடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்ற போக்யதையைப் பற்றிச் சிறிதும் வியக்க வேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை என்பது உள்ளுறை. இதனுல், வால்மீகி கோகிலத்தின் சொற்களிலுங்காட்டில் கிளிமொழிக் கோதையின் சொற்களே பரம மதுரங்கள் என்பது பெறுவிக்கப்பட்டது.

30. (அதிலேயே-8.) [பேக்தும் தவ ப்ரியதமம் பவதீவ கோதே!] ஆண்டாள்தான் ஆழ்வார்களுக்கும் வழிகாட்டியாயிருந்தாளென்கிறது இந்தச்லோகத்தில்.(கருத்தாவது,) ஆண்டாளே! உம்முடைய திருத்தகப்பன்மார்களான பெரியாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்கள் உமது வல்லபரான பெருமாளை நீர் அநுபவிப்பது போலவே தாங்களும் அநுபவிக்க விரும்பித் தங்களுடைய பக்தியை அநுராகசைலியிலே மாற்றிப் பேசா நின்றவர்களாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷப் பாசுரங்களினுல் தமது திருவுள்ளத்தை ச்ருங்கார ரஸாநுபவசாலியாக ஆக்கிக்கொள்கிறுர்கள் என்பதாம்.

31. ஆண்டாள் இயற்கையில் பெண்ணுய்ப் பிறந்தவள்; புருஷனைப்புருஷர்கள் அநுபவிப்பதிற்காட்டிலும் பெண்டிர் அநுபவிப்பது பாங்குடைத்தாதலால் புருஷோத்தமனை பெருமாளை ஸ்த்ரீரத்னமான ஆண்டாளனுபவிப்பது பாங்காக அமைந்தது. அமையவே, இவளுடைய திவ்யப்ரபந்தத்தில் "ஊனிடையாழி சங்குத்தமற்கென்று உன்னித்தெழுந்த வென்தடமுலைகள்" என்றும், "கொங்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்தொருநாள், தங்குமேல் என்னுவி தங்குமென்றுரையீரே" என்றும் "கொள்ளும்பயனென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும், அள்ளிப் பறித்திட்டவன் மார்பிலெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே" என்றும் "கொம்மை முலைகளிடர்தீர" என்றும் உள்ள பாசுரங்கள் பொருத்தமாகவும் ஹ்ருதயங்கமமாகவும் விளங்கின. இங்ஙனம் ஆண்டாளைப் போலவே புருஷோத்தமனை நாமும் அநுபவிக்க வேணும், நாமும் பாசுரமிட்டுப் பேசவேணும்-என்று ஆசைகொண்ட ஆழ்வார்கள் என்செய்தார்களென்னில், பரமபுருஷ விஷயத்திலே தங்களுக்குண்டான பக்தியை நாயகவிஷயத்தில் நாயகிகளுக்குண்டாகும் அநுராகத்தின் ஸமாதியிலே அமைத்து, தாங்களும் ஸ்த்ரீபாவனை கொண்டவர்களாகி எம்பெருமானேடு உண்டாகும் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களுக்கு அநுரூபமான பாசுரங்களையும் பேசி, இங்ஙனே தங்களுடைய ஹ்ருதயத்தையும் ச்ருங்கார ரஸைகதாநமாக ஆக்கிக்கொண்டார்கள் என்றதாயிற்று. இத்தால், அநுகாரரீதியிலே அமைந்த ஆழ்வார்களின் பகவதநுபவத்திற்காட்டிலும், தன் இயற்கைக்கு இணங்கினதாகவே அமைந்த ஆண்டாளுடைய பகவதநுபவம் ரஸவத்தரம் என்பது பெறப்படும்.

32. அதில் குரவஸ் த்வதீயா: என்றவிடத்தில் சில விவக்ஷிதங்கள் கேளீர்; இங்குள்ள குருசப்தம் பித்ருபர்யாயம், பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண் பிள்ளை வாழியே! என்று நாடோறும்ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் ஸேவிக்கிற வாழித் திருநாமத்தின்படி ஆண்டாள் பெரியாழ்வார் திருமகளென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருந்தாலும் ஆழ்வார்கள் பதின்மருக்கும் இவள் ஒரு திருமகள் என்பது பூருவாசாரியர்களின் ஒருமிடமுன திருவுள்ளம். அதையடியொற்றியே ஸ்வாமி இங்கு குரவஸ்த்வதீயா: என்றருளிச் செய்தபடி, மணவாளமாமுனிகளும் உபதேசரத்தினமாலையில் *அஞ்சுகுடிக்கொரு சந்ததி*என்றருளிச் செய்கிறுராண்டாளை; அஞ்சுகுடியென்ற விதற்கு இரண்டு வகையான பொருள் ஏற்கும்; பொய்கையாழ்வார் தொடங்கிப் பெரியாழ்வாரளவுமுள்ள ஆழ்வார்களைக் கணக்கிட்டால் அவ்வாழ்வார்களின் குடி ஐந்து என விளங்கும். எங்ஙனே யென்

னில். பொய்கை பூதம் பேயாழ்வார் மூவரும் சேர்ந்து முதலாழ்வார்களென்று ஒரு ஸமுதாயமாக வழங்கப் பெறுதலால் அம்மூவருஞ் சேர்ந்து ஒரு குடி; திருமழிசைப் பிரான், நம்மாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார் ஆகிய நால்வரும் நான்கு குடி. ஆகவே அஞ்சுகுடியென்பது ஆண்டாளுக்கு முன்னே திருவவதரித்த ஆழ்வார்களனைவரையும் சொல்லிற்றாகி அவர்கட்கெல்லாம் ஒரு சந்ததியாகத் தோன்றியவள் ஆண்டாள் என்றதாக ஒரு நிர்வாஹம். இனி மற்றொரு நிர்வாஹமாவது—அஞ்சுகுடியென்பதை அஞ்சுகின்ற குடி எனக்கொண்டு ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் விவக்ஷிக்கிறபடி; எம்பெருமானுக்கு என் வருகிறதோவென்று அஞ்சுகின்ற தன்மை பெரியாழ்வார்க்கு மிகவும் விசேஷித்து இருப்பினும் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் அந்த அச்சம் ஸாதாரணமாகவுண்டு, இது " மங்களாசாசனத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்கள் தங்கள் ஆர்வத்தளவுதானன்றி" என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தினுலேயே நன்கு காட்டப்பட்டது. பெரியாழ்வார்க்குப்போலே பொங்கும் பரிவு மற்றையோர்க்கு இல்லை யெனினும், மங்களாசாசனத்தில் ஆர்வம் [அதாவது, அஞ்சுகின்ற தன்மை] அனைவர்க்குமுண்டு என விளங்குதலால், அஞ்சுகுடி யென்ற சொல்லால் ஆழ்வார்களனைவரையும் கொள்வது பொருத்தமுடையதேயாகும். ஆகவே பதின்மர்க்கும் ஆண்டாள் புதல்வியென்றதாயிற்று. ஆக, (குரவஸ் த்வதீயா:) என்றவிது ஆழ்வார்கள் பதின்மரையுமே சொல்லிற்றாகும். சில ஆழ்வார்களுக்கு (பக்திம் நிஜாம் ப்ரணயபாவநயா க்ருனந்த:) என்கிற அம்சம் இல்லையானாலும், ச்சத்ரி ந்யாயத்தாலே அவர்களையும் கூட்டிக் கூறக் குறையில்லை.

33. (அதிலேயே-10.) [தாதஸ் து தே மதுபித:.] இந்த சுலோகத்தின் கருத்தாவது, ஆண்டாளே! உம்முடைய திருத்தகப்பனாராகிய பட்டர்பிரான், ஸ்வல்ப ஸ்தோத்திரத்திற்கு வசப்படக் கூடியவனான எம்பெருமானிடத்தில் நின்றும் செவிக்கினிய செஞ்சொற்களை நூற்றுக்கணக்காகப் பாடின மற்றையாழ்வார்களாலே முன்பு அடையப்படாததான பெரியாழ்வாரென்னும் சிறப்புப்பெயரை நீர் சூடிக்களைந்த மாலையை ஸமர்ப்பித்ததனால் அடைந்தார் என்பதாம். ஆழ்வார்களுக்குள்ளே ஆண்டாளுடைய திருத்தகப்பனாரான பட்டர்பிரான் பெரியாழ்வாரென்று வழங்கப்படா நின்றார். இவ்வாழ்வார்க்கு எந்த அம்சத்தினால் பெருமை என்று ஆராயவேணும். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்தவர்களான முதலாழ்வார்களும் திருமழிசைப்பிரான் நம்மாழ்வார் முதலானவர்களும் இவரைக் காட்டிலும் திருநக்ஷத்திரத்தில் பெரியவர்களாதலால் வயதினால் பெருமை இவர்க்குச் சொல்லவொண்ணாது. இனி எண்ணிக்கையில் அதிகமான பாசுரங்களை அருளிச்செய்வதனாலாகும் பெருமையாவது சொல்லத்தகுமோவென்று பார்க்கில், அவ்விஷயத்தில் நம்மாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாருமே பெருமை பெற்றவர்களாவர். ஆகவே, எக்காரணத்தினால் இப் பட்டர்பிரானுக்குப் பெரியாழ்வாரென்றபெயர் வழங்கலாயிற்றென்று உணரவேண்டுவது அவசியமாயிற்று, ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த பூமாலையை இவ் வாழ்வார் எம்பெருமானுக்கு நாடோறும் ஸமர்ப்பித்து வந்ததனால் மிகவும் திருவுள்ளமுவந்த எம்பெருமான் இவர்க்குப் பெரியாழ்வார் என்று விருது உண்டாகும் படி அருள்புரிந்தனன் என்கிறது இதில்.

34. இங்கே ஒரு விஷேச விமர்சம். இந்த ச்லோகத்தில் இரண்டாவது பாதத்தை "கர்ணம்ருதை: ஸ்துதிசதை:" என்று வ்யஸ்தமாக ஓதிவருகிறார்கள். இது புராதனபாடமன்று. "கர்ணம்ருதஸ்துதிசதை:" என்று ஸமஸ்தமாகவே ஆசிரியர் பணித்தது. அது பஹுவ்ரீஹி கர்ப்பமான பதமென்பதையுணராமல் இங்கு கர்மதாரய ஸமாஸமென்றெண்ணி ஸமஸ்தமாயிருப்பதிற்காட்டிலும் வ்யஸ்தமாயிருப்பதே யுக்ததரமென்றெண்ணி "கர்ணம்ருதை: ஸ்துதிசதை:" என்று திருத்திவிட்டார்கள். நம்முடைய தேசிக க்ரந்தமாலா ஸ்தோத்ராவளீ விபாகப்பதிப்பிலும் அப்

பாடத்தையே நிவேசித்திருக்கிறோம். ஆனால் அது ஆசிரியருகந்தபாடமன்று என்பதை நம்முடைய கோதாஸ்துதி வியாக்கியானத்தில் நிரூபணம் செய்திருக்கிறோம். இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறோம். "கர்ணாம்ருதானி ஸ்துதிசதானி யேஷாம் தே-கர்ணாம்ருதஸ்துதிசதா:; தை:. என்று விக்ரஹமாகக்கடவது. கர்ணாம்ருதமான ஸ்துதிசதங்களைப் பாடின மற்றையாழ்வார்களாலும் [நம்மாழ்வாராலுங்கூட] அடையப்படாததான அநுக்ரஹத்தை இவ்வாழ்வார் பெற்றார் என்பது இங்கு விவக்ஷிதம். * இன்கவிபாடும் பரமகவிகளென்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட முதலாழ்வார்களுக்கும், * பாலேய்தமிழரிசைகாரர்பத்தர்பரவுமாயிரம் * * தொண்டர்க் கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கர்ணாம்ருத ஸ்துதி ததிகளைப்பாடின நம்மாழ்வார்க்கும், மற்றும் இத்தகையரான திருமழிசைப் பிரானுக்கும் குலசேகரப் பெருமாளுக்கும் கிடைக்காததான அநுக்ரஹத்தை ஆண்டாள் சூடிக்களைந்தமாலையை உபஹரித்ததுகாரணமாக இவ்வாழ்வார் பெற்றார் என்பதுதான் இன்சுவைமிக்க பொருள். இப்பொருளுக்கு வ்யஸ்தபாடம் சேராது; ஸமஸ்தமானபாடமே சேரும்.

35. அன்றியும் வ்யஸ்தமான பாடத்தில் பிரபலமானவொரு அநுபபத்தியுமுண்டு. பெரியாழ்வார் தம்முடைய திவ்யஸூக்திகளையெல்லாமருளிச் செய்தபிறகே ஆண்டாள் சூடிக்களைந்த மாலையை வடபெருங்கோயிலுடையானுக்கு ஸமர்ப்பித்ததாக வ்யஸ்தபாடத்தில் ஏற்படும். அது அஸங்கதம். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (2—2—6) * மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழல்மேல் நுழைந்த வண்டு, இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூரினிதமர்ந்தாய்!* என்கிற பாசுரத்தில் ஸூசிதமான இதிஹாஸம் முற்பட்டதேயொழியப் பிற்பட்டதன்று. ஆதலாலும் வ்யஸ்த பாடம் சேராது. சிறவாது.

36. (அதிலேயே-11.) [திக் தக்ஷிணாபி....ஸர்வோத்தரா பவதி தேவி! தவாவதாராத்.]

ஆலங்காரிகர்கள் விரோதாபாஸ மென்றொரு விநோதமான அலங்காரம் கூறுவர்கள் சதுரர்களான கவிகளின் வாக்கில் இது நன்கு இடம்பெறும். கீழே விவரித்த "சோணாதரேபி" என்கிற சுலோகத்திலும் விரோதாபாஸம் காணநின்றதெனினும் இந்த சுலோகம் மிகவினிது. மேலெழப் பார்க்குமிடத்து விரோதமுள்ளதுபோல் தோன்றி, ஆழ்ந்து பார்க்குமிடத்து விரோதம் காணாதபடி பேசுவதே விரோதாபாஸ லக்ஷ்யம். இந்த சுலோகம் அங்ஙனே அமைந்துள்ளது. ஆண்டாள் திருவவதரித்தது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில். அவ்வூர் உள்ளது தென் திசையில். அது தென் திசையாயிருக்கச்செய்தேயும் வடதிசையாகவிருக்கின்றதென்று காட்டி விரோதாபாஸாலங்காரம் தோன்ற ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறார். உத்தரா என்கிற வடசொல் வட திசையைச் சொல்வது போலவே, 'சிறந்தது' என்னும் பொருளையும் சொல்வதாதலால் முந்தின பொருளைக்கொண்டு விரோதோத்பாவநமும், பிந்தின பொருளினால் அதற்குப் பரிஹாரமும் உய்த்துணரத்தக்கது. ஆண்டாளுடைய திருவவதாரத்தினால் தென் திசை மிகவும் சிறந்ததாயிற்று என்றவாறு. அந்தச்சிறப்பை ஸமர்த்தித்து உத்தரார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்—(யத்ரைவ) என்று தொடங்கி. "குடதிசை முடியை வைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி வடதிசை பின்பு காட்டித் தென்திசையிலங்கை நோக்கி" என்றும் "மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்கண்வைத்த" என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரிய பெருமாள் தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொண்டிருப்பதானது விபீஷணாழ்வானைக் கடாக்ஷிப்பதற்காக என்று புராண வரலாறு இருந்தாலும், ஆண்டாளுடைய திருவவதாரஸ்தலமாகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அபிநிவேசத்தினால்தான் அத்திசையை நோக்கியிருக்கின்றாரென்று கொள்வது சிறக்கும் என்று இங்கு ஆசிரியர்திருவுள்ளம் பற்றினபடி.

37. (அதிலேயே-12.) [ப்ராயேண தேவி! பவதீவ்யபதேசயோகாத் கோதாவரீ ஜகதிதம் பயஸா புநீதே.] இந்த சுலோகத்திலே அற்புதமான ஓர் உல்லேகமுள்ளது. பஞ்சவடியில் இராவணன் பிராட்டியை அபஹரித்துக்கொண்டுபோகும்போது * (ஹம்ஸகாரண்ட வாகீர்ணும் வந்தே கோதாவரீம் நதீம், க்ஷிப்ரம்ராமாய சம்ஸத்வம்ஸீதாம் ஹரதி ராவண:* என்று கோதாவரியை நோக்கி 'என்னை இராவணன்கவர்ந்து சென்றதைப் பெருமாளிடம் அறிவிப்பாயாக' என்று வேண்டிக்கொண்டாள்; அங்ஙனம் வேண்டிக்கொள்ளாவிடினும் பெருமாள் பக்கலில் அறிவிக்க வேண்டிய முறைமை இருந்தும், வேண்டிக்கொண்ட பின்பும் அறிவியாதேயொழிந்தது. இது இராவணன் பக்கலில் அச்சத்தாலேயாம் யமுனை கம்ஸனுடைய மாளிகையின்கீழேபெருகா நின்றதாகையாலே தீயபுந்திக்கஞ்சனுக்கு அஞ்சவேண்டியிருந்தும் அஞ்சாதே (யமுநாம் சாதி கம்பீராம் நாநாவர்த்தஜஷாகுலாம் வஸுதேவோவஹந்க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோயயௌ*,என்னும்படி முழங்காலளவாகத் தன்னை வற்றிக்கொடுத்தது;ஆதலால் அது*தூய பெருநீர் யமுனை* என்று கோதை குலாவிக் கூறப்பெற்றது ; அங்ஙனம் கிஞ்சித்கரிக்கும்படியான பாக்கியத்தைக் கோதாவரி இழந்தமையால் அபரிசுத்தியே இதற்கு உண்டாயிற்று. அந்த அசுத்தி தொலைந்து தூய்மைபெறுதற்காக அந்தக் கோதாவரி தவம் புரிந்ததாகவும், தவத்தினால் ப்ரஸந்நமான தேவதை ஒப்புயர்வற்ற தூய்மையை வரமாக அநுக்ரஹித்ததாகவும் புராணவரலாறு உள்ளது. அவ்வளவு தூய்மை அதற்கு உண்டானதற்கு உண்மையில் யாது காரணமென்னில் ; கோதா என்கிற திருநாமத்தைத் தன்னுடைய நாமத்தில் ஏகதேசமாக வஹிக்கப் பெற்றிருப்பதுவே காரணமாகும் என்று ஸ்வாமி சமத்காரம்பொலிய உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறபடி. "தந்நாமகந்தாத் நளகூபரம் ஸா" என்ற நைஷதம் ஸ்மரிப்பது.

38. (அதிலேயே-21.)[ரங்கேச்வரஸ்ய தவ ச ப்ரணயாநுபந்தாத்.] விவாஹ காலங்களில் தம்பதிகளுக்கு மாலை மாற்றுதல் நடைபெறும்முறைமையின்படியே ஆண்டாளுடைய திருக்கல்யாணத்திலும் அது நடைபெற, குழாங்கூடிக் கண்டுகளிக்கப் பலர் திரள்வர்களே. அந்தத் திரளில் ரஸிகராயிருப்பார் வாளா விருக்ககில்லாமல் தம்தம் நெஞ்சில் தோற்றியவாறு சொல்லுவர்கள். இராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் திருமணம் நடந்தகாலத்தில் "நம்பியைக் காண நங்கைக்கு ஆயிர நயனம் வேண்டும்". என்று சிலர் கூறினதாகவும், "கொம்பினைக் காணுந்தோறும் குரிசிற்கு மன்னதேயாம்" என்று சிலர் கூறினதாகவும் கம்பர் பேசினாரன்றோ ? அப்படியே இங்கும் எம்பெருமானைத் தாழ்த்தி ஆண்டாளை உயர்த்திப் பேசுவாரும், ஆண்டாளைத் தாழ்த்தி எம்பெருமானை உயர்த்திப் பேசுவாரும், இருவரும் ஏற்றத் தாழ்வின்றியே ஸமமாகவே விளங்குகின்றனர் என்று பேசுவாருமாய் இங்ஙனே பேச்சுக்கள் அதிகரித்துப் பேரொலி யுண்டாயிற்று என்பதாம். எம்பெருமானையும் பிராட்டியையும் அநுபவிக்கின்ற ஆசாரியர்கள் மேற்குறித்த மூவகையான பேச்சுக்களையும் தமது திவ்யக்ரந்தங்களிற் பேசியுள்ளார்கள்.

39. எங்ஙனேயென்னில், எம்பெருமானுக்கு ஸகலஜகத்பதித்வப்ரயுக்தமான ஏற்றமும், பிராட்டிக்கு பத்நீத்வப்ரயுகதமான தாழ்வும் அபலபிக்க வொண்ணாதவை. ஆகவிப்படி சாஸ்த்ரீயமான ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கச் செய்தேயும், ஒரு அபிமாந விசேஷத்தினால் "ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம்" என்று எம்பெருமானும் சொல்லி வைத்த கணக்கிலே, பிராட்டியை உயர்த்தியும் எம்பெருமானைத் தாழ்த்தியும்—இருவரையும் ஸமதுலையிலே வைத்தும் ஆசார்யர்கள் ரஸமயமாக அருளிச் செய்வதுண்டு. அதைச் சிறிது விவரிப்போம்.

40. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்தில் * ச்ரியம் த்வத்தோப்யுச்சைர் வயமிஹ பணம:* என்று அருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம், எம்பெருமானும் மோக்ஷோபாயம், பிராட்டியும் மோக்ஷோபாயம் என்று ஸமமாகச் சிலர் சொல்லுவதும் ப்ரஸித்தம்.

இப்புடைகளிலே ஆண்டாள் திருக்கல்யாணத்திலும் ரஸிகர்களுள் சுவைமிக்க பேச்சு பலவிதமாக நிகழ்கின்றதாம். "இப்பெருமானுக்கு எங்களுடைய ஆண்டாள் தேவியாக வாய்க்காவிடில் இவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் காசுக்கு உதவுமோ?" என்று பெண்வகுப்பினர் பேசுவர்; உங்களுடைய ஆண்டாளுக்கு எங்கள் பெருமான் மணவாளனாக வாய்க்காவிடில் "கோங்கலரும் பொழில் மாலிருஞ்சோலையிற் கொன்றைகள் மேல் தூங்கு பொன் மாலைகளோடுடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன்" என்று இவள் தானே சொல்லிக்கொண்டபடி இவள் உபயோகமற்றவளாக ஆய்விடுவளன்றோ' என்று பேசுவர் மணமகன் வகுப்பினர். இரு வகுப்பிலுஞ் சேராத தடஸ்தர்கள் ,ஏற்றத் தாழ்வு பேசுவதில் நமக்கென்ன யோக்கியதை, என்று கொண்டு இருவரையும் பற்றி ஸமமாகப் புகழ்ந்து பேசுவர்கள்; ஆனால் ஸமமாகப் பேசுகிற வார்த்தை எடுபடாது. ஏற்றத்தாழ்வான வார்த்தையில் கக்ஷி ப்ரதி கக்ஷிகள் விரைவில் மலிந்து பெரிய இரைச்சலாக ஆய்விடும். அது (த்ரிலோகீம் வாசாலயந்தி) என்பதனால் காட்டப்பட்டது. தம்பதிகளுள் ஒரு வ்யக்தியினிடத்திலும் சிறிதும் விரோதமின்றியே இவை விநோதவார்த்தைகளே என்பதை ரஸிகா: என்ற அழகிய சொல்லால் ஸூசிப்பித்தருளினார். இதில் காட்டிய ந்யூநாதிக்த்வ ஸமத்வங்கள் மூன்றும் சாஸ்த்ரார்த்தங்களே யென்க.

41. (அதிலேயே-28.) "பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராத் அநிமிஷநிஷேவ்யம் ச்ரவணயோ:" என்று பட்டரருளிச் செய்தபடி செவிக்கினிய செஞ்சொல் வாய்த்திருப்பது மிகப் பெரிய விசேஷம். இதில் எல்லா ச்லோகங்களுமே செவிக்கினியவையெனினும், "சதமகமணிநீலா சாருகல்ஹாரஹஸ்தா, ஸ்தநபர நமிதாங்கீ ஸாந்த்ரவாத்ஸல்யஸிந்து:, அலகவிநிஹிதாபிஸ் ஸ்ரக்பிரக்ருஷ்டநாதா விலஸது ஹ்ருதி கோதா விஷ்ணுசித்தாத்மஜா ந:" என்கிற இந்த சுலோகமானது செவிக்கினிமையில் ஈடுமெடுப்புமில்லாதது. இந்த சுலோகமொன்றையே ஸுப்ரபாதத்தில் நித்யாநுஸந்தானம் செய்து போருமவனடியேன்.

42. ஸ்ரீயதோக்தகாரிஸ்தோத்ரத்தில் சில சுலோகங்களின் இன்சுவை மிக்க பொருள்களையநுபவிப்போம். ஸ்ரீ காஞ்சீபுரிக்கு நடுநாயக மணியாய் விளங்குபவர் ஸ்ரீயதோக்தகாரிப் பெருமாள். தமிழில் சொன்ன வண்ணஞ்செய்த பெருமாளென்று வழங்கப்படுபவர். "சதுமுகனார் வேள்விதனைச் சதிர் கெடுக்கச் செறிந்தோடுங் கதியுடைய வேகவதிக்கு அணையாக வந்துதித்தோய்!" என்கிறபடியே எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்காக அயன் புரிந்த அயமேத வேள்வியைக் கெடுக்க வெண்ணின ஸரஸ்வதியானவள் வேகவதீ ரூபத்துடனே பெருவெள்ளங் கோத்துப் பெருக, யாகத்தில் ஸ்வாஹாகாரம் அடங்கி ஹாஹாகாரம் அபிவிருத்தி யடைந்த வளவிலே "இவ்விடையூறு தன்னை நீக்கியருளவேணும்" என்று அந்த நான்முகன் பிரார்த்திக்க, அவனது வேண்டுகோளின்படி அணையாக வந்துதித்து இடையூறு நீக்கியருளின காரணத்தினால் "யதோக்தகாரீ" என்று திருநாமமாயிற்று இப்பெருமானுக்கு. அன்றியும், திருமழிசையாழ்வார் கணிகண்ணனென்னும் அந்தேவாஸியுடன் இத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருந்த காலத்துப் பல்லவராஜனுடைய கொடுங்கோன்மையினால் அக்கணிகண்ணனும் ஆழ்வாரும் வெளியேற நேர்ந்தபோழ்து "கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி மணிவண்ணா! நீ கிடக்கவேண்டா.... நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்" என்று முன்பும், "கணிகண்ணன் போக்கொழித்தான் காமருபூங் கச்சி மணிவண்ணா நீகிடக்கவேண்டும்................நீயுமுன்றன் பைந்நாகப்பாய் விரித்துக்கொள்" என்று பின்பும் ஆழ்வார் பிரார்த்தித்தபடியே பைந்நாகப்பாய் சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டெழுந்தருளினதையும் மீண்டு வந்து சாய்ந்தருளினதையும் பற்றி யதோக்தகாரி யென்று திருநாமமாயிற்று. இதில் நான்காவது சுலோகமொன்றில் மட்டுமே யதோக்தகாரி நாமநிர்தேசமுள்ளது. பலச்ருதியான நிகமனச்லோகத்தில் * யதோக்தம் குருதே ஹரி" * என்றருளிச் செய்தது இன்சுவை மிக்கது.

43. (யதோக்த-1.) முதல் சுலோகத்தின் ரஸகனமான கருத்து ;—உலகில் அடையப்படும் பொருள் உபேயமென்றும், அடைவிக்குமது உபாயமென்றும் வழங்கப்படும். உபேயமென்பதும் ப்ராப்யமென்பதும் பலன் என்பதும் பரியாயம்; ஸாதனமென்பதும் உபாயமென்பதும் ப்ராபகமென்பதும் பரியாயம். உபாயம் வேறாயும், உபேயம் வேறாயும் இருப்பது உலகிற்காணுமியல்பு. எம்பெருமான் விஷயத்தில் இது மாறுபட்டிருக்கும். அவனை உபேயமாகக் கொண்டவர்கள் அவனையே உபாயமாகவும் கொள்வர். "உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் ந து குணௌ" என்றருளிச்செய்தார் பட்டர். கர்மஜ்ஞான பக்த்யாதிகள் உபாயமென்று கொள்ளத்தக்கவையாயிருந்தாலும் அவை அஜ்ஞர்க்கு உபாயமாய் ஜ்ஞானிகளுக்கு அபாயமாயிருக்குமவை யாகையாலே ஹேயமாகி உபேயனை எம்பெருமான் தானே உபாய பூதனையும் நிற்பன் பரமைகாந்திகளுக்கு. தேவப்பெருமாளாகிற ஒரு திருக்கோலமே உபாயமாயும் உபேயமாயுமிருக்கச் செய்தேயும் ஒரு திருக்கோலத்தாலே உபாய பாவத்தையும் மற்றொரு திருக்கோலத்தாலே உபேய பாவத்தையும் காட்டுவோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி வேகவதியினிடையே யதோக்த காரியாகத் திருவவதரித்து உபாயபாவத்தைக் காட்டியும், திருவத்திமாமலையிலே தேவப் பெருமாளாகத் திருவவதரித்து உபேயபாவத்தைக் காட்டியும் ஸேவை ஸாதிப்பதாகச் சொல்லுகிறவிது சமத்காராதிசயம் பொலிந்த சாடூக்தி. உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் இரண்டு திருக்கோலங்களிலும் தனித்தனியே குறையற்றனே; ஆயினும் இங்ஙனே நியமித்துச் சொன்னது கதைக்குச்சேரும்.

44. (யதோக்த. 2.) இந்த ச்லோகம் ச்லேஷாலங்காரமமைய அருளிச்செய்யப்படுகிறது. ஸ்ரீயதோக்தகாரி யெம்பெருமானுக்கு வடமொழியில் வேகாஸேது வென்றும், தென்மொழியில் வெஃகணை யென்றும் திருநாமம். வெஃகணை யென்பதே வெஃகாவென்று தொக்கிநிற்கிற தென்பர். வேகாஸேது வென்கிற திருநாமத்தை நினைக்கும்போதே *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேதுஃ* இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்கள் நினைவுக்கு வரும். வேதாந்தங்களில் ஸேதுவாக ஓதப்பட்டுள்ள எம்பெருமான் இங்கு ப்ரத்யக்ஷ ஸேதுவாக ஸேவைஸாதித்திருக்கின்றானென்று அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். வேதாந்தவ்யபதிஷ்ட ஸேதுவான பகவானிடத்திலே [ஸாரஸ்வதம் ஸ்ரோதஃ விச்ருங்கலம் விச்ராம்யதி] ஸரஸ்வதீ ப்ரவாஹமானது விச்ருங்கலமாக விச்ரமிக்கும் ; ஸகலவாக்ப்ரபஞ்சமும் பகவானிடத்திலே முக்ய்யவ்ருத்த்யா பர்யவஸித்து நிற்குமென்கை. இந்த வேகாஸேது பகவான் பக்கலிலோ வென்னில், விச்ருங்கலமாகப் பெருகியோடிவந்த ஸரஸ்வதீ நதியின் வெள்ளம் தடைபட்டொழிந்ததென்கை. [அபங்குரஃ ஏஷ ஸேதுஃ] உலகில் நதிகளுக்குக் கட்டும் அணைகள் என்றேனுமொரு நாள் பங்கமடையக் கூடியவைகளேயாம். இந்த பகவத்ஸேது அத்தகைத்தன்று; " ஏஷ ஸேதுஃ" என்கிற நிர்தேசம் உபநிஷத்வாக்யத்திற்கு ஸ்மாரகமாகும். [பாரம் கமயிதும் ஈஷ்டே] ஸம்ஸாராத் உத்தரிப்பிக்க வல்லதென்கை.

45. (யதோக்த-3.) உலகத்தில் நதிகளுக்குக் கட்டப்படும் ஸேது அலையெறிந்து ஓடும் நீர்ப்பெருக்கைத் தடுத்து நிற்கும். கடலலைகளைத் தடுக்கும்படியான ஸேது உலகில் கட்டப்படுவதில்லை. வேகா ஸேதுவென்னும் இந்த பகவத் ஸேதுவானது அத்யந்த விலக்ஷணமாயமைந்தது. வேகவதீ நதியினிடையிலே காணப்படுவது ஒரு விசேஷம். இங்கே கடல் ஏது? என்னில் ; [ப்ரஜாநாம் ஸம்ஸார ஜலதி கல்லோலாந்] * ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் * என்றும் * பிறவிக் கடலுள் நின்று நான் துளங்க * என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாம் துளங்குகிற ஸம்ஸாரஸாகரத்தின் அலைகளுண்டு தாபத்ரயாத்மகங்களான பலவகைப்பட்ட க்லேசங்கள்; அவை எப்படிப்பட்டவை யென்னில்; [ப்ரதிதாந்] ஸுப்ரஸித்தங்களென்று ஒரு பொருள்; பெருப்பெருத்தவை யென்று மற்றொரு பொருள், ஆக இவற்றை ப்ரசமநம் செய்துகொண்டு விளங்குகிறானென்றதாயிற்று.

46. (யதோக்த-4.) புராணகதையை அனைவருமறியச் சுருங்கப் பேசுகிறார் இதில். முன்பு நான்முகக் கடவுள் திருமாலைக் காணவேண்டித் தவங்கள் புரிந்தனன். ஆயினும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளில் நிலைகொள்ளாமல் வெவ்வேறு விஷய இன்பங்களில் பதறியோடுகின்ற தனது நெஞ்சை அடக்கியாளமுடியாமல் வருத்தங் கொண்டு இன்னது செய்வதென்று தெளியப்பெறாமல் திகைத்திருக்குமளவில் ஆகாயத்தில் நின்றும் ஒரு அசரீரி வாக்குத் தோன்றியது; அதாவது:—'பிரம! ஆயிரம் அச்வமேதங்களை அனுட்டித்தால்தான் சித்தசுத்தி பெற்றுத் திருமாலைக் கட்கூடாகக் காணப்பெறுவாய்; விரைவில் திருமாலைக் காணவேண்டி ஆயிரம் அச்வமேதயாகமனுட்டிக்கும் தாமதத்தைப் பொறுக்ககில்லாயாகில், தொண்டை நாட்டிலுள்ள ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரத்திற்குச் சென்று அவ்விடத்தில் அயமேத வேள்வியியற்றி எம்பெருமானை உகப்பிப்பாயாக: அங்கு ஒரு கருமம் செய்தாலும் அஃது ஆயிரமுகமாகிப் பயன் பெறுவிக்கும்; இஃது அந்த க்ஷேத்திரத்திற்கு உற்ற பெருமை' என்று. அதுகேட்டுப் பரமானந்தமடைந்த பிரமன் மேருமலையுச்சியில் நின்று உடனே எழுந்து ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அங்குத் தவமுனிவர் சூழ்ந்த திருவனந்த ஸரஸ்ஸையும் அதனருகில் திகழும் திருவத்திமாமலையையும் நோக்கியுவந்து அத்திருக்குளக்கரையிலேயே தூயவேள்வி புரியத் துணிந்து ஸகல ஸன்னாஹங்களும் செய்தவளவிலே, புரோஹிதரான ப்ருஹஸ்பதியானவர் 'திசைமுகனே! உனது தருமபத்தினியான ஸரஸ்வதியின்றி வேள்வியை நடத்த இயலாதாதலால் அவளை வரவழைக்கவேணும்' என்று சொல்ல, பிரபலமானவொரு மனவருத்தத்தினால் நெடுநாளாகப் பிரிந்திருக்கின்ற அவளை எவ்விதமான உபாயத்தினாலும் வரவழைக்க முடியாமற்போக, அவளை உபேக்ஷித்து ஸாவித்ரி முதலிய மற்றை மனைவியரை உடன்கொண்டு வேள்வியைத் தொடங்கினவளவிலே, அசுரர்களின் துர்ப்போதனையினால் மிக்க சீற்றங்கொண்ட ஸரஸ்வதி கணவனது வேள்வியைக் கெடுக்க முயன்று வேகவதியென்னும் நதியாகப் பெருகி மிகவும் பயங்கரமான விசையுடனே ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்திற்கு வந்து சேர, யாகசாலையிலுள்ளாரனைவரும் அப்பெரு வெள்ளத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நிற்க, பிரமன் தனது யோக த்ருஷ்டியினாலே 'அசுரர்களால் கலக்குண்ட ஸரஸ்வதியின் செயல் இது' என்றுணர்ந்து உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்து உடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர நின்று பகவானை வாயாரத் துதிக்க, "அணியாக வேகவதி அலையோடு கொண்டாடியாலிக்க அணையாக் கிடந்த பெருமாள்" என்று பின்னானர் போற்றுமாறு அந்த வெள்ளத்தைத் தடை செய்ய வல்ல அணையாகப் பள்ளிகொள்ள, அந்த சயனத் திருக்கோலத்தைக் கண்ட ஸரஸ்வதி நாணமுற்று மேலே பெருகிச் செல்லமாட்டாமல் திகைத்துநின்று அந்தர்வாஹிநியாய்ச் சென்று கடல் சேரலுற்றாளென்னு மிதிஹாஸம் இங்கு உணர்க.

47. (யதோக்த 6.) உத்தரார்த்தத்தில் திருமழிசைப்பிரானுடைய இதிஹாஸத்தை அநுஸந்திக்கிறார். திருமழிசைப்பிரானுக்காக இப்பெருமான் போவதும் வருவதுமாயிருந்தானென்கிற சரிதையை அநுஸந்தித்தவாறே அஸ்மதாதிகளின் ஸம்ஸாரகாந்தார கதாகதங்கள் தொலையுமென்கிறார். யாதவாப்யுதயத்திலே "பத்தம் ததா பாவயதாம் முகுந்தம் அயத்நவிச்சேதிநி கர்மபந்தே" என்றருளிச் செய்த ச்லோகம் இங்கு ஒருவாறு நினைக்கத்தகும். வெண்ணெய் களவுகண்ட கண்ணபிரான் உரலிலே கட்டுண்டு கிடந்தானென்று சிந்தனை செய்தவாறே நம்முடைய கருமபந்தங்களெல்லாம் கட்டவிழ்ந்து தொலையுமென்றது அங்கு.

48. (யதோக்த) ஸ்ரீஹஸ்தி சைலசிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதமான தேவப் பெருமாளுக்கு வரந்தரும் பெருமாளென்கிற திருநாமமும் அத்திருநாமத்திற்கீடான வரமளிக்கும் பெருமையும் யதோக்தகாரி யெம்பெருமானுடைய ஸந்நிதான விசேஷத்தினால்தான் வாய்த்ததென்று ஸ்வாநுபவத்தைக் கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

இவர் முன்னே திருவவதரித்தருளாவிடில் தேவப்பெருமாள் அவதரிக்கவே ப்ரஸக்தி யில்லையாகுமென்பது தத்துவமாதலால் இவ்வுண்மையை இங்ஙனே வெளியிட்டவாறு.

49. (அஷ்டபுஜாஷ்டகாநுபவம் சிறிதுசெய்வோம்.) கீழே துதித்த ஸ்ரீயதோக்தகாரியின் ஸந்நிதிக்குத் தென்புறத்திலேதிகழ்கின்ற அஷ்டபுஜ திவ்ய தேசத்தெம் பெருமானை ஓர் அஷ்டகமிட்டுத் துதிக்கிறுராசிரியர். இத்தலத்தி லீடுபட்ட பேயாழ்வார் * தொட்ட படையெட்டுந் தோலாத வென்றியான் அட்டபுயகரத்தான் அந்நான்று,குட்டத்துக்,கோள்முதலை துஞ்சக் குறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்,தாள்முதலே நங்கட்குச் சார்வு.* என்று இப்பெருமானை ஸ்ரீகஜேந்த்ர ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்துப் பேசுகையாலே அவ்வபதாநத்தையே இந்த ஸ்துதிக்கு உயிராகவைத்து "கஜேந்த்ர ரக்ஷாத்வரிதம்" என்று உபக்ரமித்தருளுகிறுர்.

50. (அஷ்டபு. 2) [அஷ்டபுஜாஸ்பதேச!] அஷ்டபுஜ! என்று விளிக்கலாமாயிருக்க இங்ஙனே விளிப்பது எதற்காக? அஷ்டபுஜனுடைய ஆஸ்பதத்திற்கு ஈசனே! என்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்று விசிகித்ஸை பிறக்கும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அநுபவத்தை இங்கு உணர்த்தித் தெளிவு பிறப்பிக்கக் கடவோம். பெரிய திருமொழியில் (2-8.) * திரிபுர மூன்றெரித்தானும் * என்கிற திருமொழியினுல் திருமங்கையாழ்வார் இத்தலத்தை யநுபவித்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். இதற்கு முந்தின திருமொழியில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையை இழந்து தாய்வாக்காலே பேசும்படி அடைந்த க்லேசங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வாரை இப்படியோ நாம் துடிக்கவிட்டோம்! தம் துடிப்பைத் தாமே முறையிட்டுக் கொள்ளும்படியாகவும் நாம் பிற்பட்டோமே!" என்று முடிமேல் மோதிக்கொண்டு, அடியார்களுக்குத் தான் உதவின குணங்களையும் பரம விலக்ஷணமான வடிவழகையும் பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டு கச்சிப்பதியொன்றிலே * செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்கமொள்வாள் உம்பரிருசுடராழியோடு கேடகமொண்மலர்பற்றி அஷ்டபுஜனுய்ப் பரமபோக்யனுக ஆழ்வார்க்கு ஸேவைஸாதித்தான். ஆழ்வாரும் கீழ்த்திருமொழியின் அநுபந்தமாகவே பரகால நாயகியான நிலைமையிலேயே நின்று அப்பெருமானை ஸேவித்தார். எற்றைக்கும் எங்குங் கண்டறியாத திருக்கோலமாயிருந்தது. * ஆழியொடும் பொன்னூர் சார்ங்கமுடைய வடிகளை இன்னுரென்றறியேன் * என்றுப்போலே அப்பெருமானை இன்னுரென்று அறியமாட்டிற்றிலர். அறிந்து கொள்ளாமலிருக்கவும் மனமில்லை. ஸ்வபுத்தியாலே அறிந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. என்னசெய்வது! நீர் ஆர்? என்று கேட்கலாமென்று பார்த்தாலோ வாய் எழும்பவில்லை. முகத்தை நேரே பார்த்து வார்த்தை சொல்லமுடியாதபடி சோதிவெள்ளம் அலையெறிந்து தள்ளுகின்றது; அதனுல் முகம் நோக்கி நீர் யார்? என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். 'இவர் நம்முடைய பர்த்தாவாகவேயிருக்கக்கூடும்' என்று நெஞ்சிலே ஒரு தோற்றமும் தோன்றினமையால் வெட்கத்தாலும் 'நீர் ஆர்?' என்று கேட்கமாட்டிற்றிலர். கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள விருப்பமோ அதிகரித்துவிட்டது. அவர்தம்மையே நேரே முகம்பார்த்துக் கேளாமல் வேறொருவரை நோக்கி 'இப் பெரியவர் யாவர்?' என்று கேட்க, அதற்கு எம்பெருமான் தானே "நான் அட்டபுயகரத்தேன்" என்று மறுமொழி கூற, படுக்கைத் தலையிலே இப்படிச் சில வார்த்தைகள் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பரகால நாயகியின் தாய்மார் தோழிமார் முதலானுர் செவியுற்று "நங்காய்! ஏதேனும் பிரமித்தாயோ? இவை என்ன வார்த்தைகள்?" என்று கேட்க; 'பிரமித்தேனல்லேன்; ஒரு மஹாபுருஷரை ஸேவிக்கப்பெற்றேன்; அவரை நேராக வினவமாட்டாமல் வேறொருவரை நோக்கிக் கேட்கும் பாவனையாக 'இவராரகொல்?' என்று கேட்டேன்; அஷ்டபுஜப்பெருமாள் 'நான் தான் அட்டபுயகரத்தேன்' என்று விடை கூறுகிறுர் காண்

3

மின்' என்று பரகாலநாயகி தன் தாய்மார்க்கும் தோழிமார்க்கும் நடந்த செய்தியைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டது அத்திருமொழி. இங்கே விமர்சிக்க வேண்டுவதொன்றுண்டு; 'இவரார்கொல்? என்றதற்கு விடை தருகின்ற எம்பெருமான் 'நான் அஷ்டபுஜன்' என்ன வேண்டியிருக்க, 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்றது ஏன்? என்று. இதற்குக் கேண்மின். 'நான் அட்டபுயன்' என்று சொல்லிக்கொண்டால் தன்னை எம்பெருமானாகத் தானே வெளியிட்டதாய் விளங்கிவிடும். அப்படி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொள்ள எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமில்லை. வேற்று மனிதனாகப் பொய் சொல்லிக்கொள்ளவும் விருப்பமில்லை; ஆகவே வெகு சாதுரியமாகச் சொன்ன விடை 'அட்டபுயகரத்தேன்' என்பது. 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்திரத்திற்கு நான் அதிபதி' என்றதாகவுமாம்; 'அஷ்டபுஜ க்ஷேத்திரத்திலே கிடப்பானொருவன் நான்' என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாகவுமாம்.

51. துஷ்யந்தமஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டே சகுந்தலை யாச்ரமத்தை யடைந்தபோது இவனை இன்னானென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பி நீ யார்? என்று கேட்டார்க்கு அரசன் விடை கூறும்போது "பவதி ய: பௌரவேண ராஜ்ஞா தர்மாதிகாரே நியுக்த: ஸோஹம்" [புருவம்சத்துப்ரபுவினாலே தரும காரியங்களைச் செய்யுமாறு நியமிக்கப்பட்டவன் யான்] என்று சாதுரியமாக விடை கூறினது இதற்கு உவமையாகும். புருவம்சத்து அரசனாகிய தன் தந்தையினால் நியமிக்கப்பட்ட அரசன் தான்-என்றும், புருவம்சத்து ராஜாவுக்கு வேலைக்காரன் தான் என்றும் இருவகையாகப் பொருள்படுமாறு உரைத்தபடி. அஷ்டபுஜாஸ்பதேச! என்றவிதுவும் அந்தச் சாயையிலே யருளிச்செய்ததாம். "அஷ்டபுஜாகிலேச!" என்ற சிலருடைய பாடம் ஸர்வாத்மநா விரஸமென்று தவிர்க்க. சிலர் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச) என்றே பாடங்கொண்டும் பொருளின் மருமமுணராமல் "எட்டு புஜங்களுக்கு இருப்பிடமான ஈசனே" என்றுரைப்பர்; அதுவும் அஸம்பத்தம். மற்றுஞ்சிலர் (அஷ்டபுஜாபதேச!) என்று பாடங் கூறுவர்; அஷ்டபுஜனென்று வ்யபதேச முடையவனே! என்று பொருள் கூறிவிடலாமாயினும் பாடம் ஆசிரியருகந்ததன்று. 'அட்டபுயகரத்தான்' என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயலுக்குச் சேர்ந்த பாடம் (அஷ்டபுஜாஸ்பதேச!) என்பதேயாம் என்று தெளிக.

52. (அஷ்டபு. 3.) * ஸ்வரூப ரூபாஸ்த்ர * இத்யாதி. இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தை அநுபவரஸிகர்களே உய்த்துணரவல்லவர்கள். அஷ்டபுஜனாய் நின்ற நிலையிலே பரத்வ ஸௌலப்யங்களிரண்டும் பொலிய நின்றாலும் பரத்வத்திற்காட்டிலும் ஸௌலப்யமே விஞ்சியிருக்கும்படியைத் திருவுள்ளம்பற்றி அதற்கொரு ஹேது விசேஷத்தை உல்லேகிக்கிறாரிதில். ஸ்வரூபமோ பரத்வமே வடிவெடுத்தது. திவ்ய மங்கள விக்ரஹமோ "ரூப மேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" என்கிற கணக்கிலே பரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது. * செம்பொனிலங்கு வலங்கைவாளி திண்சிலை தண்டொடு சங்க மொள்வாள், உம்ப ரிருசுடராழியோடு கேடக மொண்மலர் * என்னப்பட்ட அஷ்ட திவ்யாயுதங்களும், * கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகர குண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராத்யபரிமித திவ்யபூஷணங்களும் "வக்ஷஸ் ஸ்தல்யாம் துலஸி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீ ஸர்வேசத்வம் கதயதிதராம் ரங்கதாம்ந:" என்று பட்டரருளிச் செய்தபடியே பரத்வ பிசுநங்களாயிரா நின்றன. ஆக இவற்றையடைய ஸேவிக்கும்போது 'இவன் பராத்பரனல்லனோ? இவனை நாமோ அணுகுவது!' என்று கூசவேண்டியிருக்கும். அங்ஙன் கூசினவர்கள் *வளவேழுலகு தலையெடுத்துப் பிற்காலிக்க வேண்டியதாயுமிருக்கும். அங்ஙனே ஆகாமைக்காக ஸௌசீல்யாதி குணங்களைக் காட்டி யீடுபடுத்திக் கொள்ளுவது எம்பெரு

மானுடைய இயல்பு. அவ்வெளிமைக் குணங்களை ஏக காலத்திலேயே முற்றும் காட்டி விட்டால் பரத்துவத்தை யநுபவிக்கப் பாங்கில்லையாகும். பரத்துவத்தை மட்டும் காட்டிப்போந்தால் அதையநுபவிக்க அதிகாரிகளில்லை; சீலாதிகளான எளிமைக் குணங்கள் காட்டிலெரித்த நிலாவாகி யொழியும். எம்பெருமான் பரம சதுரனுகை யாலே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்க வேண்டி 'இவன் பராத் பரனல்லனோ!' என்கிற சிந்தையே விளையாதபடிக்கு ஸௌசில்ய ஸௌலப்யாதிகளான எளிமைக் குணங்களை க்ரமேண காட்டியருளும்படியைக் கூறினாராயிற்று.[போகே ம்ருதுஉபக்ரமதாம் அபிப்ஸந்] பரத்வத்தை ப்ரகாசிக்க வொட்டாமல் சீலாதிகளாலே மறைப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது. முந்துற முன்னம் பரத்வத்தை யநுபவிக்கப்புக்கால் பெரு வெள்ளத்திலே அமிழ்ந்து போம்படியாமத்தனை. இது மிக வியக்கத்தக்க உல்லேகம்.

53.(அஷ்டபு.5)* அபீதிஹேதோரித்யாதி. *களைவாய் துன்பம் களையாதொழி வாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்கிற பாசுரத்தை யுட்கொண்டு அருளிச் செய்யும் சுலோகமிது, அபீதிஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் '' அபீதிரிஹ யஜ்ஜுஷாம் யதவ திரிதாநாம் பயம் பயாபயவிதாயிநோ ஜகதி யந்நிதேசே ஸ்திதா:'' என்றருளிச் செய்த ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம். ஸம்ஸாரபயம் முதலானவற்றைப் போக்க வேணுமானல் தேவரீர் போக்கலாகுமே யொழிய அல்லாதார் போக்க அவகாசமேது! அவர்கள் தங்களுக்கு நேரும் பயத்தையே தாங்கள் போக்கிக் கொள்ளமாட்டாமல் தேவரீரைத் தஞ்சமாகப்பற்றி நிற்கும்போது, எங்கள் பய த்தைப் போக்க ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்கை. தேவரீரைப்பற்றி ''நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்'' என்றிருக்கு மெங்களுக்கு பயந்தானுண்டாகவும் மாட்டாது. தேவ ரீர் யார் பக்கலில் சீறியருளுகிறதோ அவர்கள் வேறு யாரிடத்திலும் ரக்ஷை பெற முடியாதென்கிறார். ''ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூச் சதுராநநோ வா.......... த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம்'' என்ற திருவடிவாக்கை நினைப்பது!

54. (அஷ்டபு.7.) *ஸமாதிபங்கேஷ்வபி*இத்யாதி. சாஸ்த்ரங்களிலே பக்தி யோகாதிகள் மத்ப்ராப்தி ஸாதநமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே ஜ்ஞாந சக்திவை கல்ய மில்லாதவரான நீர் அவற்றிலே யிழிந்து அவ்வழியாலே என்னைப் பெறலாகா தோவென்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினனாக, ஆசிரியர் அதற்கு விண்ணப் பஞ் செய்கிறாரிதில்.ஸ்வப்ரவ்ருத்திகள் ஸர்வாத்மநா ஸாபாயங்களாகையாலே அவற் றுக்கு இடையூறுகள் விளைந்தே தீரும். *பதநாந்தாஸ் ஸமுச்ச்ரயா:* என்கிற கணக் கிலே ஆரூட பதிதனாகை ப்ராப்தமாகக் கூடும். ஸித்தோபாய பூதரான தேவரீரை வரித்து ''நிர்ப்பரோ நிர்ப்பயோஸ்மி'' என்றிருக்கக் கடவனான அடியேன் ஒருகால் பக்தி யோகத்தில் ஆரோஹண நிலையையும் அடுத்தபடி பாப ப்ராசுர்யத்தாலே கீழ்விழும் நிலைமையையும் ஸஹிக்கில்லேன். தேவரீர்கை பார்த்திருக்குமதுக்கு மேற் பட க்ஷேமமில்லை யென்று கொண்டேன் என்றாராயிற்று.

55. காமாஸிகாஷ்டகத்தைச் சிறிது அநுபவிப்போம். '' மன்னுமதிட்கச்சி வேளுக்கையாளரியை'' என்று பெரிய திருமடலில் திருமங்கையாழ்வாரும், மூன்றாந் திருவந்தாதியில் * சிறந்தவென்சிந்தையும்* அன்றிவ்வுலகம் *விண்ணகரம் வெஃகா* என்கிற பாசுரங்களில் பேயாழ்வாரும் மங்களா சாஸனம் செய்தருளின திருப்பதி வேளுக்கையென்பது. இத்தலத்தெம்பெருமான் ந்ருஸிம்ஹரூபியாக ஸேவைஸாதித் தருள்வதனுல் 'சிங்கப்பெருமாள் கோயில்' என்றும் வழங்கப்பெறுமித்தலம். வேள் இருக்கை' என்கிற இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து வேளுக்கையென மருவிற்று. வேள் என்று ஆசைக்குப் பெயர்; ஆசையோடு எழுந்தருளியிருக்குமிடமென்றவாறு. காமாஸிகா என்ற வடமொழி நாமத்தின் பொருளுமிதுவேயாகும். காமேந ஆஸிகா -

காமாஸிகா. இதில் முதல் சுலோகத்திலேயே "காமாந் அதிவஸந்" என்று இப்பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்பொருளிலேயே 'மதநாஸிகா' என்றுமருளிச் செய்கிறார். காமசப்தமும் மதநசப்தமும் பர்யாயமிறே. ஒவ்வோரெம்பெருமானுக்கும் எட்டெட்டாகவே ஸ்துதிகளையிட்டருள்வது "இனமலரெட்டுமிட்டு" என்றும் *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த கணக்கிலே அஷ்டவித புஷ்பங்களையிடுவதோடொக்கும். "அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமிந்த்ரிய நிக்ரஹ:, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமா புஷ்பம்விசேஷத:, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யானம் புஷ்பம் ததைவ ச; ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ ப்ரீதிகரம் பவேத்" என்று அஷ்டவித புஷ்ப விவரணம் காண்க. ஆண்டாள் பாமாலை வேறாகவும் பூமாலை வேறாகவும் ஸமர்ப்பித்தாள்; அங்ஙனன்றியே நம் ஆசிரியர் பாமாலையையே பூமாலையாக ஸமர்ப்பிக்கிறார் போலும்.

56. (காமாஸிகா-7.) "அங்கண்ஞாலமஞ்ச அங்கோராளரியாய்" என்றும் "எரிந்தபைங்கணிலங்கு பேழ்வாய் எயிற்றொடு இதெவ்வுருவென்று இரிந்து வானோர் கலங்கியோட விருந்தவம்மான்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே மஹா பயங்கரரூபியாக ஆளரி அவதரித்தாலும் "ஸ்மேராநநாக்ஷி கமலைர் நமத: புநாநாந் தம்ஷ்ட்ராகதாப்ருகுடிபிர் த்விஷதோ துநாநாந்" என்ற கணக்கிலே பிரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாததாயும் அநுகூலர்க்கு ஸௌம்யமாயுமிறேயிருப்பது திருமுக மண்டலம். அதுதன்னை யநுபவிக்கிறாரிதில். வக்த்ரே என்கிற விசேஷ்யத்திற்கு நான்கு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. ஸடாபடலங்களினால் பயங்கரமாயும்ஸிம்ஹ கர்ஜனையினால் உத்படமாயு மிருக்குமிருப்புக்கு மேலே சீற்றத்தையும் புருவநெறிப்பையும் ஏறிட்டுக்கொண்டதனால் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுக்கு அணுகவொண்ணாத நிலை சொல்லிற்றாயிற்று. இந்த நிலைமையிலும் * பள்ளியிலோதிவந்த சிறுக்கன்மேல் திருவருள் வெள்ளம் குறையற்றிருக்குமிருப்பு உத்தரார்த்தத்தில் பேசப்படுகிறது. [தநுஜடிம்பதந்தஸ்தநா க்ருபா] க்ருபையானது ப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்கு ஸதந்யபானம் செய்விக்கிறதாக இங்குச் சொன்னது—அவனை அஞ்சக் கொடாதே போஷிக்கின்றதென்னும் தாத்பர்யத்திலேயாம். திருவாய்மொழியில் (3—6—6) * சீற்றத்தோடு அருள் பெற்றவனடிக் கீழ்ப் புகநின்ற செங்கண்மால்* என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படியில்—"ஹிரண்யன்பக்கல் சீற்றம் செல்லாநிற்க ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்குக் கிட்டலாயிருந்தபடி எங்ஙனே ? யென்று எம்பெருமானாரைச் சிலர் கேட்க, ஸிம்ஹம் ஆனைமேலே சீறினாலும் குட்டிக்கு முலையுண்ணலாம்படியிருக்குமிறே என்று அருளிச்செய்தார். ஆச்ரித வாத்ஸல்யத்தாலே அவர்கள் விரோதிகள்மேலே சீறின சீற்றமானால் பின்னை அவர்களுக்கு அணையவொண்ணாதபடி யிருக்குமோ? என்றுமருளிச் செய்தார்" என்றுள்ள ஸம்வாதம் இங்கே அநுஸந்தேயம். எம்பெருமானாரருளிச் செய்தவிது "இழவு தரியாததோரீற்றுப்பிடி யிளஞ்சீயம் தொடர்ந்து முடுகுதலும் குழவியிடைக் காலிட்டெதிர்ந்துபொருங் கோவர்த்தனம்" என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழியை யுட்கொண்டேயாம். இவ்விடங்களில் முலையுண்ணக் கொடுத்தல் பேசப்பட்டிருப்பதை யுட்கொண்டே ஆசிரியர் இங்கு "தந்தஸ்தநா" என்றருளிச்செய்தாரென்றுணர்க.

57. (காமாஸி-8.) * த்வயி ரக்ஷதி. * ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே நிரூபிதமாகையாலே அதுதன்னை ஸ்திரீகரித்தருளா நின்றுகொண்டு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்கிறார். ஸர்வேச்வரன் கைவிடாது ரக்ஷித்தருளுமளவில் இதர ரக்ஷகர்களைத் தேடியலைய வேண்டா; அவன் ரக்ஷித்தருளத் திருவுள்ளம் பற்றாதே கைவிட்டானாகில் அப்போதும் ரக்ஷகாந்தராணும் அந்வேஷணம் விபலம் என்று திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொண்டிருக்கும்படி

யைத் தெரிவித்தருளினாராயிற்று. அஷ்டபுஜாஷ்டகத்தில் (6) " த்வயி ப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை: த்வய்யப்ரவ்ருத்தே மம கிம் ப்ரயாஸை:" என்றருளிச் செய்ததும் இதுவும் பர்யாயமேயென்றுணர்க.

58. (சரணாகதிதீபிகாநுபவம் தொடங்கப்படுகிறது.) விளக்கொளி யெம்பெருமானென்று தென்மொழியிலும் தீபப்ரகாசனென்று வடமொழியிலும் வழங்குமெம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யதேசம் திருத்தண்காவென்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கும். "என்னை யாளுடை யீசனை யெம்பிரான் தன்னை யாம் சென்று காண்டும் தண்காவிலே" என்று பெரிய திருமொழியிலும், " விளக்கொளியை மரதகத்தைத் திருத்தண்காவில்" என்று திருநெடுந்தாண்டகத்திலும் திருமங்கையாழ்வாரால் மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற திவ்யதேசமிது. இத்தலத்தின் பரிஸரத்திலேயே ஆசிரியர் தாமும் அவதரித்தருளினர். இத்தலத் தெம்பெருமானைத் துதிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின வாசிரியர் இந்த ஸ்துதிக்கு சரணாகதி தீபிகையென்று திருநாமமிட்டருளினர். சரணாகதி ரஹஸ்யார்த்த தத்துவங்களை இதில் வெளியிட்டருளத் திருவுள்ளம் பற்றியே இந்தத் திருநாமமிட்டருளினர்.

59. சரணாகதிக்கு இன்னார் அதிகாரியென்பது, சரணாகதியின் ஸ்வரூபம் இத்தகைத் தென்பது,சரணாகதர்களின் மேன்மையிருக்கும்படி முதலான பல விஷயங்கள் எளியமுறையில் வெளியிடப்பட்டிருப்பது இதுதன்னிலேயாம். ந்யாஸ தசகம்,ந்யாஸ திலகம், ந்யாஸ விம்சதி என்னும் க்ரந்தங்களோ டொக்கப் பரிகணநீயமானது இது, சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஸ்தோத்ரத்திலே யேறிட்டு அருளிச்செய்யும் வழியை முதன்முதலாக ஆளவந்தார் காட்டியருளினர். ஸ்தோத்ரரத்நத்திற்கு அவதரித்திருக்கிற தனியனைக் கொண்டு அதனை யுணரலாம்; 'ஸ்வாதயந்நிஹ ஸர்வேஷாம் த்ரய்யந்தார்த்தம் ஸுதுர்க்ரஹம். ஸ்தோத்ரயாமாஸ யோகீந்த்ர:' என்றிறே அந்தத் தனியனிருப்பது. அவ்வண்ணமாகவே இந்த ஸ்துதிக்கும் ஒரு தனியன் அவதரித்திருக்க வேண்டும். அக்குறை தீர இந்த ஸ்துதியின் முதல் ச்லோகமே நன்கு அமைந்ததாயிற்று.

60. (சரணாகதிதீ-1.) " எதிவரனார் மடைப்பள்ளிவந்த மணமெங்கள் வார்த்தையுள் மன்னியதே" என்றும் " இதி யதிராஜமஹாநஸ பரிமள பரிவாஹ வாஸிதாம் பிபத" என்று மருளிச் செய்பவர் ஆசிரியர். எம்பெருமானார் பக்கலிலே பழுக்கக் கேட்ட கிடாம்பியாச்சான் மூலமாகக் கிடாம்பி யப்புள்ளாரளவும் வந்து தேங்கின அர்த்த விசேஷங்கள் இந்த சரணாகதி தீபிகையென்னும் ஸ்துதி நூல் வழியாக வெளிவருகின்றமை பாரீர் என்று விவக்ஷித்து " யதீச்வர மஹாநஸ ஸம்ப்ரதாயம் இஹ பச்யந்து" என்றருளிச் செய்தாராயிற்று. யதீச்வர மஹாநஸ ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் அநேக விஷயகங்களாக இருந்தாலும் ப்ரக்ருதம் வெளிவருவது சரணாகதி விஷயகமென்று தெரிவிக்கவேண்டி "ப்ரபதந ப்ரவணா மஹாநஸ: பச்யந்து" என்றார். 'எம்பெருமானுக்கு இது வொரு ஸ்தோத்ர நூல்' என்று ஸாமாந்யமாக நினைக்கலாம்படி யிருந்தாலும், இது மற்ற ஸ்தோத்ரங்களைப் போன்றதன்றென்றும் சரணாகதி விசேஷார்த்தமே ஸ்துதியாக வடிவெடுத்ததென்றும் முதல் பாதத்தினால் வ்யஞ்ஜிதமாயிற்று. மூன்றாவது பாதத்தில் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யாநுஸந்தான முறைத்திருக்கும், சிறந்த அர்த்த விசேஷமானது நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேனா என்னுடைய வாக்கோடே கலசியிருந்தாலும் கெடுதலொன்று மடைந்ததில்லை யென்கை. ப்ராமாணிகத்வமும் ப்ரபந்நஜந பரிக்ராஹ்யத்வமுமாகிற ஸ்வபாவம் குன்றாமையை அஜஹத் ஸ்வபாவம் என்பதனாலருளிச் செய்தபடி.

61. (சரணுகதிதி-3.)*தீபஸ் த்வமேவ ஜக்தாம் தயிதா ருசிஸ் தே தீர்க்கம் தம:ப்ரதிநிவர்த்ய மிதம் யுவப்யாம்.* ஸ்தவ்யம் ஸ்தவப்ரியதமம் சரணேக்தி வச்யம் ஸ்தோதும் பவந்தமிஹ வாஞ்சதி ஜந்துரேஷ:.* விளக்கொளியென்றும் தீபப்ரகாசனென்றுமுள்ள திருநாமம் எம்பெருமானெருவனுக்கே வழங்கப்பட்டு வந்தாலும் இது திவ்ய தம்பதிகளுக்கே ஏற்ற திருநாமமாகுமென்பதை மூதலியாநின்றுகொண்டு ஸ்துதியிலே தமக்குள்ள விருப்பத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிருரிதில். " அநந்யா ராகவேணுஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா " என்று பிராட்டியும், " அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா " என்று பெருமாளும் தனித்தனியே பணித்தருளினபடியே எம்பெருமான் மணித்யுமணிதீபாதிரூப ப்ரபாவத் பதார்த்தமாயும், பிராட்டி தத்குண பூதமான ப்ரபா பதார்த்தமாயுமிருக்கை சாஸ்த்ரஸித்தம். "ஜயத்யாச்ரித ஸம்த்ராஸ த்வாந்த வித்வம்ஸநோதய:, ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோமபாஸ்கர:" என்று ஆசிரியர் தாமும் (ரகுவீர கத்யோபக்ரமே) இது தன்னை யருளிச் செய்தார். பட்டரும் ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்திலே " ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் பவதபி மஹார்க்கம் நவிகுணம் ந குண்ட ஸ்வாதந்த்ர்யம் பவதி ச ந சாந்யாஹித குணம் " என்று அந்ய பரோக்தியினுலே இது தன்னை நிபந்தித்தார். ஆக விளக்கும் ஒளியும் சேர்ந்தே தமோநிரஸநக்ஷமமாகக் காண்கையாலே திவ்ய தம்பதிகளான நீங்களிருவரும் சேர்ந்து இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தின் தன்மையைத் தொலைத்தருள லாகுமென்றூர் பூர்வார்த்தத்தாலே. இத்தால் ஆசிரியர் தம்முடைய தமோ நிராஸத்தையும் ஸித்தவத்கரித்துக் கொண்டு அபஹததமஸ்கரான தாம் ஸ்துதிக்ருதிக்கு அர்ஹரென்னுமிடத்தை உத்தரார்த்தத்தாலே பேசுகிருராயிற்று.

62. ஸஹஸ்ரநாமத்திலே " ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய: " என்றதை " ஸ்தவ்யம் ஸ்தவ ப்ரியம்" என்று அநுபாஷிக்கிருர். ஸ்தவ்யத்வமாவது ஸ்துதி யோக்யத்வம். "கொள்ளக் குறைவிலன் " (திருவாய்மொழி 3—9—5.) என்றவிடத்து ஈடுமுப்பத்தாருயிரத்திலே " நீங்கள் யாவை யாவை சில ஏற்றங்களை யிட்டுக் கவி பாடினிகோள்,அவற்றை ஸ்விகரிக்குமிடத்தில் ஒரு குறையுடையனல்லன்" என்றருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். இதன் கருத்து யாதெனில்; தலையில் மயிரில்லாதானெருத்தனைக் குழலழகனென்று பாடினுல் அவன் வெள்கவேண்டியிருக்கும்; அறிவொன்று மில்லாதா னெருவனைக் கல்விக் கடலென்று பாடினுல் அவன் அந்த ஸ்துதியைக் கொள்வதற்கு லஜ்ஜிக்க வேண்டியிருக்கும். எம்பெருமான் ஸமஸ்தகல்யாண குணுத்மகனுகையாலே யார் எங்ஙனே துதித்தாலும் அவ்விதமான ஸ்துதிகளைக் கொள்ளக் குறைவில்லாதானுயிருப்பன்; இதுவாயிற்று ஸ்தவ்யத்வம். இனி ஸ்தவ ப்ரியத்வமாவது—மக்களின் மழலைச் சொற்களைக் கேட்க ஆசைகொண்டிருக்கும் மாதா பிதாக்களைப்போலே நம்போல்வாருடைய அவத்யஜடிலமான துதிமொழிகளையும் கேட்கையிலே ருசியுடையனு யிருக்கையாம். ஸ்தவே ப்ரிய :- ஸ்தவ ப்ரிய :; ஸ்தவ: ப்ரிய: யஸ்யஸ:- ஸ்தவ ப்ரிய:, என்று தத்புருஷ பஹுவ்ரீஹிகளிரண்டுமாம்.

63. (அதிலேயே.) [சரணேக்திவச்யம்.] சரணுகதிதான் மாநஸிகம் வாசிகம் காயிகம் என்று மூன்று படிப்பட்டிருக்குமே. "ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக் கடவது" என்று சாஸ்த்ரார்த்தமிருக்கச் செய்தேயும் மநஸ் ஸஹகாரமின்றிக்கே சரணமென்று உக்தி மாத்ரமுண்டானுலும் அவ்வளவுக்கே ஸர்வாத்மநா வசம்வதனு யிருப்ப னென்கை. "என்னூரைச் சொன்னுய், என்பேரைச் சொன்னுய், என்னடியாரை நோக்கினுய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றூப்போலே மடிமாங்காயிட்டு விஷயீகரிக்கு மெம்பெருமான் சரணேக்தியைப் பெற்றுனுகில் ஸர்வஸ்வமும் பெற்றுனுய்க் களிப்பனுயிற்று. * மாதவனென்றதே கொண்டு * என்றும் * திருமாலிருஞ் சோலைமலை யென்றேன் என்னத் திருமால் வந்து என்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான் * என்றுமுள்ள பாசுரங்

களை இங்கே யோஜிப்பது. 'அஹம் வாஞ்சாமி' என்ன வேண்டுமிடத்து 'ஏஷ ஜந்துர் வாஞ்சதி' 'ஏஷ ஜநோ வாஞ்சதி' என்றுப்போலே ப்ரதம புருஷனையிட்டுச் சொல்லுகை கவி ஸம்ப்ரதாயம்.

64. (சரணாகதி-5) ஸ்வாமிந்! கபிரஸூபகம் ச்ரமஹாரி பும்ஸாம் மாதுர்யரம்யமநகம் மணிபங்கரச்யம், வேகாந்தரே விதநுதே ப்ரதிபிம்பசோபாம் லக்ஷ்மீஸர: ஸரஸிஜாச்ரய மங்ககம் தே.* மிக விலக்ஷணமான சிலேடையில் இந்த சுலோகமமைந்தது. வேகவதியாற்றினுள்ளே பிராட்டியின் திருமேனியும் எம்பெருமான் திருமேனியும் பிரதிபலிக்கின்றது. இதை யுற்றுநோக்குமிடத்து, பிராட்டியின் திருமேனிதான் எம்பெருமான் திருமேனியாகத் தோன்றுகின்றதோ; அல்லது எம்பெருமான் திருமேனிதான் பிராட்டியின் திருமேனியாகத் தோன்றுகின்றதோ! என்று விதர்க்கிக்கலாம்படியுள்ளது. ஸ்த்ரீயான பிராட்டியின் உருவமும் புமானான எம்பெருமானுடைய உருவமும் இந்த விதர்க்கத்தை எங்ஙனே ஸஹிக்குமென்று சங்கை தோன்றக்கூடும். விசேஷண ஸாம்யத்தையிட்டு அந்த வாசி தோன்றாதபடி செய்திருப்பது விலக்ஷண கவிதாசாதுர்யம்.

65. பிராட்டி ஒரு தடாகமாக ரூபணம் செய்யப்பட்டாள்; அத் தடாகமும், *தாமரை நீள்வாசத்தடம் போல் வருவானே* என்றும் * தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்* என்றும் தடமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானும் விசேஷணங்களினால் ஒற்றுமை பெறுவிக்கப்படுகிற அழகைக் காண்மின். பிராட்டியை ஒரு தடாகமாக ரூபித்தபடியாலே தடாகத்திற்கும் பிராட்டிக்கும் ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தை முன்னம் கிரஹிக்கவேணும்; இவ்விரண்டுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தை உடனே க்ரஹிக்கவேணும். ஆக மூன்று விசேஷ்யங்களுக்கு [தடாகம், பிராட்டி, எம்பெருமான்களுக்கு]ப் பொருந்தக்கூடிய விசேஷணங்களின் பொருட்சுவையை இனியநுபவிப்பது.

66. தடாகம் ஸாமாந்யமானதன்று; அஃது எப்படியிருக்குமென்றால், [கபீரஸூபகம்] ஆழமுள்ளதும் அழகுள்ளதுமாயிருக்கும். [பும்ஸாம் ச்ரமஹாரி] தன்னிலே அவகாஹித்தவர்களின் சிரமத்தை யெல்லாம் போக்கும். [மாதுர்ய ரம்யம்] இனிப்பான தீர்த்தமுடையதாயிருக்கும். (அநகம்) அழுக்கு முதலிய கல்மஷமற்றிருக்கும். (மணி பங்கத்ருச்யம்) ''பங்கஸ் தரங்க ஊர்மிர்வா'' என்கிற அமரகோசத்தின்படி பங்கமென்று அலேக்குப் பெயர். மணிகொழிக்கு மலைகள் மோதப்பெற்றிருக்குமென்கை. (ஸரஸிஜ ஆச்ரயம்) தாமரைகளுக்கு இருப்பிடமுமாயிருக்கும். இனி பிராட்டி பக்ஷத்தில், (கபீரஸூபகம்) கம்பீரத்தன்மையும் ஸௌபாக்யமும் பொருந்தியவள். (பும்ஸாம் ச்ரமஹாரி] தன்னை யடிபணிந்தவர்களின் சிரமங்களை யெல்லாம் புருஷகாரக்ருத்யத்தினால் போக்குமவள். [மாதுர்ய ரம்யம்) எம்பெருமானை வசீகரிக்கவல்ல வாங்மாதுர்யத்தையுடையவள். [அநகம்] சிலரை யநுக்ரஹிப்பதும் சிலரை நிக்ரஹிப்பதுமான குற்றமற்றிருப்பவள், [மணிபங்கத்ருச்யம்] அநேக திவ்யபூஷண பூஷிதையாயிருக்கையாலே ரத்ன சகலங்கள் விளங்கப் பெற்றிருப்பவள். [ஸரஸிஜ ஆச்ரயம்] ''பத்மப்ரியே பத்மிநி பத்மஹஸ்தே பத்மாலயே பத்மதளாயதாக்ஷி'' என்கிறபடியே பத்மஸம்பந்தம் மிக்கிருப்பவள்.

67. இனி எம்பெருமான் பக்ஷத்தில், [கபீரஸூபகம்] காம்பீர்ய ஸௌந்தர்யங்களில் குறையற்றவன். (பும்ஸாம் ச்ரமஹாரி) * நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன் * என்கிறபடியே சிந்தித்தவளவிலேயே சிரமங்களைப் போக்குமவன். (மாதுர்ய ரம்யம்) ''ம்ருதுர் தயாளுர் மதுரஸ் ஸ்திரஸ் ஸம:'' என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தபடியே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்து அக்காரக்கனியாயிருப்பவன். (அநகம்) அகில ஹேயப்ரத்யநீகன். (மணிபங்கத்ருச்யம்) '' மணிவிடம்பிநி தஸ்ய மநோஹரே வபுஷி '' என்னும்படியிருக்கும் திருமேனி. (ஸரஸிஜா ஆச்ரயம்) ஸரஸிஜாயா:—கமலாயா: ஆச்ரயபூதனாயிருப்பவன். ஆக இத்தகைய ஸ்வபாவ ஸாம்யங்

களாலே பிராட்டியாகிற ஸரஸ்ஸிலே எம்பெருமான் பிரதிபலிப்பதாகவும், திவ்ய தம்பதிக ளிருவரும் வேகவதீ ஸரித்ஸலிலத்திலே பிரதிபலிப்பதாகவும் வைத்து இங்ஙனே விலக்ஷண பாவனை பொலியப் பேசினவிது அத்புதவாக் சமத்காரம்.

68. (அதிலேயே-11.) நிலாத்தென்றல் சந்தனம் குஸுமம் முதலான அசேதனப் பொருள்கள் தனக்கென்று ஒரு போகமின்றிக்கே பிறருடைய போகத்திற்கே எப்படி உறுப்பாகின்றனவோ, அப்படியே சேதநனும் தன்னிடத்தில் போக்த்ருத்வமிருப்பதாக நினையாதே அசேதநத்திற்குப் போலே தனக்கும் போக்யதைதான் வடிக்கட்டின வடிவென்று அத்யவஸித்து அதற்கேற்ப வர்த்திக்கவேணும். ''செய்த்தலையெழுநாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள'' என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே வர்த்திக்கையாம். ஜீவாத்மா அசேதனம்போலன்றிக்கே ஜ்ஞாதாவாகத் தேறுகையாலே அதடியாக கர்த்தாவாகவும் தேறுவன். கர்த்தாவானபோதே போக்தாவாகவும் தேறுவன். ஆனால் இது வடிக்கட்டவேண்டிய நிலையே யல்லது வடிக்கட்டின நிலையன்று. ந்யாஸதசகத்திலே '' ஸ்வாமீ ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம்.'' என்கிற சுலோகத்திலே ஸ்வ சப்தத்தை ஒன்பதின்கால் இட்டருளி வடிக்கட்டிவைத்த சாஸ்த்ரார்த்தமுணர்க. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாதாவும் கர்த்தாவுமான ஜீவனிடத்திலே போக்த்ருத்வத்தை எம்பெருமான் தானே விரும்பி வைத்திருந்தாலும் ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஜீவன் அசித்வத் பாரதந்த்ர்யமே தனக்கு வேஷமென்றுணர்ந்து 'போக்த்ருத்வம் எம்பெருமானுக்கே யல்லது நமக்கன்று; நமக்கு போக்யதையே வடிவம்' என்றிருக்கக் கடவன் என்பதை (இந்த சுலோகத்தில்) ஒரு விலக்ஷண த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே சிக்ஷித்தருளுகிறார்—பாஞ்சாலிகா சுகவிபூஷண போகதாயி இத்யாதியால். பாஞ்சாலிகா—பதுமை. சுகம்—கிளி. கிளிவடிவமாக ஒரு பதுமையைப் பண்ணி அதற்குச் சில போகங்களைக் கொடுத்து அது புஜிப்பதுபோல ஊட்டி உகந்திருக்கும் மஹாப்ரபு போலே யென்கிறார். ''பாஞ்சாலிகாம்சுக'' என்கிற பாடத்தில் மரப்பாச்சிக்குச் சேலையையுடுத்திக் கண்டு களிப்பதைச் சொன்னபடி.

69. அதிலேயே-12.)* த்வம் மாதரம் ச பிதரம் ஸஹஜம் நிவாஸம் ஸந்தஸ் ஸமேத்ய சரணம் ஸுஹ்ருதம் கதிம் ச, நிஸ்ஸீமநித்ய நிரவத்ய ஸுகப்ரகாசம் தீபப்ரகாச! ஸவிபூதிகுணம் விசந்தி.* ''மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:'' என்னுமுபநிஷத் வாக்யமே இந்த சுலோகமாக வடிவெடுத்துள்ளது. நாராயண சப்தார்த்தத்தையனுஸந்திக்குமாசாரியர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே எல்லாவுறவு முறையுமாக அநுஸந்திப்பர்கள். அதற்கு மூலம் மேலே காட்டிய ச்ருதி வாக்யமேயாகும். பரப்ரஹ்மத்தை நிர்க்குணமாகவும் நிர்விபூதிகமாகவும் கொள்ளுமவர்களைப் போலன்றிக்கே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாகவும் விபூதிவிஸ்தாரஸநாதமாகவும் கொள்ளுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவபரமைகாந்திகள் தேவரீரையே ஸகலவித பந்துவுமாகப் பற்றி தேவரீருடைய திருக்கல்யாணகுண விசேஷங்களையும் விபூதிகளையும் அநுபவித்து ஆநந்திக்கிறார்களென்றாராயிற்று. விசந்தி — நிர்விசந்தி என்றபடி.

70. (அதிலேயே-13.) *ஜந்தோரமுஷ்ய ஜநநே விதிசம்புத்ருஷ்டௌ ராகாதிநேவ ரஜஸா தமஸா ச யோக:, த்வைபாயநப்ரப்ருதயஸ் த்வதவேக்ஷிதாநாம் ஸத்வம் விமுக்திநியதம் பவதீத்யுசந்தி.* ''ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேந்மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:'' என்கிற ப்ரமாணம் ஜாயமாந காலத்திலே ஸ்ரீமந்நாராயணன் கடாக்ஷிக்க நேர்ந்தால் ஸத்வகுணோந்மேஷ முண்டாகிறதென்று தெரிவிக்கின்றது. ''பச்யத்யேநம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மா ருத்ரோத வா புந:, ரஜஸா தமஸா சாஸ்ய மாநஸம் ஸமபிப்லுதம்.'' என்கிற ப்ரமாணம்—பிரமனோ ருத்ரனோ அப்போது பார்க்க நேர்ந்தால் ரஜஸ்தமோகுணங்களினால் அபிபவிக்கப் படுகையாகுமென்று தெரிவிக்கின்றது. ஆக இவ்விரண்டு ப்ரமாணங்களும் இந்த சுலோகமாக வடிவெடுத்திருக்கிறபடி. பகவச்சரணாகதியில் ஆபிமுக்ய்யம் ஜாயமாந கடாக்ஷ

விசேஷத்தினால் விளைகின்றதென்கையிலே தாத்பர்யம். [ராகாதிதேவ] துணி முதலியவற்றில் ரஞ்ஜக பதார்த்தங்களினால் விளையும் ராகலேபம் கழற்றவொண்ணாதாப் போலேயாயிற்று இந்த ரஜஸ்தமோலேபமும் என்றவாறு.

71. (அதிலேயே 14.) *கர்மஸ்வநாதிவிஷமேஷு ஸமோ தயாளு: ஸ்வேநைவ க்லுப்தமபதேசமவேக்ஷமாண:, ஸ்வப்ராப்தயே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்த! ஸ்வாபாவிகம் தவ ஸுஹ்ருத்த்வமிதம் க்ருணந்தி.* கீழ் "த்வாம் மாதரஞ்ச பிதரஞ்ச" (12) என்கிற சுலோகத்தில் உபாத்தமான ச்ருதியில் ஸுஹ்ருத் என்னப்பட்ட மஹாகுணத்தைவிவரிக்கிறது இது. எம்பெருமான் ஸஹஜஸௌஹார்த குணத்தினால்தான் சரணாகதியில் ஆபிமுக்க்யத்தை விளைவித்தருளுகிறானென்கையிலே நோக்காக இஃதருளிச் செய்கிறபடி. "சோபநம் ஹ்ருத் யஸ்ய ஸ:—ஸுஹ்ருத்" என்று வ்யுத்பத்தியாகக் கடவது. சோபநாசம்ஸியான ஹ்ருதயத்தையுடையவரென்கை. விமுகர்களையும் வாரிப் பிடியாகப் பிடிக்கவேண்டி, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாகச் சில வியாஜங்களை ஸ்வயமேவ கல்பித்து வைத்திருப்பதை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறிகிறோம். "என்னூரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியார்களை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்று தானாக ஏறிடும் யாத்ருச்சிக ப்ராஸங்கிக ஆநுஷங்கிகாதி ஸுக்ருத விசேஷங்களையே இங்கு அபதேசமென்கிறது. " நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே " என்கிறபடியே பலசேதனர்களிடத்திலே இதுதானுங் காண வரிதாயிறேயிருப்பது. தனக்கேற இடம் பெறுவது சிலரிடத்திலேயாயிற்று. அதுதானும் தன்னுடைய ஸாமர்த்த்ய விசேஷத்தினாலாயது. இதுக்கடியான குணம் ஸௌஹார்தம். அதனைப் பேசினாராயிற்று. இங்கு[த்வரஸே முகுந்த]என்றது "இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே"என்கிற திருவாய்மொழியை யநுவதித்தபடி.

72. (அதிலேயே-15.) *நித்ராயிதாந் நிகமவர்த்மநி சாருதர்சீ ப்ரஸ்தாநசக்திரஹிதாந் ப்ரதிபோத்ய ஜந்தூந், ஜீர்ணஸ்தநந்தயஜடாந்தமுகாநிவாஸ்மாந் நேதும் முகுந்த! யதஸே தயயா ஸஹ த்வம்.* கீழ்ச்லோகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ஸௌஹார்தமே இதிலும் ப்ரகாராந்தரேண விவரிக்கப்படுகிறது. "நிகமவர்த்மநி நித்ராயிதாந்" என்றது - வைதிகவிதிகளை யநுஷ்டிக்கப் பாங்கான ஞானமற்றவர்கள் என்றபடி. "ப்ரஸ்தாநசக்திரஹிதாந்" என்றது. ஸ்வல்பஜ்ஞானமுண்டானாலும் ஆசரிக்க சக்தியற்றவர்களென்றபடி. இப்படிப்பட்டவர்களை [தயயா ஸஹ ப்ரதிபோத்ய] ஒருபடி ஜ்ஞானானுஷ்டானங்களையுடையவர்களாகக்கொண்டு தட்டியெழுப்பி. இதற்கு ஹேது ஏதென்ன; [சாருதர்சீ] என்கிற ஸாபிப்ராய விசேஷணத்தினால் அது சொல்லுகிறது. அப்போதப்போது பிராட்டி செய்தருளும் உபதேசங்கள் ["கிமேதத்? நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதி!" இத்யாதிகள்] பலிக்கப் பெற்றவனாகையாலே மணற் சோற்றிலே கல்லாராயத் தகாது என்று கொண்டு உள்ள சிலநன்மைகளையே சிறிதைப் பெரிதாக்கிப் பார்ப்பவனாகையாலே யென்றவாறு. [ஜீர்ண ஸ்தநந்தய ஜட அந்தமுகாநிவ அஸ்மாந் நேதும் யதஸே] கிழவர்கள் ஸ்தநந்த்ய ப்ரஜைகள் அறிவிலிகள் குருடர்கள் முதலானவர்கள் ஸர்வாத்மநா பராதீந ப்ரவ்ருத்திகர்களாகையாலே அவர்களை வழிநடத்த முயலுமாபோலே எங்களையும் வழிநடத்தி யநுக்ரஹிக்க முயன்றருள்வது ஸஹ்ஜ ஸௌஹார்த கார்ய மென்றதாயிற்று.*அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்* என்ற வராஹ சரமச்லோகத்தில் நோக்காக "நேதும் யதஸே" என்றாராயிற்று.

73. (அதிலேயே-16) *பக்திः ப்ரபத்திரத வா பகவந்! ததுக்திஸ் தந்நிஷ்டஸம்ச்ரய இதீவ விகல்ப்யமாநம், யத்கிஞ்சிதேகமுபபாதயதா த்வயைவ த்ராதாஸ் தரந்த்யவஸரே பவிநோ பவாப்திம்.* கீழ்ச்லோகத்தில் "நேதும் யதஸே" என்றார்; அந்த யத்நத்திற்கு ஒரு கைம் முதல்

4

வேணுமே; அதுதன்னைச் சொல்லுகிறது இதில். சாஸ்த்ரங்களில் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஒரே உபாயம் சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. பக்தி யென்றும் ப்ரபத்தியென்றும், 'பக்தோஸ்மி, சரணுகதோஸ்மி' என்கிற உக்திமாத்ரமென்றும், இவையுடைய ஓர் உத்தமாதிகாரியை யாச்ரயித்திருத்தல் 'என்றும் சிலவுண்டே, இவற்றுள் ஏதேனுமொன்றைத் தானே கல்பித்துக்கொண்டுதானே ஸம்ஸாரிகளைக் காத்தருள்கின்றமை சொல்லிற்றுயிற்று. (அவஸரே) என்றது தேஹாவஸாநஸமயே என்றபடி.

74. (அதிலேயே—20.) *க்வாஸௌ விபுः க்வ வயமிந்யுபஸத்திபிதாந் ஜந்நூந் க்ஷணத்த்வதநுவ்ருத்திஷு யோக்யயந்தி, ஸம்ப்ராப்தஸத்குருதநோः ஸமயே தயாளோராத்மாவஹிர் பவதி ஸம்ஸ்க்ருதிரக்ஷணம் தே* எம்பெருமான் விபவாவதாரங்கள் செய்து ரக்ஷிக்கும் அளவன்றிக்கே, பீதகவாடைப்பிரானுர் பிரமகுருவாகி வந்து" என்கிற பெரியாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப் படியே ஆசார்யரூபேணவும் அவதரித்து அநுக்ரஹித்தருளுகிறபடி சொல்லுகிறுர். "அம்மானுழிப் பிரான் அவனெவ்விடத்தான் யானுர்" [திருவாய்மொழி 5,1-7] என்று அத்தலையில் ஏற்றத்தையும் இத்தலையில் தாழ்வையும் சிந்தித்து அணுகுவதற்கு அஞ்சுவார் பலருண்டே; அன்னவர்களுக்கு அவனுடைய ஸௌசில்ய ஸௌலப்யாதிகுண விசேஷங்களை யெடுத்துக்காட்டி 'நாம் பகவதநுவ்ருத்திக்கு அர்ஹராகத் தட்டில்லை' என்று உறுதிகொள்ளுவதற்குப் பாங்காக உபதேசங்கள் செய்தருள ஆசார்ய ரூபத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, நிக்ரஹாநுக்ரஹ ஸாதாரணமான தன்மையை விட்டிட்டு அநுக்ரஹைக தீக்ஷயுடன் கடாக்ஷித்தருளுமது யாவதாத்மபாவி நன்மையைப் பயக்குமதாகத் தலைக்கட்டுகின்றது என்றுராயிற்று.

75. (அதிலேயே-22·) *பத்மாபிராமவதநேக்ஷணபாணிபாதம் திவ்யாயுதாபரணமால்யவிலேபநம்த்வாம், யோகேந நாத! சுபமாச்ரயமாத்மவந்த: ஸாலம்பநேந பரிசிந்த்ய நயாந்தி த்ருப்திம்.* பரமைகாந்திகளின் ஸாலம்பநஸமாதிஸாரஸ்யத்தை யருளிச் செய்கிறுர். திருவாய்மொழியில் *எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காள்!* என்னும் பதிகத்தில் பத்துப்பாசுரங்களிலும் பின்னடிகள்தோறும் ஸாலம்பநஸமாதியே ஸ்வாநுபவமுகேந அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதுகாண்க."சங்கினேடும் நேமியோடும் தாமரைக் கண்களோடும் செங்கனிவாயொன்றினேடும் செல்கின்றதென் னெஞ்சமே" "மின்னுநூலும் குண்டலமும் மார்வில் திருமறுவும் மன்னுபூணும் நான்கு தோளும் வந்தெங்கும் நின்றிடுமே" "வென்றிவில்லுந் தண்டும் வாளும் சக்கரமும் சங்கமும் நின்றுதோன்றிக் கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே" இத்யாதிகளை யநுஸந்திப்பது.

76. ப்ரக்ருதமான இருபத்திரண்டாம் சுலோகத்தில் ஒன்று சொல்லித் தீர வேண்டியதாகிறது. திருக்குடந்தையிலிருந்த வித்வான்கள் மற்ற ஸ்தோத்ரங்களுக்குப் போலே இந்த ஸ்தோத்ரத்திற்கும் வடமொழி தென்மொழி வியாக்கியானமச்சிட்டிருக்கிறுர்கள் நெடுநாளைக்குமுன்னமே. அவற்றை நாம் ஆங்காங்குப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தபோது இவை பண்டிதர்களுக்கு முபகாரகமன்று, பாமரர்களுக்கு முபகாரகமன்று என்று கருதவேண்டியதாயிற்று. இக்கருத்தை நாம் முன்னமே சில பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டுமிருந்தோம். பெரிய வித்வான்களெழுதியவற்றுக்கும் குறைகூறுவதாவென்று சிலர் க்ஷேபித்ததுமுண்டு. தடஸ்தர்களுக்கு இங்கொன்று காட்டுகிறேன். 'பத்மாபிராமவதநேக்ஷணபாணிபாதம்' என்பது இந்த ச்லோகத்தின் முதற்பாதம். இங்கு வியாக்கியாநத்தில் சதுர்வேதசதக்ரது ஸ்ரீராகவாசார்யரென்கிற வித்வானெழுதுகிறுர் *ப்ராண்யங்கத்வாத் ஏகவத்பாவः" என்று; வியாகரண சாஸ்த்ரத்திலே *ப்ராணிதூர்ய ஸேநாங்காநாம் ஏகவத்பாவத்தை விதித்திருப்பது வாஸ்தவம். அது எந்த ஸமாஸத்திலென்னில், பஹுவசந ப்ரஸக்தியுள்ளதான த்வந்த்வஸமாஸத்திலல்லது பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்திலன்று. பஹுவ்ரீஹியானது அந்யபதார்த்த ப்ரதாநமாகையாலே விசேஷ்யாநுஸாரியான வசநத்தைத்தான்கொண்டு நிற்கும்; விசேஷ்யவாசகபதம் பஹுவசநாந்தமாக இருக்குமானுல் "பத்மாபிராமவதநேக்ஷணபாணிபாதாந்" என்று விசேஷணமும் பஹுவசநாந்தமாகத்தானுகும்.

இங்கு (த்வாம்) என்பதிலே அந்வயிக்கவேண்டியதற்காக (....பாணிபாதம்) என்று ஏகவநாந்தமாக ப்ரயோகிக்கப் பட்டதேயன்றி இது ஏகவத்பாவவிதியைய்நு ஸரித்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டதன்று; இப்படி அஸ்தாநே மருள்கள் பலபல.

77. (அதிலேயே-25.) *உந்பாஹுபாவமபஹாய யதைவ கர்வ: ப்ராம்சும் பலம் ஸமபியாசதி யோகிசிந்த்ய!, ஏவம் ஸுதுஷ்கரமுபாயகணம் விஹாய ஸ்தாநே நிவேசயதி தஸ்ய விசக்ஷணஸ் த்வாம்.* காளிதாஸமஹாகவி ரகுவம்சத்தில் *ப்ராம்சுலப்யே பலே லோபாத் உத்பாஹுரிவ வாமந:* என்று தமக்கொரு த்ருஷ்டாந்தமிட்டார். உயரமான மரத்தில் பழுத்துத் தொங்குகிற பழத்தைப் பறிக்க நினைப்பவன் உந்நதபுருஷனுயிருந்தால் எளிதாகப் பறித்துண்கிறுன் ; வாமனனுயிருந்தால் எட்டியெட்டிப் பறிக்கப் பார்ப்பன் ; கையைத் தூக்குவன் ; பழமோ கையிலெட்டாது ; பார்ப்பவர்கள் பரிஹஸிக்க நிற்பன்—என்பது இதன்பொருள். இதையறிந்த மற்றெரு வாமனன் பழத்தை விரும்பித் தான் கைதூக்கிப் பரிஹாஸ்யனுகாமே உந்நத புருஷனை ஒருவனை நோக்கி 'நீர் பறித்துத்தாரும்' என்று பிரார்த்தித்தானுகில் அப்பழத்தை எளிதில் பெற்று உண்கிறுன். அதுபோல் சில அசக்தர்கள் தங்களுக்கு அசக்யங்களான கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்களிலே கைவைத்துப் பலன் பெறமாட்டாதே பரிஹாஸ்ய ராய் நிற்க, சில ஸமர்த்தர்கள் அந்த கர்மஜ்ஞான பக்திகளின் ஸ்தானத்திலே எம் பெருமானையே நிறுத்தி 'நீயே பேறுதந்தருள்வாய்' என்றிரந்து, எளிதாகப் பேறு பெறுகிறுர்கள்; இதுதான் சரணுகதியின் மருமம் என்று தெரிவித்தபடி.

78. (அதிலேயே-26.) *நித்யாலஸார்ஹமபயம் நிரபேக்ஷமந்யை: விச்வாதிகாரமபிமதப்ர ஸூதிம், சிக்ஷாவிசேஷஸுலபம் வ்யவஸாயஸித்தா: ஸத்குர்வதே த்வயி முகுந்த! ஷடங்கயோகம்*ப்ரப த்தியின் ஸ்வரூபத்தையும் அதன் பெருமையையும் விளக்குவது இந்த சுலோகம். சுலோகம் தொடங்கும்போதே (நித்யாலஸார்ஹம்) என்றருளிச் செய்தது "காம் பறத் தலைசிரைத்து உன் கடைத்தலையிருந்துவாழும் சோம்பரை யுகத்திபோலும் சூழ்புனலரங்கத்தானே" என்கிற திருமாலைப்பாசுரம் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்திலோடு கின்றதென்பதைக் காட்டித்தரும். வாழுஞ் சோம்பர்,கெடுஞ்சோம் பரென்றுஅலஸர் இருவகைப்படுவர். கர்மயோகாதிகளை நாஸ்திக்யத்தாலே விடுமவர்கள் கெடும் சோம்பர். ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞானத்தாலே [நல்லதெளிவோடே] விடுமவர்கள்— அவன்கையையே எதிர்பார்த்திருக்குமவர்கள் வாழுஞ் சோம்பர். அன்னவர்களே யாயிற்று இங்கு நித்யாலஸசப்தவிவக்ஷிதர்கள். இந்த ச்லோகத்திற்கு வ்யவஸாய ஸித்தா: என்பது உயிர்நிலையாகும். "வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜனம் போலே." என்கிற பூர்வாசார்யஸூக்தியையடியொற்றி யருளிச்செய்தபடி. அபயம்என்றது நிரபாயமென்கை. சேதநஸாத்யமாயிருந்தால் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாசமுண்டு; இங்கு அதற்குப்ரஸக்தியில்லையே. [அந்யை: நிரபேக்ஷம்] ஈச்வரனையபேக்ஷித்திருக்கையொழிய "உன்னாலல்லால் யாவ ராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேன்" என்கிறபடியே வேறென்றையும் அபேக்ஷித்தி ராதென்கை. [விச்வாதிகாரம்] ந்யாஸதிலகத்தில் *ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ* என்றருளிச் செய்தார். ஸத்யஞ் சொல்லுவதென்பது எப்படி ஸர்வாதிகாரமோ அப்படியே யாயிற்றிதுவும். [சிக்ஷாவிசேஷஸுலபம்] ஸதாசார்ய ஸேவையில் பழுத்தவர்களுக்கே எளிதுஎன்கை.

79. (அதிலேயே-27.) *த்வத்ப்ராதிகூல்யவிமுகா: ஸ்புரதாநுகூல்யா: க்ருத்வா புந: க்ருபணதாம் விகதாபிசங்கா:,ஸ்வாமிந்! பவ ஸ்வயமுபாய இதீரயந்த: த்வய்யர்ப்பயந்தி நிஜபாரமபாரசக்தௌ*கீழ் ச்லோகத்தில் ஷடங்கயோகமென்றதை விவரிக்கிறது. பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலே "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம், ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா, ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே ஷட்விதா சரணுகதி:" என்று

ஷடங்கப்ரபத்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. அங்கியையும் அங்கங்களிலே ஒன்றாகச் சேர்த்து உபசாரேண ஷடங்கமென்கிறதென்றும், ஆத்மநிக்ஷேபமென்பதுதான் அங்கியென்றும் அஃதொழிந்த மற்றையைந்தும் அங்கமென்றும் நூற்கொள்கை. ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் பரிகரவிபாகாதிகாரத்தில்—"இவ்வித்யைக்கு பரிகரமாவது ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் கார்ப்பண்யமும் மஹாவிச்வாஸமும் கோப்த்ருத்வவரணமும். இவ்விடத்திலே *ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:......... ஷட்விதாசரணாகதி:* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற ஷாட்வித்யமும் அஷ்டாங்கயோகமென்னுமாபோலே அங்காங்கி ஸமுச்சயத்தாலே யாகக்கடவதென்னுமிடமும், இவற்றில் இன்னதொன்றுமே அங்கி,இதரங்கள் அங்கங்களென்னுமிடமும்*நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத:, ஸம்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்த: சரணாகதிரித்யபி* என்கிற ச்லோகத்தாலே ந்யாயநிரபேக்ஷமாகஸித்தம்." என்று விசதீகரிக்கப்பட்டுமுள்ளது. ஆகவே இங்கு மூன்றுபாதங்களினால் ஐவகைப்பட்ட அங்கங்களைச் சொல்லி நாலாம்பாதத்தினாலே அங்கியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். "க்ருபணதாம் க்ருத்வா." என்றது — ஆகிஞ்சந்யாநுஸந்தானம் பண்ணி யென்றபடி. பஞ்சாங்கங்களில் இதுவு மொன்றிறே. (விகதாதிசங்க:) என்பதனால் ரக்ஷிஷ்யதீதி விச்வாஸமுடைமை சொன்னபடி. மூன்றுவது பாதம் — கோப்த்ருத்வவரணப்ரதிபாதகம்.[அபாரசக்தேள]சரணாகதிதான் ஸர்வாதிகாரமாகையாலே ஸ்வரக்ஷா பரத்தை உலகமடங்கலும் தன் பக்கலில் ஸமர்ப்பித்தாலும் ஏற்றுக்கொண்டு காரியம் செய்யப் பாங்கான சக்தியுடையவனென்கை.

80. (அதிலேயே-28) *அர்த்தாந்தரேஷு விமுகாந் அதிகாரஹாநே: ச்ரத்தாதிகாந் த்வததநுபூதி விலம்பபீதாந், தீபப்ரகாச! லபஸே ஸுசிராத் க்ருதீவ ந்யஸ்தாத்மநஸ் தவ பதே நிப்ருதாந் ப்ரபந்நாந்.*** கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபந்நாதிகாரிகளிடத்திலே எம்பெருமானுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படி சொல்லுகிறதுஇதில். "ப்ரபந்நா: த்வாம் லபந்தே" என்றருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க அங்ஙனமருளிச்செய்யாது (ப்ரபந்நாந் த்வம் லபஸே) என்றருளிச்செய்தது வடிக்கட்டின ஸம்ப்ரதாயார்த்தம். கீதையில் *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப:*என்று இழவு தோற்றப்பேசினவனாகையாலே அதைத் திருவுள்ளம்பற்றி உன்னிழவுதீர்ந்து பேறுபெற்றாயிறே! என்கிறார்.[அதிகாரஹாநே: அர்த்தாந்தரேஷுவிமுகாந்] அநந்யார்ஹசேஷத்வம் அநந்யசரணத்வம் அநந்யபோக்யத்வமாகிற அதிகாரபூர்த்திக்குக் கொத்தையாமிறே உபாயாந்தர உபேயாந்தரங்களில் நசையுண்டாமாகில்; ஸ்வாதிகார பூர்த்தியை நன்குணர்ந்து அதற்கொரு ஹாநி வாராமைக்காக உபாயோபேயங்களில் திடமான நிஷ்கர்ஷமுடையவர்களை யேயாயிற்று எம்பெருமான்உத்தமாதிகாரிகளாகவுகப்பது. *நதேவலோகாக்ரமணம் நாமரத்வமஹம் வ்ருணே, ஐச்வர்யம் வாபி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா* என்றிருக்குமவர்களைச் சொல்லுகிறது. (ச்ரத்தாதிகாந்) மஹாவிச்வாஸத்தையாயிற்று ச்ரத்தையென்கிறது. அஃதில்லையாகில் மற்று எவையிருந்தாலும் பயனில்லையே. பேற்றிலே ஸம்சயமின்றிக்கே மார்விலே கைவைத்துறங்குமவர்களென்கை. பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையை இதனாற்சொல்லி, பேற்றுக்குத்வரிக்கையை அடுத்த விசேஷணத்தினாற் சொல்லுகிறார் [த்வததநுபூதி விலம்பபீதாந்] என்று. "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ?" "எனைநாள்வந்து கூடுவன் யான்" என்று பதறுமவர்கள். கீழ் "கர்மஸ்வநாதி நிதநேஷு" (14) என்கிற சுலோகத்திலே "ஸ்வப்ராப்தயே தநுப்ருதாம் த்வரஸே முகுந்த!" என்று அவன் பதறுவதாகச் சொல்லிவைத்து, இங்கு 'த்வததநுபூதிவிலம்பபீதாந்' என்று அவர்கள் பதறுவதாகச் சொல்லுவதெங்ஙனே யென்று சங்கிக்கவேண்டா; உண்மையில் பேறு பெறுபவனும் த்வரிப்பவனும் அவனே; இத்தலையில் சைதந்யமென்று ஒன்றிருக்கையாலே இது இவனைப் பேறு பெறத் தூண்டுவதோடு த்வரிக்கவும் செய்யாநின்றதாயிற்று, ஆனாலும் இது

வன்று கார்யகரம்; (ஸுசிராத் க்ருதீவ லபஸே) என்கிற பதங்கள் அருமை பெருமை வாய்ந்தவை. ஸுசிராத் என்றது இனிமேல் நெடுங்காலம் கழித்து என்ற படியன்று; கீழ் நெடுங்காலம் தவங்கிடந்து பெருதே இழவோடே கிடந்து இப்போ தாகப் பெறுகிருய் என்றபடி. [க்ருதீவ] 'இப்போதே நான் க்ருதக்ருத்யனுனேன்' என்று எம்பெருமான் சொல்லிக்கொள்ளுகிருன்போலும். க்ருதக்ருத்யத்வம் சேதநன் பக்கலிலே யன்றிக்கே தன்பக்கலிலேயானபடி; "க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வரஃ ப்ரமுமோத ஹ." என்ருனிறே மஹர்ஷி.

81 (அதிலேயே- 51.) *த்யாகே குணேச! சரணுகதஸம்ஜ்ஞிநோ மே ஸ்த்யாநாகஸோபி ஸஹஸைவ பரிக்ரஹே வா, கிம் நாம குத்ர பவதீதி க்ருபாதிபிஸ் தே கூடம் விசாரய குணேதரதாரதம்யம்.*** இது வெகு சாதுரியமாக விண்ணபம் செய்கிறபடி. அடியேனைப் பரித்யஜிப்பதற்கும் பரிக்ரஹிப்பதற்கும் உரியகாரணங்களுண்டு; இவன் குற்றம் நிரம்பியவன் என்று இதைப்பார்த்தால் பரித்யஜிக்கவே ப்ராப்தம். இவன் ப்ரபந்நகுலத்திற் பிறந்தவன் என்று இதைப்பார்த்தால் பரிக்ரஹிக்கவே ப்ராப்தம். ஆனுலும் இதில் விபர்யாஸமுமாகலாம். எங்ஙனே யென்னில், இவன் நாமதாரி ப்ரபந்நனேயாகையாலே இவன் பரிக்ராஹ்யனல்லன், பரித்யாஜ்யனேயாவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றலாம்; இவன் பரிபூர்ணுபராதனுகையாலே *தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்* என்று சொல்லியிருக்கிற நமக்கு இப்படிப் பட்ட துஷ்டாதிகாரியைப் பரிக்ரஹிப்பதே நன்று என்று திருவுள்ளம் பற்றலாம்; ஆக அடியேன்பால் பரித்யாஜ்யதைக்கும் பரிக்ராஹ்யதைக்கும் விஷயமுண்டு; எது செய்வதிலும் தேவரீர் ஸ்வதந்திரர். ஆனுலும் அடியேன் விண்ணப்பம் செய்வதொன்றே; இவனைப் பரிக்ரஹிப்பது நன்ரு? பரித்யஜிப்பது நன்ரு? என்பதை தேவரீர் தனியாக விசாரித்து முடிவுசெய்வதிற்காட்டிலும் தயாவாத்ஸல்யாதிகல்யாண குணங்களோடுங் கூடி விசாரித்தல் நன்று- என்கிருர். அங்ஙனே விசாரிக்கு மளவில் அந்தத் திருக்குணங்கள் தாம் ஜீவிக்கவேண்டி பரித்யாக பக்ஷத்தைக் கண்டித்துப் பரிக்ரஹ பக்ஷத்தையே நிலைநாட்டுமென்று திருவுள்ளம். தயாவாத்ஸல்யாதி குணங்களைப் பழுது படுத்தாமல் அந்த திருக்குணங்கள் ஸார்த்தகமாமபடி அடியேனைப் பரிக்ரஹித்தருள வேணு மென்ருராயிற்று.

82 (அதிலேயே-52.) *ஸ்வாமீ தயாஜலநிதிர் மதுரஃ க்ஷமாவாந் சீலாதிகஃ ச்ரிதவசஃ சுசிரத்யுதாரஃ, ஏதாநி ஹாதுமநகோ ந கிலார்ஹஸி த்வம் விக்க்யாதிமந்தி பிருதாநி மயா ஸஹைவ.* கீழ்ச்லோகத்தில் [க்ருபாதிபிஃ ஸஹ கூடம் விசாரய] என்ருரே; அதில் ஆதி பதக்ராஹ்யங்களான குணவிசேஷங்களைத் தாமே விவரித்து, இந்த குணங்களை விடுவதானுல் அடியேனை விடலாம்; ஸ்வரூபாநுபந்திகளான இந்த குணங்களும் விடமுடியாதவை, அடியேனும் விடமுடியாதவன் என்று நிகமிக்கிருர். [ஸ்வாமீ] உடையவன் உடைமையை விடலாகுமோ? [தயாஜலநிதிஃ] கருணைக்கடலாயிருப்பவன் நிர்க்ருணர் செய்வது செய்யலாமோ? என்றபடி. [மதுரஃ] *தேனே பாலே கன்னலேயமுதே யென்னும்படி யிருப்பவன் அந்த மாதுர்யத்தைக் காட்டிலெறித்த நிலாவாக ஆக்கலாமோ? [க்ஷமாவாந்] க்ஷமைக்கு இரை தேடிக்கொடுக்க வேண்டிய தன்ரே உன் பணி. (சீலாதிகஃ) ஸௌசீல்யம் என்னை விட்டால் ஜீவிக்குமோ? (ச்ரிதவசஃ) ஆச்ரிதபரதந்த்ரனென்றும் பக்தபராதீனனென்றும் பெயர் சுமப்பது வெறுமனேயோ? (சுசிஃ) கைம்மாறு கருதாமல் உபகரித்தலாகிற தூய்மைக்குக் கொத்தை விளையலாமோ? (அத்யுதாரஃ) *எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகம்* என்று தன்னுடைமையையுங் கொடுத்துத் தன்னையுங் கொடுக்கும் வள்ளல்தனத்திற்குப் பொருந்துமோ? என்று இங்ஙனே பல கேள்விகள் கேட்கிறபடி. .... *

83. *(அதிலேயே-54.)**ரக்ஷ்யஸ் த்வயா தவ பரோஸ்ம்யஹமித்யபூர்வாந் வர்ணநிமாந் அஶ்ருதயாநபி வாசயித்வா, மந்தோஷநிர்ஜிநகுணோ மஹிஷீஸமக்ஷம் மாபூஸ் த்வதந்ய இவ மோகபரிச்ரமஸ் த்வம். *இதுவும் ஒரு சமத்கார்ரமான வார்த்தையாக அவதரிக்கின்றது. 'தேவரீர் என்னைக் காத்தருளவேணும்' என்று என் வாக்கினின்றும் வெளிவருகின்ற வார்த்தையானது மனப்பூர்வமாக வருவதன்று; அதுதானும் என்னைக்கொண்டு தேவரீர் சொல்லுவித்ததேயொழிய நானாகச் சொன்னதுமன்று. இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவிப்பதற்கு தேவரீர் பட்ட பரிச்ரமத்தின் அளவு தேவரீருக்கே தெரியும். இந்த பரிச்ரமத்திற்குப்பலன் என்னை ரக்ஷித்தருள்வதேயன்றோ. அதற்காகவன்றோ பரிச்ரமப்பட்டு அந்த வார்த்தையைச் சொல்லுவித்தது. பட்ட பரிச்ரமத்தைப் பழுதாக்கிக் கொள்ளலாமோ? ஏற்கெனவே பிராட்டி "கிம்த்வாமந்யத வைதேஹ..........ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்" என்று பேசியிருக்கிறாள். அவள் முன்னிலையில் மீண்டும் ஏச்சுக்கிடமாக நடந்துகொள்வது நலமன்று; ஆகவே என்னை ரக்ஷித்தருளி தேவரீருடைய பரிச்ரமத்தையும் ஸபலமாக்கிக் கொள்ள வேணுமென்றாராயிற்று. [த்வதந்ய இவ.]அஜ்ஞரும் அசக்தருமான இதரர்களின் செயல் பழுதுபடலாம்; ஸர்வஜ்ஞரும் ஸர்வஸக்தருமான தேவரீருடைய செயல் பழுதுபடலாகாதென்கை. ....(54)

84. (அதிலேயே-58.) *இந்நம் ஸ்துதிப்ரப்ருதயோ யதி ஸம்மதாஸ் ஸ்யு: யத்வா அபராதபத விஷ்வபி ஸம்விசந்தி, ஸ்தோகாநுகூல்யகணிகாவசவர்த்திநஸ்தே ப்ரீதிக்ஷமாப்ரஸரயோரஹமஸ்மி லக்ஷ்யம்* எம்பெருமான் விஷயத்திலே நாம் செய்யும் வழிபாடுகள் ஸ்வரூபாநுரூபங்களாகையாலே அவனும் இவற்றை ஸ்வரூபாநுரூபமேயென்று திருவுள்ளம்பற்றி உகந்தருள்வனாகில் அவனுடைய ப்ரீதிக்கு நாம் இலக்காகும்படியாயிருக்கும். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நமக்குள்ள நிஹீநதையை நினைக்குங்கால் "த்வத்கிங்கரத்வவிபவே ஸ்ப்ருஹயாபராத்யந்" என்று கீழே ஆசிரியர்தாமே அருளிச்செய்தபடி இவை அபராதகோடியிலே பரிகணநீயமாகும். எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தாலே இவை உபசாரகோடியிலாகிறதோ, அபசார கோடியிலாகிறதோ என்பது அறுதியிடவொண்ணாததாகையாலே உபசாரமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினால் ப்ரீதிக்கு இலக்காகிறோம், அபசாரமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினால் க்ஷமித்தருள வேணுமென்று வேண்டி க்ஷமாகுணத்திற்கு இலாக்காகிறோம். இரண்டுபடியும் உத்தேச்யமேயென்று ஸமாஹிதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். .... *

—ந்யாஸதசகத்தில் சிறிது அநுபவம்—

85. ஸகல சாஸ்த்ரார்த்த தத்துவங்களையும் கரதலாமலகமாகக் கண்டருளின ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரார்த்தங்களைப் பல திவ்யக்ரந்தங்களாலே வெளியிட்டருளத் திருவுள்ளம்பற்றி முந்துறமுன்னம் ந்யாஸதசகமேயருளிச் செய்தார். இதில் முதல் ச்லோக மொன்றுமட்டும் பரோபதேச ப்ரக்ரியையில் அவதரிக்கிறது. மற்றச்லோகங்களெல்லாம் ப்ரபத்தியைத் தாம் ப்ரயோகிக்கிற முறையிலே [அதாவது ஸ்வாநுஷ்டாந ப்ரக்ரியையில்] அருளிச் செய்யப்படுகின்றன. இந்த ஸ்தோத்ரம் தேவப்பெருமாள் விஷயமானதென்பது வ்யக்தம். *

86. *(ந்யாஸதசகம்-1)* *அஹம் மத்ரக்ஷணபரோ மத்ரக்ஷணபலம் ததா,நமம ஸ்ரீபதேரேவேதி ஆத்மாநம் நிக்ஷிபேத் புத:.* ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணும்போது "நாமார்? ஸர்வஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பிக்க நமக்கென்று ஒரு பொருளுண்டோ? ஆழ்வாரும் * எனதாவி தந்தொழிந்தேனினி மீள்வதென்பதுண்டே * என்றருளிச்செய்து உடனே *எனதாவியார் யானார் தந்தநீ கொண்டாக்கினையே * என்றருளிச் செய்தாரன்றோ? *உதவிக் கைம்மாறு என்னுயிரென்னவுற்றெண்ணில், அதுவுமற்றங்கவன் தன்னது—எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது இங்குமங்கே * என்றுமருளிச்செய்தாரே; அப்படியருளிச்

செய்தவர்தாமே *தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன் சோதீ!* என்றுமருளிச்செய்து வைத்தாராதலால் நிர்வேதத்துடன் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவும் ப்ராப்தம்' என்றுகொண்டு "நானும் எனக்குரியேனல்லேன்; என்னைரக்ஷித்துக்கொள்ளும் பொறுப்பும் எனக்கில்லை; என்னுடைய ரக்ஷணத்தினலாகும் பயனும் ஸ்வாமியான அவனுடையதேயன்றி என்னுடையதன்று என்று உள்ளபடியநுஸந்தித்துக்கொண்டு விவேகியானவன் ஆத்மநிக்ஷேபம் பண்ணக்கடவனென்றதாயிற்று. ....

87. (அதிலேயே-2) *ந்யஸ்யாம்யகிஞ்சநஃ ஸ்ரீமந்! அநுகூலோந்யவர்ஜிதஃ. விச்வாஸப்ரார்த்தநபூர்வம் ஆத்மரக்ஷாபரம் த்வயி*. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணும்போது விச்வாஸமும் ப்ரார்த்தனையும் அதில் சொருகியிருக்கவேணும். விச்வாஸமாவது நம்பிக்கை; ஸ்வாமியாகையாலே ஸ்வவஸ்துரக்ஷணத்தை ஸ்வயமேவ செய்துதலைக்கட்டியே தீருவன் என்கிற நம்பிக்கை. இதுதான் மஹாவிச்வாஸமெனப்படும். ப்ரார்த்தனையாவது *த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதிஃ, சரணாகதிரித்யுக்தா* என்கிறபடியே 'ஸ்வாமிந்! தேவரீரே உபாயபூதராகவேணும்' என்கிற ப்ரார்த்தனை. மாநஸிகமான இந்த ப்ரார்த்தனைதான் சரணாகதியென்று பகவச்சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே "ப்ரார்த்தநாபூர்வம்"என்று ப்ரார்த்தனையை வேறுபடுத்திச் சொன்னதெங்ஙனேயென்று நினைக்கலாகாது. ஆத்மநிக்ஷேபத்தை , வாசிகமாகவோ காயிகமாகவோ செய்யுமிடத்து விச்வாஸப்ரார்த்தனைகள் முற்பட்டிருக்கும்படியையருளிச்செய்ததத்தனை. *நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்றும், *நதர்மநிஷ்டோஸ்மி நசாத்மவேதீ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யத்தையுடையனும் ·ஆநுகூல்யஸங்கல்பயுக்தனும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜிதனும் ஆத்மநிக்ஷேபம் செய்யாநின்றேனென்றாராயிற்று. ....

88. (அதிலேயே-3) *ஸ்வாமிந் ஸ்வசேஷம் ஸ்வவசம் ஸ்வபரத்வேந நிர்ப்பரம், ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந் ந்யஸ்யஸி மாம் ஸ்வயம்.* இத்தால் முதல் ச்லோகம் நன்கு வியாக்கியானிக்கப் பட்டதாயிற்று; இரண்டாம் ச்லோகத்தில் "அகிஞ்சநஃ அஹம் ந்யஸ்யாமி" என்றருளிச் செய்ததைக்கண்டு சிலர் கலங்காமைக்காக இந்த ச்லோகத்தினால் நல்ல தெளிவு பிறப்பிக்கப்பட்டதாயிற்று. திருவாய்மொழியில் *என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்*என்றரீதியில் முந்தின ச்லோகமவதரித்தது; *அதுவுமவனதின்னருளே* என்ற ரீதியில் இந்த ச்லோகமவதரித்தது' இதில் 'ஸ்வாமிந்' என்கிற ஸ்தானத்திலே 'ஸ்வாமீ' என்றும் 'ந்யஸ்யஸி' என்கிற ஸ்தானத்திலே 'ந்யஸ்யதி' என்றும் பாடபேதமுண்டு.அதுவேநன்று· ....

89. (அதிலேயே 4) *ஸ்ரீமந்! அபீஷ்டவரத! த்வாமஸ்மி சரணம் கதஃ, ஏதத் தேஹாவஸாநே மாம் த்வத்பாதம் ப்ராபய ஸ்வயம்.* *மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியின்படி ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு வர்த்தமாந தேஹாவஸாநத்தில் மோக்ஷ மென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தம் இந்த ச்லோகத்தில் ஸூசிதமாயிற்று. திருக்கச்சிநம்பிகளாறு வார்த்தைகளில் இதுவுமொன்றென்பது ப்ரஸித்தம். கர்மாவஸானத்தில் மோக்ஷமா? தேஹாவஸானத்தில் மோக்ஷமா? என்கிற விசாரத்தில், கர்மா வஸானத்தில் மோக்ஷமென்னும்பக்ஷத்தில் திடுக்கிட்டிருக்கவே வேண்டிவரும். ப்ரபந்நர்களுக்கு தேஹாவஸானத்தில் கர்மாவஸானத்தைச் செய்வித்து மோக்ஷமளிப்பதாக நூற்கொள்கை.

90. (அதிலேயே-5.) [குரு மாம் நித்ய கிங்கரம்] "பாஷாணகல்பதைவ முக்திஃ" என்றும் "ஆத்யந்திக துஃக்கத்வம்ஸ ஏவ முக்திஃ" என்றும் சொல்லுவார் திரளிலே சேராமல் *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யுமதே முக்தியென்கிற ஸதாசார்யஸம்ப்ரதாயத்திலே படிந்தவர்கள் பரமபுருஷார்த்த

மான அந்த கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த்திக்க வேண்டுவது சைதந்யகார்யமாய் ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் அவர்ஜநீயமாகையாலே அந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநையை இந்த ச்லோகத்தினால் செய்துபோருகிறார். [த்வச்சேஷத்வே ஸ்திரதியம்] *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்*என்று திண்ணிதான அத்ய வஸாயமுடைமையைச் சொன்னபடி. [த்வத்ப்ராப்த்யேகப்ரயோஜநம்] கெடுமரக்கலம்கரை சேர்ந்தாப்போலே பிறவிக்கடலுள்நின்று துளங்குமவனுக்கு பரமப்ராப்யனே ப்ரா பிக்கை யொழிய வேறுப்ரயோஜனமில்லாமையாலே இதை நன்கு உணர்ந்தவனடி யேன் என்றாராயிற்று.

91. (அதிலேயே 7) *மாம் மதீயஞ்ச நிகிலம் சேதநாசேதநாத்மகம், ஸ்வகைங்கர்யயோப கரணம் வரத ஸ்விகுரு ஸ்வயம் * *என்னையு மென்னுடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு* என்கிற பெரியாழ்வார் பாசுரத்தையுட்கொண்டு அருளிச் செய்தது இந்தச்லோகம். நாம் செய்கிற கைங்கரியத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தி எம்பெரு மானொருவனே யன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுமாகிருப்போலே, நம்மோடு ஸாக்ஷாத் பரம்பரயாச ஸம்பந்தம் பெற்ற சேதநாசேதனப் பொருள்களெல்லாம் பரம சேஷியானவவனுடைய கைங்கர்யத்திலே உபயுக்தமாக வேணுமென்று விரும்புகை ப்ராப்தமாகையாலே அந்த விருப்பம் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று இதில். நம்முடைய சரீரத்திலுள்ள ஸகலாவயவங்களும் உள்ளுறையுமாத்மாவுக்குக் கைங் கர்யோபகரணமாகிறபடியைக் காணுநின்றோமிறே; இங்ஙனமே அந்த ஆத்மாவும் ஆத்மீயங்களுமெல்லாம் பரமசேதநனுக்குக் கைங்கர்யம்பண்ணக் கடமைப்பட்டவை யென்பதுணர்க.

92. (அதிலேயே-8) *த்வதேக ரக்ஷ்யஸ்ய மம த்வமேவ கருணாகர, ந ப்ரவர்த்தய பாபாநி ப்ரவ்ருத்தாநி நிவர்த்தய.* பாபங்கள் புகாதபடிக்கும், புகுந்தபாபங் கள் பலன்கொடுக்க சக்தமாகாதபடிக்கும் தேவரீரே செய்தருளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. ''ப்ரவ்ருத்தாநி பாபாநி நிவர்த்தய'' என்று வேண்டினது உசிதம்; ''பாபாநி ந ப்ரவர்த்தய'' என்று வேண்டலாமோ? * பாவமே செய்து பாவியானேன்* என்றும் *நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவஞ் செய்தேன்* என்றுமன்றோ ஞானிகள் அநுஸந்திப்பது. பாபங்களைச் செய்து போருவது நாமேயாயிருக்க 'நீ பாவங்களைச் செய்விக்காதே' என்று கோருவதற்கு ப்ரஸக்தியுண்டோ? என்று சங்கிக்க நேரும்; இதற்குப் பல படிகளிலே பரிஹாரமுண்டு; * ஏஷ ஏவ அஸாது கர்ம காரயதி, யம் அதோ நிநீஷதி * என்னு முபநிஷத் ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத் * என்று சொல்லி வைத்திருந்தும் அடுத்தபடியாக *பராத் து தத் ச்ருதே: * என்றும் சொல்லிவைத்திருக்கையாலே அநுமந்த்ருத்வத்தை எம்பெரு மான் பக்கலிலே இசைந்துதீர வேண்டிற்றிறே. 'நான் பாப ப்ரவ்ருத்தி பண்ணும் போது பிரானே! நீ அநுமந்தாவாக இராதொழியவேணும்' என்பது இங்கு முக்கியமாக விவக்ஷிதம்.

93. (அதிலேயே-9) *அக்ருத்யாநாஞ்ச கரணம் க்ருத்யாநாம் வர்ஜநஞ்ச மே, க்ஷமஸ்வ நிகிலம் தேவ! ப்ரணதார்த்திஹர! ப்ரபோ.* இந்த ச்லோகம் கீழ்ச்லோ கத்தை ஒருபுடை விவரிக்கின்றதாயிராநின்றது. நம்முடைய பாபங்களானவை அக்ருத்யகரண ரூபமாயும் க்ருத்யாகரண ரூபமாயும் இருவகைப்பட்டிருக்கும். செய்யத் தகாதவையாக சாஸ்திரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்கை அக்ருத்யகரணமாகும். பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ர வ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம், அபக்ஷ்யபக்ஷணம் தொடக்கமானவை அவை. இனி க்ருத்யாகரணமாவது சாஸ்த்ரங்களிலே கர்த்தவ்யங்களாக விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸத் கர்மங்களைச் செய்யாமை. இவை, சாஸ்த்ர விச்வாஸியான ப்ரபந்நனுக்கு புத்தி

பூர்வகமாக நேர ப்ரஸக்தியில்லை; இருள் தருமா ஞாலத்திலிருப்பாலே ப்ராமாதிகமாக நேர்ந்ததாகில் *என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர் போலும்* என்றும் *குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும்* என்று மிப்புடைகளிலேயுள்ள பாசுரங்களை நினைத்து அவலிப்தனுயிருக்கத் தகாது; இருகரையுமழிக்கும் க்ருபா ப்ரவாஹம் எந்த ஸமயத்திலே எந்த அதிகாரி பக்கலிலே பெருகுமென்பது *ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* என்ற அவனொருவனுடைய திருவுள்ளத்திற்கன்றி மற்றொருவற்கும் தெரிய விரகில்லாமையாலே "நம்முடைய அக்ருத்ய கரண க்ருத்யாகரணங்கள் அவனுக்கு உகப்பாம்" என்று நினைத்துச் செருக்குற்றிருக்க அவகாச லேசமுமில்லை; க்ஷமாநிதி பக்கலிலே க்ஷமை கொள்ளவே வேணும். எம்பெருமானுர் தாமும் சரணுகதி கத்யத்திலே "மநோவாக்காயை:" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணைகளாலே ப்ரார்த்தித்த கட்டளையிலே இங்கும் ப்ரார்த்திக்கிருராயிற்று. .... *

— பகவத் த்யாந ஸோபாநத்தில் ப்ரவேசம். —

94. தேசிகன் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே நித்யவாஸம் செய்தருள விரும்பி அங்கேற எழுந்தருளினபோது அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரங்களுள் தலையானது பகவத்த்யாநஸோபானம். ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில், திருப்பாணுழ்வாரருளிச்செய்த அமலனுதிபிரானை யொத்ததாம் இது. அழகிய மணவாளனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான வடிவழகை யநுபவிப்பதில் இவ்விரண்டு திவ்யக்ரந்தங்களுக்கும் ஸாம்யமுள்ளது. "ஸ்ரீரங்கராஜத்யான ஸோபாநம்" என்று திருநாமம் சாத்தாமல் "பகவத் த்யாநஸோபாநம்" என்று திருநாமம் சாத்தினது பகவச்சப்தவாச்யத்வம் ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்திலே யோகரூடமென்னும் திருவுள்ளத்தினுலென்று பெரியோர் கூறுவர். ஸோபாநமென்று படிக்குப்பெயர்; பக்தர்களின் சித்தவ்ருத்தியானது ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளினின்று திருமுடியளவும் ஏறுவதற்கு இந்த ஸ்தோத்ரம் படிக்கட்டுபோன்றதென்று சமத்காரசாலியான உக்தி. இதைக் கொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸகல அவயவங்களையும் அடைவே அநுபவிப்பது எளிது என்றபடி. இதில் முக்கியமான அநுபவங்களைப் பிறகு செய்வோம். .... *

—கோபால விம்சதியில் சில அநுபவங்கள் செய்வோம்—

95. இருபது சுலோகங்கள் கொண்ட கோபால விம்சதியானது கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளின காலத்துச்செய்த சிறுச்சேவகங்களை மட்டும் அற்புதமாக அநுபவிப்பதாம். யாதவாப்யுதய காவ்யத்தில் மிகவிரிவான அநுபவமிருந்தாலும் இந்த ஸம்க்ஷிப்தமான அநுபவம் ரஸிகஹ்ருதயரமணீயம். ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்கு அடுத்தபடி நேர்ந்தது ஸ்ரீக்ருஷ்ணுவதாரம். அந்தத்திருவவதாரத்தில் சக்கரவர்த்தி திருமகனுய்த்தோன்றினவன் இவ்வவதாரத்தில் இடைப்பிள்ளையாய்ப் பிறந்தானே! என்று சிறுகநினைக்கவேண்டா; சக்ரவர்த்தித்வத்திற்கு இங்கும் குறையில்லை யென்று காட்டுதற்காக இதில் உபக்ரமத்திலேயே *ஜயதி வல்லவ சக்ரவர்த்தீ* என்கிருர். 'வல்லானுயர் தலைவன்' என்று திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாரிட்டருளின திருநாமத்தை யடியொற்றினபடி. வல்லவ:—கோபால:.

96. (கோபாலவிம்சதி—1.)*வந்தே,ப்ருந்தாவனசரம் வல்லவீஜநவல்லபம், ஜயந்தீஸம்பவம், தாம வைஜயந்தீவிபூஷணம்.* இதுயாதவாப்யுதயத்திலும் முதல்சுலோகமாகக்காணப்படுகிறது.இந்த சுலோகத்தின் இன்சுவையை நுகர்வோம். கண்ணன் வஸுதேவதேவகீ ஸுதனுய் வடமதுரையிற் பிறந்தமையை முந்துறமுன்னம் கூறவேண்டியிருக்க,அதைஆருவதுசுலோகத்தில்*மதுராபாக்யம்வஸுதேவவதூஸ்தநந்தயம்*என்று சுருங்கப் பேசுவாராய், தொடங்கும்போதே *ப்ருந்தாவநசரம்-வல்லவீஜநவல்லபம்*

என்றருளிச்செய்தது கண்ணபிரானுடைய அந்தரங்கத்தையடியொற்றியதாம். விருந்தாவனத்தில் விளையாட வேணுமென்றும் இடைப்பெண்களோடே கலந்துபரிமாறவேணுமென்றும் இதுவே குதூஹலமாக க்ருஷ்ணவதாரமாதலால் அவன் திருவுள்ளம் உகக்குமாறு உரைத்தபடி. ப்ருந்தா என்று துலஸிக்குப் பெயரென்றும் ப்ருந்தாவனமென்றது திருத்துழாய்க்காடென்றபடி யென்றும் சிலர் கூறுவர்; அது தவறு. நெரிஞ்சிக்காடு என்றபடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் *ப்ருந்தாவனம் பகவதா க்ருஷ்ணேந அக்லிஷ்ட கர்மணா, சுபேநமநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா* என்றுள்ள சுலோகத்தை வியாக்கியானித்தருளும் பூருவர்கள் *உத்பந்ந நவசஷ்பாட்யமென்றதற்குச் சேரவும் நெரிஞ்சிக்காடென்றே வியாக்கியானம் பண்ணினார்கள்.

97. [ஜயந்தீஸம்பவம்] ரோஹிணி நக்ஷத்ரத்தோடு கூடின ச்ராவணமாஸ க்ருஷ்ணாஷ்டமிக்கு ஜயந்தி யென்று ஸம்ஜ்ஞையுள்ளது; இந்த ஸம்ஜ்ஞை ஏற்கெனவேயுள்ளதா.கண்ணபிரான் திருவவதரித்தபிறகு ஏற்பட்டதா என்பதை விமர்சிக்க நம்மிடம் ஸாமக்ரியில்லை. [வைஜயந்தீ] எம்பெருமானுக்கு அஸாதாரண மாலையான வனமாலைக்குப்பெயர். இதனால் *ஜாதோஸி தேவதேவேச ! சங்கசக்ரகதாதர!* என்கிறபடியே திவ்யாயுதங்களோடுங்கூட அவதரித்தமை தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

98. (அதிலேயே.ச்லோ.3) *ஆம்நாயகந்திருதித ஸ்புரிதாதரோஷ்டம்* பெருமாள் திருமொழியில் ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் *அழுகையுமஞ்சி நோக்கு மந்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்* என்றதை நெஞ்சார அநுபவித்துப் பேசுகிறபடி. அழுகையிலே ஆம்நாயகந்தம்—வேதபரிமளமிருப்பதாக ஸாதிப்பது வேதாந்த குருவரரின் உல்லேகசமத்காரம். கண்ணன் உரலோடு கட்டுண்டு அழுதேங்குகிறபோது *உபநிஷதர்த்த முலுகலே நிபத்தம்*என்றார்களன்றோ.

99. (அதிலேயே, ச்லோ.4) *ஹர்த்தும் கும்பே விநிஹிதகர:* திருவாய்மொழியில் (5-10-3.) * நெய்யுண்வார்த்தையுள் அன்னை கோல்கொள்ள நீயுன்தாமரைக் கண்கள் நீர்மல்க, பையவேநிலையும் வந்து* என்றபாசுரத்தைச் சிந்தனை செய்து கொண்டே இந்தச்லோகமருளிச் செய்தபடி.

100. (அதிலேயே.ச்லோ-8) *நிகடேஷு நிசாமயாமி நித்யம் நிகமாந்தைரதுநாபி ம்ருக்யமாணம்* திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழியில் *நான்மறைகள் தேடியோடுஞ் செல்வன்* என்றும் *நான்மறைகள் தேடியென்றுங்காணமாட்டா* என்றுமருளிச் செய்தபடியே வேதங்களுக் கெட்டாத பெருமானைத் தாம் நிகடேஷு நிசாமயாமி! என்றது *பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்*என்றதை மூதலித்தபடி.

101 (அதிலேயே-ச்லோ. 20) *வாஸோ ஹ்ருத்வா திநகரஸுதா........ காமீ கச்சித் கரகமலயோ: அஞ்ஜலிம் யாசமாந:.* கோபீவஸ்த்ராபஹரண கதையைப் பெரியாழ்வாரும் திருமங்கையாழ்வாரும் அநுபவித்திருந்தாலும் ஆண்டாள் அநுபவித்த விதம் விலக்ஷணம். நாச்சியார் திருமொழியில் *தோழியும் நானும் தொழுதோம்* என்றது மற்றையாழ்வார்களின் திருவாக்கில் வெளிவந்திலது. ஆடையிழந்த ஆய்ச்சிகள் "தோழியும் நானும் தொழுதோம்" என்று சொன்னதற்கு ஹேது தெரியவேணுமே; அதைத் தெரிவிக்கிறது இந்தசுலோகம்.— — — — —*

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா குருவின் எழுநூறாண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டு

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

நற்பொருளெழுநூறில்

முதல் நூறு முற்றிற்று.

காஞ்சீபுரம். ஜகதாசார்ய. **P. B.** அண்ணங்கராசாரியார் சுவாமிகள்
இயற்றிய நூல்கள் பன்னிரண்டு துறைகளில் அமைந்துள்ளன.
அவற்றுக்குத் துறைவாரியாக விளக்கம் கீழே வருமாறு:—

1. துறை. நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தவுரைகள்.

2. ,, பூர்வாசார்ய தமிழ்ப் பிரபந்தவுரைகள்.

திவ்யப் பிரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் விரிவுரை நாலாயிரத்திற்கும் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் இயற்றியது உலகம் பரவியுள்ளது. (பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷவுரை.)

	ரு.	ந-பை
முதலாயிரம்		
திருப்பல்லாண்டும் பெரியாழ்வார் திருமொழியும்	6	00
திருப்பாவை தீபிகை	2	00
திருப்பாவை ஆழ்பொருள் விளக்கு	2	00
திருப்பாவை—ஸ்வாபதேசவுரை	1	00
சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பதும் திருப்பாவை ஜீயரும்	1	50
திருப்பல்லாண்டுமுதல் நாச்சியார் திருமொழிவரை எளியவுரை	2	50
நாச்சியார் திருமொழி, தீபிகை	2	00
பெருமாள் திருமொழி	2	00
திருச்சந்த விருத்தம்	3	00
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி அமலனுதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு உரை	4	00
இரண்டாவதாயிரம்		
பெரிய திருமொழி 1 to 5 பத்துக்கள்	4	25
ஷை 6, 7, 8, 9 பத்துக்கள்	7	50
ஷை 10, 11 பத்துக்களும் திருக்குறு நெடுந்தாண்டகங்களும்	6	00
திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந் தாண்டகம் மட்டும்	3	00

	ரு.	ந-பை
மூன்றாவதாயிரம்		
(இயற்பா) முதல் திருவந்தாதி, இரண்டாந்திருவந்தாதி, மூன்றாந் திருவந்தாதி, நான்முகன் திருவந்தாதி	6	00
(இயற்பா) திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி	5	50
திருவிருத்தம் மட்டும் தனி	2	00
திருவெழு கூற்றிருக்கை, சிறிய பெரிய திருமடல்கள், இராமாநுச நூற்றந்தாதி	5	00
இராமாநுச நூற்றந்தாதி தீபிகை மட்டும் (தனி)	2	00
நான்காவதாயிரம்		
திருவாய்மொழியாயிரம்	25	00
ஸித்தாநுஸந்தானவுரை (ஷை இரண்டு பாகமாகவுமுண்டு)	5	00
திவ்யப்ரபந்தக் கண்ணுடி	1	00
ஆழ்வார்களுகந்த இராமன், ஆழ்வார்களுகந்த கண்ணன்	1	00
உபதேச ரத்தினமாலை, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியுரை, ஆர்த்திப்பிரபந்தவுரை	3	00
ஞானஸாரம், பிரமேயஸாரம், ஸப்த காதை இவற்றின் உரை	1	00

3. துறை. ஸகலபூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ரங்களுக்கு உரைகள்.

	ரூ.	ந-பை		ரூ	ந-பை
முகுந்தமாலை, ஸ்தோத்ரரத்னம் சதுச்லோகி	2	50	ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசதகம்	2	00
கத்யத்ரயம்	2	00	ஷை உத்தரசதகம்	2	00
ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம்	2	50	அஷ்டச்லோகி	0	75
ஸுந்தரபாஹுஸ்தவம்	2	50	ஸ்ரீகுணரத்நகோசம்	1	75
அதிமாநுஷஸ்தவம்	2	00	யதிராஜவிம்சதி, நக்ஷத்ரமாலிகை முதலான 16 ஸ்தோத்ரங்கள்	3	50
வரதராஜஸ்தவம், ஸ்ரீஸ்தவம்	2	50	ஸுதர்சந சதகம்	(மறு பதிப்பில்)	

4. துறை. ஆழ்வாராசார்யப் பெருமை நூல்கள்.

ஆழ்வார்களின் வைபவம்	1	00	வேதாந்ததேசிக வைபவம்	1	00
பூர்வாசார்ய ப்ரபாவம்	2	00	மணவாளமாமுனிகள் வைபவம்	1	00
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	1	00	ஐப்பசித்திருமூல மலர்	1	00

5. துறை. இதிஹாஸபுராண சரித்திர நூல்கள்.

வான்மீகி ராமாயணம் பூர்த்தியாக (உத்தரகாண்டமுட்பட) வசனநடை	10	00	திவ்யப்ரபந்த கதாம்ருதம் (நாலாயிரத்திலும் ஆழ்வார்களநுஸந்தித்த பகவத் கதைகள்)	1	00
காஞ்சீ ஹஸ்திகிரி வைபவம்	1	00			

6. துறை. ரஹஸ்யார்த்த விளக்க நூல்கள்.

முமுக்ஷுப்படி ஸாரமென்கிற திருமந்த்ர — த்வய — சரமச்லோகார்த்த விவரணம்	2	00	தத்வத்ரயஸாரம்	2	00
			ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்	2	00
			ஆசார்யஹ்ருதயஸாரம்	(மறு பதிப்பில்)	

7. துறை. வேதாந்தப்பொருள் விளக்க நூல்கள்.

விசிஷ்டாத்வைத தரிசனம்	1	00	எம்பெருமானூற்றுபத்திரண்டு	1	00
விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வஸ்வம்	1	00	த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸர்வஸ்வம்	2	00
பகவத்கீதையறுபத்திரண்டு	1	25	ராமாநுஜ ஜயந்தி மலர்	1	00
ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு (பதிப்பில்)			ஸித்தாந்த ஸௌபாக்யம்	1	50
எம்பெருமானார் தரிசனம்	1	00	சாரீரகமீமாம்ஸையறுபத்திரண்டு	1	00